

Krisztus és a törvény

Krisztus és a törvény

A tanulmányokat összeállította:

Bodolai Zoltán, Dankó Ferenc, Frennd László, Horváth Gábor,
Juhász Ern , Kerékgyártó János, Szabó Attila

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020

bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Hitesné Forstner Valéria

Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

ISBN 978-615-5260-20-9

ISSN 0865-3119

Tartalom

Bevezetés	7
I. tanulmány – április 5. <i>Törvények Krisztus napjaiban</i>	9
II. tanulmány – április 12. <i>Jézus és a mózesi törvények</i>	23
III. tanulmány – április 19. <i>Krisztus és a vallási hagyományok</i>	35
IV. tanulmány – április 26. <i>Krisztus és a hegyi beszédben bemutatott törvény</i>	44
V. tanulmány – május 3. <i>Krisztus és a szombat</i>	61
VI. tanulmány – május 10. <i>Krisztus halála és a törvény</i>	77
VII. tanulmány – május 17. <i>„A törvény vége Krisztus”</i>	91
VIII. tanulmány – május 24. <i>Isten törvénye és Krisztus törvénye</i>	105
IX. tanulmány – május 31. <i>Krisztus, a törvény és az evangélium</i>	119

X. tanulmány – június 7.	
<i>Krisztussal kötött szövetségünk és a törvény</i>	135
XI. tanulmány – június 14.	
<i>Az apostolok és a törvény</i>	148
XII. tanulmány – június 21.	
<i>Krisztus egyháza és a törvény</i>	161
XIII. tanulmány – június 28.	
<i>Krisztus országa és a törvény</i>	173
Igék minden napra	
<i>Április</i>	186
<i>Május</i>	187
<i>Június</i>	188

Bevezetés

„Az Úr igazságáért azt akarta,
 hogy a törvényt nagyra teszi és dicsőségessé.”
 (Ésa 42,21)

Minden ország a saját törvényei szerint működik. Jézus eljött a mi világunkba, hogy megismertesse velünk az emberiségnek adott eredeti, Istentől származó törvényt. Az önzés és a halál törvényének világába született, hogy szeretetet és életet hozzon. Földi élete során számtalan emberi szabállyal, rendeléssel találkozott, hagyományok és vallási előírások vették körül, miközben tanított. Szavai mégsem a rabbik és törvénytudók szavai voltak. Tanításaiban lelki tartalommal töltötte meg az ószövetségi rendelkezéseket, rámutatva azok valódi jelentőségére. Ő maga is e rendelkezések szerint élt. A tiltások, sok évszázados parancsok életre keltek Krisztusban, amikor szombatnapon betegeket gyógyított, vagy a hétköznapiakban adott és szolgált a hozzá fordulóknak. Minden tanítását tetteiben látták viszont az emberek, ezért volt biztos törvény és élő rend Krisztus egész élete.

Földi tevékenységét egyetlen szabály, a megváltó szeretet szabálya hatotta át. Minden ember megmentésére terve volt. Bizalmat és reményt adva ajánlotta fel a gyógyulást teremtményeinek. Bár életében a szeretettörvény együttérzéssel és részvétellel társult, mégsem vált soha pusztán érzélgősséggé. Önzetlen tetteiben, önfeláldozó keresztáldozatban mutatta meg, milyen a Teremtő szeretete a bűnös iránt. Nem a törvényt eltörölve hozott felmentést a bűnös embernek, mert akkor csak felelőtlenségre bátorította volna, hanem a helyébe lépett, az el-

veszettek szenvedését vállalta a kereszten, hogy kegyelmet ad-hasson. Így erősítette meg a törvény érvényességét és a bűnös iránti szeretetét egyszerre.

A következő tanulmányok mindegyike Jézus és az emberi rendelkezések, illetve Isten törvénye viszonyáról szól. Számunkra különösen fontos leckék ezek, mivel Isten parancsolatainak és Jézus hitének megtartása (Jelenések 14,12) az üdvösség záloga a Krisztus visszatérését váró keresztényeknek. Hittel elfogadni Őt Megváltónknak a törvény által megítélt állapotunkban, hogy azután a szabadulás hálájával szívünkben engedelmeskedjünk törvényének – ez az a lecke, amelyre a keresztt és a kőtáblák tanítanak bennünket.

Külön örömünkre szolgál, hogy a tanulmányok írásába újabb munkatársakat vonhattunk be. Reméljük, hogy a gondolatok és megközelítések sokfélesége javunkra szolgál és gazdagít minket. Isten legyen velünk az Ige és a bizonyágtételek tanulmányozása közben!

Törvények Krisztus napjaiban

1 Milyen törvények léteztek egymás mellett Jézus Krisztus betlehemi születésekor?

■ Lk 1,5–10, 59; Lk 2,21–24; Jn 19,6–12; Ap csel 5,27–29

Jézus Krisztus olyan korban élt, amikor különféle – néha egymással ütköző – törvények egyszerre hatottak az emberek életére. A hívő izraeliták számára érvényben voltak Isten erkölcsi törvényei, de a Mózes által közvetített polgári és ceremoniális törvények is. Növelték a parancsolatok számát az emberi törvények, ezen belül a rabbik törvényei, és végül a világi törvények, azaz a római jogrend. A hétköznapi élet szinte minden területe szabályozva volt. A korabeli zsidóság számára nyilvánvalóan nem volt könnyű feladat mindezeket figyelembe véve élni, sőt az emberi természet tovább nehezíthette a sokirányú engedelmisséget. Akik azonban isteni segítséget igényeltek, azok számára érkezett a mennyből támogatás.

„Jézust a születése után mintegy negyven nappal József és Mária Jeruzsálembe vitte, hogy bemutassák Istennek, áldozatuk kíséretében. Krisztusnak mint az ember helyet-

tesének mindenben eleget kellett tennie a törvénynek. A törvény iránti engedelmessége zálogaként körülményének szertartása már ezt megelőzően megtörtént. Az anyáért a törvény egyéves bárányt írt elő égőáldozatul, és egy fiatal galambot vagy gerlicét bűnért való áldozatul. De ha a szülők olyan szegények voltak, hogy bárányt nem tudtak hozni, a törvény lehetővé tette, hogy egy pár gerlét vagy két fiatal galambot hozzanak helyette, az egyiket égő, a másikat bűnért való áldozatul. Az Úrnak bemutatott áldozatnak hibátlannak kellett lennie. Ezek az áldozatok Krisztust jelképezték, és ebből nyilvánvalóan kitűnik, hogy Jézus mentes volt minden fizikai fogyatékoságtól. Ő volt a hibátlan és szeplőtlen bárány (1Pt 1,19). Semmiféle hiba nem éktelenítette fizikai alkatát, erős és egészséges volt. Egész életén át összhangban élt a természet törvényeivel. Testileg-lelkileg példát adott arra, hogy milyen életet szánt Isten az embernek a törvényeinek való engedelmeskedés által. Az ősi időkből származott az a szokás, hogy az elsőszülöttet Istennek szentelik. Isten megígérte, hogy a menny elsőszülöttét odaadja a bűnösök megmentésére. Ennek az ajándéknak elismeréseképpen minden család Istennek ajánlotta az elsőszülött fiút. Papi tisztségre szánták őket, hogy Krisztust képviseljék az emberek között.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Bemutatás c. fejelet)

„Jézus elítélése után a főtanács tagjai Pilátushoz mentek, hogy erősítse meg az ítéletüket, és rendelje el Jézus kivégzését. A zsidók hivatalos képviselői nem akartak belépni a római helytartó palotájának még az udvarába sem, törvényük szerint ugyanis ezzel tisztátalanná tették volna magukat, és ez megakadályozta volna őket abban, hogy részt vegyenek a húsvéti ünnepen. Vakságukban nem látták, hogy a gyilkos gyűlölet már tisztátalanná tette a szívüket. Nem látták, hogy Krisztus az igazi húsvéti bárány,

és mivel elvetették Őt, a nagy ünnep elveszítette számukra a jelentőségét. Amikor a foglyot bevezették az udvarba, Pilátus kilépett palotája tornácára, és barátságatlanul tekintett Jézusra. A római helytartót hálószobájából hívták ki. Elhatározta, hogy olyan gyorsan intézi el az ügyet, amilyen gyorsan csak lehetséges. Arra készült, hogy elmentmondást nem tűrő szigorúsággal foglalkozik majd a fogollyal. A legszigorúbb arckifejezéssel fordult Jézus felé. Azt már tudta, hogy a zsidó hatóságok nagyon szeretnék volna, ha kihallgatja ezt a foglyot, és sietve megbünteti. Rápillantott azokra, akik vádat emeltek Jézus ellen, majd kutatóan nézett Jézusra. Pilátus már sokféle bűnözővel találkozott, de még sohasem hoztak elé senkit, aki a jóság és nemesség ilyen vonásait tükrözte volna, mint Jézus. A fogoly arcán nem látta semmi jelét a bűnnek, sem a félelemnek, vakmerőségnek vagy dacnak. Pilátus egy higgadt és méltóságteljes magatartású embert látott, akinek az arckifejezése nem egy bűnöző ismertetőjegyeit, hanem a menny pecsétjét hordozta magán. (...)

– Ha az ítéletetek jogos, akkor miért hoztátok a foglyot hozzám? – fordult a zsidó vezetőkhez. – Vigyétek el, és ítéljétek meg a ti törvényeitek szerint! (Jn 18,31)

A főemberek kénytelenek voltak megmondani Pilátusnak, hogy már hoztak ítéletet Jézus ellen, de Pilátus ítéletére is szükségük van, mert az ő ítéletüket csak ez teszi érvényessé.

– Mi a ti ítéletetek? – kérdezte Pilátus.

– Halál – felelték –, de a törvény szerint senkit nem szabad halálra adnunk.

Arra kérték Pilátust, fogadja el a szavukat bizonyítékként arra, hogy Jézus bűnös, és hajtassa végre az ítéletet. Ők vállalják ezért a felelősséget. Pilátus nem volt igazságos és lelkiismeretes bíró, és erkölcsi erő tekintetében is elég gyenge ember volt, mégis megtagadta kérésüket.

Nem volt hajlandó elítélni Jézust, amíg nem sorolják fel a vádakat ellene.

Azt a látszatot akarták kelteni, hogy Jézus a törvény és a rend ellen munkálkodott, így politikai bűnözőként lehetne elítélni. Mindig voltak lázadások és felkelések a római kormányzat ellen, és a rómaiak a legkegyetlenebb módon végezték ki azokat, akik valamely lázadásban részt vettek. Állandóan figyeltek, hogy azonnal elfojthassanak minden megmozdulást, amely komolyabb lázadás kitöréséhez vezethetne.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Pilátus előtt c. fejj.)

2 Milyen világi törvények voltak érvényben Izráelben az I. században? Hogyan viszonyultak ezekhez Isten gyermekei? Milyen következményekkel jár a földi törvények iránti engedelmisség?

■ Lk 2,1–6; 1Móz 9,5–6; Miks 5,2; Rm 13,1–8; Mk 12,14–17

.....

.....

.....

A Római Birodalom súlyos adókat vetett ki, rabszolgaság, császárimádat és megannyi embertelen rendelkezés volt érvényben a Megváltó születésekor. Különös olvasnunk a Szentírásban, hogy mindezek ellen sem Jézus, sem az apostolok nem emeltek szót. József és Mária szintén engedelmeskedtek a világi hatalom elvárásainak, így válhatott valóra a mikeási prófécia. Mondhatták volna, hogy Mária terhes, közel van a szülés ideje, veszélyes az út az anya és a gyermek számára egyaránt, ezért nem tudnak menni. De nem kerestek kifogást. Az Ige szerint a földi törvények iránti engedelmisség mindig

áldásul szolgál, egészen addig, amíg nem ütközik Isten örök erkölcsi törvényébe.

„Angyalok figyelik a fáradt vándorokat, Józsefet és Máriát, amint Dávid városa felé igyekeznek, mivel a császári rendeletnek eleget téve részt vesznek a népszámláláson. Isten gondviselése vezette ide a házaspárt, mivel ezt a várost jelölték meg a jövendölések Krisztus születési helyeként.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1872. december 17.)

„Jézus születésének idején a nemzet idegen uralom alatt sínylődött, és belső viszályokkal küszködött. A rómaiak látszólagos önkormányzatot engedélyeztek a zsidóknak, de kétségtelenül Róma igáját hordozták, így képtelenek voltak belenyugodni hatalmuk korlátozásába. A rómaiak fenntartották maguknak a jogot a főpap kinevezésére vagy leváltására, s ezt a magas tisztséget gyakran csalás, megvesztegetés, sőt gyilkosság árán kaparintották meg. Így módon a zsidó papság egyre jobban lezüllött. A papoknak azért még nagy tekintélyük volt, de azt önző, üzérkedési céljaikra használták. A nép ki volt szolgáltatva szívtelen követeléseiknek, s emellett fizetniük kellett a súlyos adót a rómaiaknak is. Ez a helyzet általános elégedetlenséget váltott ki, és gyakoriak voltak a népfelkelések. Kapzsiság, erőszak, gyanakvás és lelki fásultság emésztette a népet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 30. o.)

„A kéme az azt várták, hogy Jézus közvetlenül – így vagy úgy – válaszol a kérdésekre. Ha azt mondja: törvénytelen dolog adót fizetni a császárnak, feljelentették volna a római hatóságoknál, és letartóztatják lázadásszításért. Ha kijelenti, hogy az adófizetés törvényes: bevádolják a népnél, mert ezzel ellentmond Isten törvényének. Most zavarba jöttek, és legyőzöttnek érezték magukat. Tervük megsem-

misült. Olyan sommás választ kaptak kérdésükre, amelyre nem tudtak reagálni.

Jézus Krisztus nem keresett kibúvót, hanem elfogulatlanul válaszolt a kérdésre. Kezében tartotta a római érmét, amelyre a császár nevét és képét nyomták, és kijelentette, mivel a római hatalom védelme alatt élnek, kötelesek megadni ennek a fennhatóságnak a kért támogatást – egészen addig, amíg az nem ütközik magasabb kötelezettségükkel. Az ország törvényeinek békeszerető módon kell alávetniük magukat, de mindenkor elsődlegesen az Úrhoz legyenek hűségesek.

A Megváltó szavai – »Adjátok meg (...) ami Istené, Istennek« (Lk 20,25) – komoly figyelmeztetést jelentettek az ármánykodó zsidóknak. Ha hűségesen teljesítették volna a menny iránti kötelességüket, nem válnak idegen hatalomnak alávetett nemzetté. Nem lengett volna római zászló Jeruzsálem felett, nem állt volna római őrszem a kapuban, falaik között nem uralkodik római helytartó. A zsidó nemzetnek viselnie kellett Istentől való eltávolodásának büntetését.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 602. o.)

3 Milyen további emberi törvények nehezítették a zsidóság mindennapjait Jézus idejében? Hogyan viszonyult ezekhez a Megváltó? Hogyan és miben kísérthet bennünket az ehhez hasonló gondolkodás?

■ Mt 15,1–9; Lk 11,46 és 52

.....

.....

A rabbik törvényei, a farizeusok rendeleteinek százai megnyomorították az izraeliták hétköznapijait. Ezek emberek ren-

delései voltak, nem Isten parancsolatai. Mindent átszőtték az írástudók által alkotott szabályok: az étkezések, a társadalmi érintkezés különböző formái, a munka végzése, az idegenekhez való viszonyulás, a tisztálkodás, és természetesen a vallási élet mind-mind szigorú szabályok szerint működött – amiről Jézus úgy nyilatkozott, hogy ezt a terhet képtelenség elviselni bárkinek is. Nem tőle való volt mindez, hanem az ember ellenségétől.

„Isten minden parancsa következményekkel jár. Krisztus elismerte a tizedfizetés kötelességét, de megmutatta, hogy ez nem lehet mentség más kötelezettségek elhanyagolására. A farizeusok nagyon pontosan fizettek tizedet a kerti füvekből, például mentából, ánizsból, köményből – ez alig került valamibe, viszont hírnevüket öregbítette pontosságuk és szentségük miatt. Ugyanakkor értelmetlen korlátozásaik elnyomták a népet, és lerombolták az Isten szent rendszere iránti tiszteletet. Az emberek gondolatait jelentéktelen különbségtételekkel kötötték le, figyelmüket elfordították az alapvető igazságoktól. A törvény fontosabb pontjait, a jogosságot, az irgalmasságot és az igazságot elhanyagolták. »Ezeket kellene cselekedni – mondta Krisztus –, és amazokat sem elhagyni.« (Mt 23,23) Más törvényeket is hasonlóképpen eltorzítottak az írástudók. A Mózes által adott utasítások szerint tilos volt bármilyen tisztátalan dolgot megenni. Tilos volt a disznóhús és bizonyos egyéb állatok húsának fogyasztása, mert ezek tisztátalanná teszik a vért és megrövidítik az életet. A farizeusok azonban nem hagyták annyiban ezeket a korlátozásokat, ahogyan Isten rendelte. Többek között megkövetelték a néptől az összes felhasznált víz megszürését, nehogy a legkisebb rovar is belekerüljön, ami a tisztátalan állatok közé sorolható. Jézus szembeállította ezeket a jelentéktelen megkötéseket a farizeusok valóságos

bűneinek nagyságával, és így szólt hozzájuk: »Vak vezérek, akik megszűríték a szűnyogot, a tevét pedig elnyeltek.« (Mt 23,24)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 617. o.)

„A szolgálatok mindegyikét félremagyarázták és helytelenül alkalmazták. Megrontották az áldozatok célját. Mindezeknek Krisztusra kellett volna mutatniuk, az Ő küldetését jelképezniük, hogy amikor eljön testben, a világ is felismerhesse mint Istent, és elfogadhassa mint Megváltót. De mivel a zsidók nem szolgálták teljes szívből a mennyet, elvakultak lettek, és nem ismerték fel Őt. Az önkényes megszorítások, ceremóniák és hagyományok jelentették vallásuk lényegét.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, V, 1086. o.)

4 Mi volt a jelentőségük a mózesi polgári törvényeknek? Meddig tervezte Isten ezek érvényben maradását?

- Mt 17,24–27; 2Móz 30,13; Mt 19,7; 5Móz 24,1–4; Mt 22,24; 5Móz 25,5; Jn 8,5; 5Móz 22,22–24

Izráel életében nem lehetett élesen elkülöníteni a vallási, egészségügyi és polgári törvényeket, mert mindegyik a nagy Törvényadótól származott. Erre rakódtak azután a rabbik különféle „törvényei”, és tovább bonyolította a helyzetet a római hatalom által képviselt idegen jogrend is. Bár Róma a birodalom teljes területén igyekezett érvényesíteni a törvényeit, és azok alapján szabályozni a rendet, bizonyos mértékben mégis

engedte a leigázott népek számára, hogy saját törvényeiket is megtartsák, azok alapján döntsenek. Izráel esetében nem akadályozta a főtanács működését.

„Ez a testület a papság közül választott tagokat, valamint a nemzet vezetőiből és tanítóiból állt össze. Rendszerint a főpap volt az elnök. A tagoknak javakorabelieknek (de nem időseknek) és tanult embereknek kellett lenniük, akik nemcsak a zsidó vallásban és történelemben járatosak, hanem az általános műveltségük is magas szintű. Nem lehettek testi fogyatékoságaik. Házasoknak és apáknak kellett lenniük, hogy emberségesebbek és megfontoltabbak legyenek. Gyűléseiket a templom egyik külső helyiségében tartották. A zsidó függetlenség idején a főtanács funkcionált a nemzet legfőbb bíróságaként, s nemcsak egyházi, hanem világi hatalommal is rendelkezett. Bár most alá volt rendelve a római kormányzónak, de még mindig erős befolyása volt mind polgári, mind vallási ügyekben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 132–133. o.)

Az Újszövetségben nem egy példa van arra, hogy a polgári kérdésekben alkalmazták a mózesi törvényeket. A zsidó férfiaknak fizetniük kellett a templomi adót, a válaszokat szintén a Tóra rendelkezései alapján intézték, megtartották a sógorházasság törvényét, amelynek értelmében a megözvegyült aszszonynak a férje testvéréhez kellett feleségül mennie; a házasságtörést megkövezéssel büntették. Ne feledkezzünk meg a számos egészségügyi rendelkezésről sem, amelyek a nép jólétét szolgálták. Jézus mindezeket a törvényeket nem semmisítette meg, nem lépte át, hanem lelki tartalommal töltötte meg, új megvilágításban mutatta be a nép előtt.

„Alighogy a városba értek, a templomadó begyűjtője Péternek szegezte a kérdést: »A ti mesteretek nem fizeti-é a

két drachmát?» (Mt 17,24) Ez nem polgári adó volt, hanem vallási hozzájárulás, melyet minden zsidónak évente kellett fizetnie a templom fenntartására. A két drachma megtagadását a templommal szembeni hűtlenségnek tekintették volna – az írástudók értékelése szerint a legsérelmesebb bűnnek. A Megváltó viselkedése az írástudók törvényeivel, majd szemrehányása a hagyomány védelmezőivel szemben alapul szolgált a vádra, hogy fel akarja forgatni a templomi rendet. Ellenségei most megfelelő alkalomnak látták, hogy rossz hírbe keverjék. Készséges szövetségesre letek a templomadó begyűjtőjében. Péter úgy érezte, hogy a beszédő kérdése alattomosan támadja Krisztusnak a templomhoz való hűségét. Mestere jó hírnevéért sietősen válszolt, anélkül, hogy megbeszélte volna Jézussal, kell-e ilyen adót fizetnie.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 432–433. o.)

5 Mit tudhatunk az ószövetségi ceremoniális törvényekről? Hogyan viszonyult ezekhez Jézus? Miként tekintünk ma ezekre a törvényekre?

■ **3Móz 1,1–5; 2,14–16; 5,11–13**

.....

.....

A ceremoniális törvények a templommal és a templomszolgálattal kapcsolatos rendelkezések voltak, amelyek azért adatnak Isten népe számára, hogy megismerje a megváltás tervét és az eljövendő Messiást. Ezek a rendelkezések mind-mind csak „árnyékaik voltak a valóságnak, aki a Jézus Krisztus”, azaz előképül szolgáltak a zsidó nép számára, hogy ezek segítségével megérthesse Isten lényét, jellemét. Amikor Jézus Krisztus elvégezte földi szolgálatát, nem volt szükség többé az áldozatokra, jelképekre, szertartásokra. A mennyei Főpap megkezdte szolgálatát az igazi szentélyben. Azonban az Ószövetség ceremoniális törvényeinek tanulmányozása továbbra is segít bennünket az isteni szeretet mélyebb megértésében.

„Ha Ádám nem vétkezett volna Isten törvénye ellen, akkor a ceremoniális törvényre soha nem lett volna szükség. Az evangélium lefelől Ádámhoz szólt, abban a kijelentésben, mely szerint az asszony magva majd a kígyó fejére tapos. Ez tovább szállt az egymást követő nemzedékekre, s így Noéhoz, Ábrahámhoz és Mózeshez is eljutott. Isten törvényének és a megváltás tervének ismeretét maga Jézus adta Ádámnak és Évának, akik gondosan őrizték az értékes leckét, és szavaik által gyermekeiknek és unokáiknak is továbbadták. Így maradt fenn Isten törvényének ismerete.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 218. o.)

„Isten népe, amelyről azt mondja az Úr, hogy az Ő legkedvesebb kincse, abban az előjogban részesült, hogy két részből álló törvényrendszert kapott: erkölcsi és ceremoniális törvényt. Az előbbi a múltba mutatott, a teremtésre, hogy emlékeztesse őket az élő Istenre, aki a világot megalkotta, és elvárásai minden emberre nézve kötelezőek, s ez így lesz az örökkévalóságban is. A második pedig azért adatott, mert az ember áthágta az erkölcsi törvényt: a ceremoniális törvények iránti engedelmesség áldozathozatalból, olyan ajándékok bemutatásából állt, amelyek az eljövendő megváltásra mutattak. Mindegyik érthető és tisztán megkülönböztethető volt.

Az erkölcsi törvény már a teremtéskor is fontos részét képezte az Örökkévaló tervének, és ugyanolyan változhatatlan, mint maga Isten. A ceremoniális törvénynek pedig a Megváltó tervében volt bizonyos rendeltetése, hogy általa a bűnös megértse a nagy áldozatot, magát Jézust.

A zsidókat azonban annyira elvakította a büszkeség és a bűn, hogy csak kevesen voltak képesek túllátni a bűnért hozott állat halálán, s amikor eljött Krisztus, akire valójában ezek az áldozatok mutattak, nem ismerték fel Őt.

Dicsőséges volt a ceremoniális törvény, maga Jézus Krisztus rendelte el Atyjával tanácskozva, hogy ezzel elősegítse az emberiség megváltását. A teljes áldozati rendszer Őrá épült. Ádám magát az Üdvözítőt látta előrevetítve az ártatlan állatban, amely az ő, az ember bűnéért szenvedett.

Az áldozati törvény Krisztusra mutatott előre. Minden reménység és hit Jézus felé irányult, mígnem előrevetített áldozata nem találkozott igazi áldozatával.

Fontos tanulságokat tartalmaztak azok a parancsolatok, amelyek az embertárs iránti kötelelességeket szabályozták: ezek határozták meg és tették érthetővé, a gyakorlatban alkalmazhatóvá az erkölcsi törvény elveit, hogy ezáltal a nép vallási ismeretekre tegyen szert, és a bálványimádó nemzetek között megmaradhasson a menny választott népének.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1875. május 6.)

6 Melyek azok a törvények, amelyek nemcsak Jézus idejében voltak érvényben, hanem korábban is, és azóta is érvényesek?

■ 2Móz 20,1–18; Mt 5,17–20; 22,35–40; Rm 13,8–9

.....
.....
.....

Az Isten által a kezdetektől adott erkölcsi törvény örökkévaló. Ez a világmindenség és az élet alapja, Isten lényének lé-

nyege, az ítélet mércéje. Más szóval a szeretet, a szolgálat, az önzetlenség „törvénye”. Ebben vannak elrejtve a természet törvényei is, amelyek által működik az univerzum. E törvény szívünkbe plántálása és megélése a legfőbb életcél minden ember számára.

„Jézus földre jövelekor az izraeliták már elveszítették az Úr jellemének ismeretét. Fontosabbnak tartották magukat minden népnél, ám nem ismerték és nem is gyakorolták a menny parancsolatait. Többé nem tükrözték az Isten jelleméből fakadó, rájuk áradó szeretetet. Senki sem lehet igazán feddhetetlen, ha lelkében nem tükrözi vissza az Atya képmását, és nem tanúsít szeretetet bármilyen nemzetiségű embertársa iránt, hiszen »úgy szeretete Isten a világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta, ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen« (Jn 3,16). Ha valakinek a neve szerepel is a gyülekezeti névsorban, és szorgalmasan részt vesz a vallási ceremóniákban, csupán ez nem teszi őt Isten gyermekévé, mivel a külső önmagában értéktelen. A tiszta szívűek látják meg a szeretet Urának igazi jellemét. Akinek a szíve csordultig telt a Mindenható jóságával, annak tükröznie kell azt a tisztaságot és szeretetet, amelyet Krisztus tanúsított földi élete során. Aki megismerte és befogadta a Mindenható szeretetét, szívében nincs ellenséges érzület Isten törvénye iránt, hanem boldogan engedelmeskedik a parancsolatoknak. Ebben áll a kereszténység. Aki az Atya iránti mélységes szeretettel él, szeretni fogja embertársait is, hiszen ők is Istenhez, Teremtőjükhöz és Megváltójukhoz tartoznak. A szeretet a törvény betöltése, és a menny minden gyermekének kötelessége eleget tenni a parancsolatoknak.

A Teremtő előtt mindenki a kapott képességei és talentumai alapján felelős. Most kell megpróbáltatnunk és megtisztulnunk, hogy nyilvánvalóvá váljék, a menny hon-

polgárai vagyunk-e. Aki lélekben és igazságban szereti Istent, az Ő országának honpolgárává válik. Isten tökéletes szentségének törvénye a jellem egyedüli és igazi mércéje. A szeretet engedelmisségben fejeződik ki, és a tökéletes szeretet elűzi a félelmet. Akik szeretik a Mindenhatót, azok homlokán az Ő pecsétje van, és általa cselekszenek. Bárcsak mindazok, akik kereszténynek vallják magukat, tudnák, hogy mit jelent a gyakorlatban szeretni Istent! Akkor egyek lennének a Fiúban, ahogy Ő egy az Atyával. Jobban értékelnék felelősségeiket, és kedvessé tennék Megváltónk tanításait. Felismernék végtelen szentségét, tudva, hogy Isten a magasságban uralkodik, és palástja betölti a templomot. Sokkal erőteljesebb hatást gyakorolnának a körülöttük élők életére és jellemére, az emberiség kovása lehetnének, s másokat is meg tudnának változtatni Jézus Krisztus ereje által. A hatalom Forrásához csatlakozva sosem veszítenék el másokat megmentő befolyásukat, hanem egyre hatékonyabbak lehetnének.” (Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, 1894. július 26.)

Az e beti adomány az irodalmi alapot támogatja.

– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok költségeihez.

Jézus és a mózesi törvények

Ajánlott olvasmányok Ellen G. White műveiből:

- *Pátriárkák és próféták*, A törvényadás c. fejezet
- *Jézus élete*, Küzdelmes napok, A hegyi beszéd c. fejezetek
- *Bizonyságtételek*, IX., Időszerű tanácsok, Hűséges sáfárság c. fejezetek

1 Ki a valódi szerzője a zsidó vallás alapjául szolgáló mózesi törvényeknek?

■ **Jn 5,46**

„A gyermek Jézus nem járt a zsinagógaiskolákba. Édesanyja volt első földi tanítója, tőle és a prófétai tekercekből tanult. Most, anyja ölében pontosan azokat a szavakat hallotta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izráelnek. (...)

»Ha hinnétek Mózesnek – mondta Jézus –, nekem is hinnétek, mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mi módon hisztek az én beszédeimnek?« (Jn 5,46–47) Krisztus szólt Mózesen keresztül Izráelhez. Ha hallgattak volna az isteni hangra, amely nagy vezető-

jük által szólt, ezt ismerték volna fel Krisztus tanításában. Ha hittek volna Mózesnek, neki is hittek volna, aki-ről Mózes írt. (...)

A dicsőség felhője eltávozott a szentélyből, de a betlehemi gyermekben ott rejlett a dicsőség, amely előtt az angyalok leborultak. Ez a kicsiny csecsemő volt a megígért Mag, akire az Éden kapujában felállított első oltár mutatott. Ő volt Siló, a békesség adományozója. Ő volt az, aki kijelentette önmagáról Mózesnek: VAGYOK. Ő vezette Izráelt felhő- és tűzoszlopban. Róla jövendöltek régóta a próféták. Ő volt minden nemzet vágya, Dávid gyökere és sarja, a fényes Hajnalcsillag.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 17., 24., 93., o.)

2 Jézus szülei hogyan engedelmeskedtek a törvény rendelkezéseinek?

■ Lk 2,21–24. 41–42

Amikor Isten szövetséget kötött Ábrahámval, megparancsolta neki, hogy metélje körül magát és minden férfit a háza népe között. Ezután minden újszülött fiúgyermeket körül kellett metélni a nyolcadik napon (1Móz 17,9–12), s ezt anynyira szigorúan vették, hogy akkor is meg kellett tenni, ha a nyolcadik nap szombatra esett. Az evangéliumok szerint Mária és József igaz, istenfélő, hívő emberek voltak, akik megtartották Isten rendelkezéseit. Jézuson, Isten emberi testben megjelent Fián pontosan azt a szertartást hajtották végre, amelyet hosszú évszázadokkal korábban Ő maga alapított. Amikor leteltek a megtisztulás napjai, elmentek a templomba,

hogy bemutassák az elsőszülöttekért elrendelt áldozatot (vö. 2Móz 13,2). Évente felmentek Jeruzsálembe az ünnepekre (vö. 5Móz 16,16), és amikor Jézus elérte a tizenkét éves kort, őt is magukkal vitték.

„A kiseded Jézust születése után mintegy negyven nappal József és Mária Jeruzsálembe vitte, hogy bemutassák az Úrnak, áldozatuk kíséretében. Ez a mózesi törvények szerint történt meg. Krisztusnak mint az ember helyettesének mindenben eleget kellett tennie a törvénynek. A törvény iránti engedelmisségének zálogaként körülmételésének szertartása már ezt megelőzően megtörtént. Az anyáért a törvény egy egyéves bárányt írt elő égőáldozatul, és egy fiatal galambot vagy gerlicét bűnért való áldozatul. De ha a szülők olyan szegények voltak, hogy bárányt nem tudtak hozni, a törvény lehetővé tette, hogy egy pár gerlét vagy két fiatal galambot hozzanak helyette, az egyiket égő-, a másikat bűnért való áldozatul.

Az Úrnak bemutatott áldozatnak hibátlannak kellett lennie. Ezek az áldozatok Krisztust jelképezték, és ebből nyilvánvalóan kitűnik, hogy Jézus mentes volt minden fizikai fogyatékoságtól. Ő volt a »hibátlan és szeplőtlen bárány« (1Pt 1,19). Semmiféle hiba nem éktelenítette fizikai alkatát. Teste erős és egészséges volt. Egész életén át összhangban élt a természet törvényeivel. Testileg és lelkiileg példát adott arra, hogy milyen életet gondolt el Isten az ember számára a törvényeinek való engedelmeskedés által.

Az ősi időkből származott az a szokás, hogy az elsőszülöttet Istennek szentelik. Isten megígérte, hogy a menny elsőszülöttét a bűnösök megmentésére adja oda. Ennek az ajándéknak elismeréseképpen minden család Istennek ajánlotta az elsőszülött fiút. Papi tisztségre szánták őket, hogy Krisztust képviseljék az emberek között.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 50–51. o.)

3 Mennyiben rendelte alá magát Jézus a mózesi törvényeknek?

- Lk 4,16; 22,7–8; Jn 2,23; 5,1; Mt 23,23

„Jézus nem foglalkozott állandóan a törvény tételeivel, de azt a benyomást sem keltette hallgatóiban, hogy eljöveteleivel félretette volna annak követelményeit. Tudta, hogy kémelek lesik minden szavát, kiforgathatják céljaik érdekében. Ismerte a sok hallgatójában még élő előítéleteket, és semmi olyat nem mondott, ami aláasta volna a Mózes által nekik adott vallásba és intézményekbe vetett hitüket. **Magga Krisztus adta mind az erkölcsi, mind a ceremoniális törvényt. Nem azért jött, hogy lerombolja a saját műve iránti bizalmat.** Éppen azért akarta áttörni a hagyományos követelmények falát, mellyel az izraeliták bekerítették magukat, mert nagyon tisztelte a törvényt és a prófétákat. Miközben félretette a törvényről alkotott hamis értelmezéseiket, féltve intette a tanítványokat, nehogy feladják a zsidó népre bízott életfontosságú igazságokat.

A farizeusok büszkék voltak a törvény iránti engedelmességükre, mégis oly kevésbé ismerték az elveket a mindennapi gyakorlatban, hogy az Üdvözítő szavait eretnőségnek fogták fel. Amikor Jézus elsöpörte az igazságot elborító szemetet, azt hitték, magát az igazságot törli el. Azt suttozták egymás között, hogy Ő nem sokat ad a törvényre. Jézus olvasott gondolataikban, és így felelt: **»Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem hogy eltöröljem, hanem inkább,**

hogyan betöltsem.« (Mt 5,17) Ezzel Jézus visszautasította a farizeusok vádjait. Éppen az volt a feladata, hogy a világ fel fogásával szemben érvényt szerezzen a szent törvény követelményeinek, melynek áthágásával vádolják. (...)

A rituális szolgálat értéktelen, ha nincs kapcsolatban Krisztussal, élő hit által. Még az erkölcsi törvény is elveszti célját, ha nem a Megváltóval összefüggésben értelmezik. **Krisztus ismételt megmutatta, hogy Atyjának törvénye mélyebb pusztán irányadó parancsoknál. A törvényben ugyanaz az elv testesül meg, amely az evangéliumban is megnyilatkozik.** A törvény rámutat az ember kötelességére, megmutatja bűneit. Krisztusra kell tekintenie megbocsátásért, erőért, hogy tehesse, amit a törvény magában foglal.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 251., 512. o.)

„Míg Krisztus e földön élt, nem vett el egyetlen pontcskát sem a parancsolatokból, hanem tanításai és példája által rámutatott arra, hogy mennyire mélyreható elvei vannak a parancsolatoknak, és hogy sokkal árfogóbbak, mint ahogy annak idején hitték a farizeusok és az írástudók. Azt hitték, Krisztus le akarja szállítani az ótestamentumi mérceket, ám Ő gyakorlati kegyességre tanította az embereket. Krisztus megértette érzelmeiket és megfeddte a gögös vezetőket, amikor így szólt tanítványaihoz: »Mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.« (Mt 5,20, vö. Mt 5,17–19)

A továbbiakban Krisztus rámutatott arra, hogy Isten törvényének alapelvei érintik még az elme vágyait és céljait is. Nyíltan kijelentette, hogy ha hűséggel megtartjuk a Tízparancsolatot, akkor úgy fogjuk szeretni embertársunkat, mint önmagunkat. »Hallottátok, hogy megmondatott: szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket,

áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é? És ha csak a ti atyátokfiaiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekszenek-é? Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.« (Mt 5,43–48)” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1910. május 19.)

Gondolkodjunk el azon, hogy vallásos életünk rítusok, ceremóniák megszokott folyama, vagy örömteljes, békés kapcsolat Megváltónkkal? Értjük-e a törvények, parancsolatok lényegét?

4 Milyen elvekre mutatott rá Jézus az alábbi igékben, amelyeket nekünk is alkalmaznunk kell a mindennapok során?

■ **Mt 17,24–27; 23,23**

(A megdézsmáljátok jelentése: tizedet fizettek.)

.....

.....

.....

„Ha Jézus tiltakozás nélkül kifizeti az adót, gyakorlatilag elismerte volna a követelés jogosságát, és ezzel megtagadja istenségét. Így azonban, bár jogosnak látta a köve-

telést, megtagadta az alapját képező indoklást. Gondoskodott az adó megfizetéséről, ezzel bebizonyította isteni jellemét. Nyilvánvalóvá vált, hogy egy Istennel, s ezért nem adóköteles, mintha csupán a királyság egyik alattvalója lenne. (...)

Jóllehet Jézus megmagyarázta, hogy nem köteles megfizetni a templomadót, nem szállt vitába a zsidókkal ez ügyben, mert félreértelmezték, s ellene fordították volna szavait. Hogy botránkozást ne okozzon az adó visszatartásával, olyasmit tett, amit igazából nem kellett volna megtennie. Ez a tanulság igen értékes a tanítványok számára. Hamarosan jelentős változásoknak kellett beállniuk a templomi szolgálathoz való viszonyukban, és Krisztus arra tanította őket, hogy szükségtelenül ne kerüljenek összeütközésbe a fennálló renddel. Ne adjanak alkalmat hitük félremagyarázására. A keresztyének nem szabad feláldoznia az igazság egyetlen alapelvét sem, de ha csak lehet, el kell kerülnie az összeütközést. (...)

Isten minden parancsának következményei vannak. **Jézus elismerte a tizedfizetés kötelességét**, de megmutatta, hogy ez nem lehet mentség más kötelességek elhanyagolására. A farizeusok nagyon pontosan fizettek tizedet a kerti füvekből, például mentából, ánizsból, köményből, ez alig került valamibe, viszont hírnevüket öregbítette pontosságuk és szentségük miatt. Ugyanakkor értelmetlen korlátozásaik elnyomták a népet, és lerombolták a tiszteletet Isten saját elrendelésű szent rendszere iránt. Az emberek gondolatait jelentéktelen különbségtételekkel kötötték le, figyelmüket elfordították az alapvető igazságoktól. A törvény nehezebb pontjait, a jogosságot, az irgalmasságot és az igazságot elhanyagolták. **»Ezeket kellene cselekedni – mondta Krisztus –, és amazokat sem elhagyni.«** (Mt 23,23)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 434., 520. o.)

5 Miként tárta fel Jézus hallgatósága előtt a törvény valódi értelmét a különböző helyzetekben?

■ Mt 19,3–9; Jn 8,1–11; Lk 24,25–27

Gyűjtsünk további példákat az evangéliumokból Jézus törvényértelmezésére!

„Megragadták az alkalmat, hogy elítéltethessék, mert azt gondolták: bármilyen döntést hoz, megvan az ok a vádemelésre. **Ha felmenti az asszonyt, akkor Mózes törvényének megvetésével vádolhatják.** Ha halálra méltónak ítéli, bevádolhatják a rómaiaknál, amiért az ő hatáskörükbe tartozó kérdésekbe avatkozik be. (...) A rabbik az asszony bevádolásával megszegtek a törvény előírásait. A férj kötelessége volt, hogy eljárást indítson felesége ellen, és a bűnös feleket egyformán kellett büntetni. A vádlók eljárása teljesen jogtalan volt. Jézus azonban saját térfelükön fogadta őket. A törvény szerint a megkövezés végrehajtásakor a tanúknak kell az első követ elvetniük. Jézus felemelkedett, s az összeküvőkre nézve így szólt: »Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.« (Jn 8,7) Azután lehajolt, és tovább írt a földre. **Nem tette félre a mózesi törvényt,** és nem sértette meg a római fennhatóságot sem. A vádolók vereséget szenvedtek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 389. o.)

„A hegyi beszéd alkalmával jelen voltak a farizeusok is, és Jézus minden szavát figyelték. Az Üdvözítő ismerte szívüket, tudta, megátalkodottan ellenállnak a világosságnak. Egyre inkább elmélyültek előítéleteikben. Ezt mondogatták: »Eltörli a törvényt. Ilyen tanítást nem fogadhatunk el.«

Ám miközben uralni próbálták dühüket, kimondatlan gondolataikra mintegy válaszként hangzottak el e szavak: »Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz.« (Mt 5,17–19)” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1898. november 15.)

„Az írástudók saját igazságukat útlevelnek tekintették a mennybe – ám ezt Jézus elégtelennek és értéktelennek nyilvánította. A farizeusi jogosság külső ceremóniákból és az igazság elméleti ismeretéből állt. A rabbik azt állították, hogy saját erőfeszítésükkel tartják meg a törvényt, és ezáltal szentekké váltak, ámde cselekedeteik elválasztották az igazságot a vallástól. Kínos pontossággal tartották meg a rituális szolgálatokat, de életük erkölcstelen és kiábrándító volt. Az úgynevezett igazságuk sohasem érhetett föl a mennybe.

Krisztus idejében az volt az ember legnagyobb becsapása, hogy az igazság pusztá igenlése már jogosultságot jelentett az üdvösségre. Az emberiség tapasztalhatta, hogy az igazság elméleti ismerete elégtelennek bizonyult a lélek megmentéséhez, és nem termi meg az igazság gyümölcseit. Az úgynevezett teológiai igazság iránti buzgó tisztelet gyakran együtt jár a valódi igazság gyűlöletével. A történelem legsötétebb fejezetei tele vannak vakbuzgó vallásos emberek bűncselekményeivel. A farizeusok Ábrahám gyermekeinek mondták magukat, dicsekedtek az isteni kijelentések birtoklásával. Ezek az előjogok azonban nem

védtek meg őket az önzéstől, rosszindulattól, haszonleséstől, a legnagyobb képmutatástól. Azt hitték, hogy ők a világ legvallásosabb emberei, ezzel szemben úgynevezett igazhitűségük az Úr megfeszítéséhez vezetett.

Ugyanez a veszély ma is fennáll. Sokan kereszténynek vallják magukat, mivel keresztény hitvallást tettek. Ám az igazságot nem valósítják meg a gyakorlati életben. Hiányzik belőlük a hitből való szeretet, ezért nem is nyertek erőt és kegyelmet, amely az igazság szentségéből fakad. Az ember megvallhatja hitét az igazságban, de ha ez a hit nem teszi őszintévé, kedvessé, türelmessé, elnézővé, mennyei lelkületűvé, akkor az igazság átokká válik számára, befolyása által pedig átokká a világ számára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 252–254. o.)

6 Jézus halálával a törvény mely rendelkezései veszítették érvényüket, és melyek azok, amelyekre Jézus Mt 5,17–18. verseiben mondott szavai vonatkoznak?

■ Mt 27,50–51; Kol 2,16–17

.....

.....

„Amikor a hangos kiáltás – »Elvégeztetett!« (Jn 19,30) – elhangzott Krisztus ajkáról, a papok éppen a templomban végezték szolgálatukat. Ez volt az esti áldozat órája. A Krisztust jelképező bárányt bevitték, hogy levágják. A pap már felemelt késsel állt ott, amiként Ábrahám tette egykor. A föld azonban megmozdult, és remegni kezdett, mert maga az Úr közelítette meg az oltárt. **A templom belső kárpitját tetejétől az aljáig egy láthatatlan kéz kettétépte, és a sokaság tekintete előtt feltárult a hely, amelyet**

régen Isten töltött be jelenlétével. A Szentek Szentjében Isten dicsősége lakozott. Az irgalom széke fölött Isten itt nyilvánította ki dicsőségét. Senki más nem emelhetette fel a kárpitot, amely elválasztotta a mögötte levő helyiséget a templom többi részétől, csak a főpap. Ő is csak évente egyszer léphetett be ide. **Azonban ez a kárpit most kettéhasadt. A földi szentély legszentebb helye nem volt többé szent.** Rémület és zűrzavar lett úrrá mindenkin. A papok azonnal meg akarták ölni az áldozati állatot, erőtlen kezükből azonban kiesett a kés. **A jelkép és a valóság találkozott Isten Fia halálában. A nagy áldozat megtörtént.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 664–665. o.)

„A templomi szolgálat szertartásait, amelyek Krisztust ábrázolják jelképekben és árnyékokban, Isten visszavonta Jézus keresztre feszítésekor, mivel a jelkép összetalálkozott a valósággal, Isten bárányának, az igaz és tökéletes áldozatnak a halálával.” (Ellen G. White, 72. kézirat, 1901)

„A Tízparancsolat él és élni is fog a véget nem érő korszakokon át. Az áldozatok szolgálatára nem volt szükség többé, miután Jézus Krisztus halálában a jelkép összetalálkozott a valósággal. Isten báránya teljes és tökéletes áldozat volt.

Isten törvénye meg fogja tartani tökéletes jellegét, amíg az Úr királyi széke fennáll. Ez a törvény Isten jellemének kifejezése. (...) Krisztus kereszthalála után nem volt többé jelentősége az árnyékképeknek, jelképeknek. Ezzel szemben a Tízparancsolat törvényét nem feszítették meg Krisztussal. Ha megfeszítették volna, Sátán elért volna mindent, amit a mennyben el akart érni. Ezért a kísérletéért úzték ki őt a mennyből. Sátán elbukott, s magával vitte az elbukott angyalokat, ma pedig embereket vezet félre Isten törvényével kapcsolatban.” (Ellen G. White, 167. kézirat, 1898)

Krisztus és a vallási hagyományok

Ajánlott olvasmány:

- Ellen G. White: *Jézus élete*, Hagyomány, Jaj a farizeusoknak c. fejezetek

1 Milyen felhívásnak igyekeztek eleget tenni – eredeti szándékuk szerint – a zsidó nép írástudói? Milyen téves következtetést vontak le népük történelmi kudarcaiból?

- 5Móz 32,46–47; Hós 4,6

„A papok nem hallgattak az ihletett próféták figyelmeztetéseire, és egyre inkább eltávolodtak elődeik vallásától. Isten elvárásainak figyelmen kívül hagyása miatt idővel számos szerencsétlenség, üldözés és rabság nehezedett rájuk. A mennyei büntetés megriasztotta őket, ezért visszatértek a szent törvény külső formáinak szigorú megtartásához. Mivel mindez nem elégítette ki őket, s újabb nyomasztó rendelkezéseket adtak hozzá a ceremóniákhoz. Büszkeségük és becsvágyuk az isteni elvárások szűk látókörű értelmezéséhez vezetett. Az idő múlásával fokozatosan körbevették magukat őseik hagyományaival, mígnem

„A törvény azért adatott, hogy meggyőzze a bűnöst a bűnről, és értésére adja: Megváltóra van szüksége. Ez a cél megvalósult volna, ha elveit a Szentlélek által alkalmazzák. Ez a munka még ma is folyik. Jézus Krisztus életében világossá váltak a törvény alapelvei, és amint Isten Szentlelke megérinti a szívet, Krisztus világossága megérteti az emberekkel, hogy szükségük van megtisztító vére megigazító kegyelmére és igazságára. A törvény ma is Krisztushoz vezető eszköz, hogy megigazulhassunk hit által. »Az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket.« (Zsolt 19,8). (...)

Az Üdvözítő engedelmes élete érvényben tartotta a törvény követelményeit. Bebizonyította, hogy a törvényt meg lehet tartani, és megmutatta azt a jellemet, amely az engedelmesség gyümölcse. Aki Jézushoz hasonlóan engedelmeskedik, az kijelentheti, hogy a törvény »szent, igaz és jó« (Rm 7,12). Másrészt mindenki, aki megszegi Isten parancsolatait, megerősíti Sátán állítását, amely szerint a törvény igazságtalan, és nem lehet megtartani. Ezzel a nagy ellenség csalásainak hódol be, és megvetéssel illeti Istent; annak a gonosznak lesz a gyermeke, aki először lázadt fel Isten törvénye ellen. Az ilyen embert beengedni a mennybe – ez azt jelentené, hogy újra megjelenne a viszály és a lázadás, veszélyeztetve a világegyetem jólétét. Senki sem juthat be a mennyországba, aki szándékosan figyelmen kívül hagyja a törvény elveit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 252–254. o.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

oda jutottak, hogy már azt hitték, ezek ugyanolyan szent rendelések, mint az eredeti parancsolatok. Az önmagukba és saját rendeléseikbe vetett bizalom, valamint az előítélet más népekkel szemben arra készítette őket, hogy szembe forduljanak Isten Lelkével, így még inkább megfosztották magukat az Istentől származó kiváltságoktól.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1876. október 30.)

A fogságban eltöltött hosszú időszakok mély nyomot hagytak Izráel vallási gondolkodásában. A római megszállás épp ezért még inkább a szigorú törvényeskedés irányába terelte az írástudók gondolkodását és viselkedését. A farizeusok (nevük a héber *parasz* szóból ered, amelynek jelentése: *különválasztani*) is úgy gondolták, hogy ismét a próféták korának Isten-ítéletét kell elszenvedniük, ezért félelemmel és felelősségük tudatában törekedtek tisztává válni életük minden területén.

„Még ha az írástudók és a farizeusok »Mózes székében« ültek is, a vallási kérdések terén tekintélyüket nem az Ószövetségből nyerték. A farizeusok által alkalmazott törvény a vezető rabbik bibliai magyarázataiból állt össze. Az eredeti szándék szerint ezekkel a magyarázatokkal nem akarták helyettesíteni a Szentírást, csupán kiegészítésként értelmezték azokat. Eleinte szóban terjedtek, később azonban az írástudók könyvekbe kezdték gyűjteni e magyarázatokat. A rabbinikus törvények első hivatalos kiadása csak a Kr. u. II. század vége felé jelent meg, amikor Jehuda Hanászi rabbi elvégezte a végső összeállítást, és közzétette a *Misnát*. Az ott feljegyzett törvények a rabbiktól származó magyarázatok mintegy négy évszázadnyi anyagát tartalmazzák. Több olyan rabbi magyarázata is megtalálható benne, aki Jézus korában élt, közülük a két legnevesebb Hillel és Sammai. Ide tartozott még Hillel unokája, Gamáliel, akinél Pál tanult.” (Keith Burton: *Krisztus és a törvénye*, 24. o.)

2 Hova vezetett az írástudók emberi igyekezete? Gyűjtsük ki az igékből és beszéljük meg, hogyan jellemezte Jézus kora vallási vezetőit! Mely vonásuk jelenthet kísértést számunkra is?

■ Mt 23,1–5

■ SZEMÉLYES ÁTGONDOLÁSRA:

„Könnyű” vagy „elhordozhatatlan” teher számunkra az Ige megélése? Mi határozza meg a lelki békénket, vallásos életünk tapasztalatait, eredményeit: „belső szobánk”, vagy hogy „lásák az emberek”? (Vö. Mt 11,28–29; 6,5–6)

„A vallási vezetők számos részletes szabályt alkottak, amelyeket a hagyományokra alapoztak, s így túlzottan korlátozták a személyes szabadságjogokat. Nagyon messzire mentek az evéssel és ivással kapcsolatos szabályozásokban. A vizet meg kellett szűrni, hogy ne váljék tisztátalanná, s ha egy porszem vagy egy apró rovar mégis belekerül, ne váljék használhatatlanná. Az emberek folyton attól rettegettek, hogy áthágják valamelyik határozatot vagy ellentétesen cselekszenek valamely hagyománnyal, amelyet úgy mutattak be nekik, mint a törvényt, s így életük nagyon megterhelődött e sok szabályozás és ceremónia közepette.

A farizeusok a végtelennek tűnő rendelkezésekkel a külsőségekre terelték az emberek figyelmét, s ez vezetett az igazi vallás elhanyagolásához. Nem voltak képesek összefüggést teremteni Krisztus gondolkodása és a ceremóniáik között, ezért elhagyták az élő forrásokat, és repedezett kutakat ástak, amelyek azonban nem tarthatták meg a vizet.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1887. június 9.)

3 A farizeusok vallási szemléletmódja hogyan hatott az emberi kapcsolataikra? Miért akadályozta a gondolkodásukat őket abban, hogy Messiásként fogadják el Jézust? Hogyan viszonyult hozzájuk Jézus?

■ Mk 3,1–5; Mt 15,1–9

Az emberi rendelkezések az igazság megvédelmezésének emberi útját jelentették, ezért törvényszerűen ítélkezéshez és vádoláshoz vezettek. Megszentelő erő híján ugyanakkor önigazolozó cselekedetek és képmutatás is kellett a személyes bűnök eltussolásához (lásd Jn 8,3–6). A végeredmény súlyos bizalmatlanság és szeretetlenség a bűnös, a vámszedő, a parázna, a pogány iránt – önimádattal és önigazultsággal párosulva.

„Krisztus arra vágyott, hogy példaadása által választóvonalat húzzon az emberi elméletek és a mennyi szent elvárásai közé. Ezt mondta a farizeusoknak: »Ti pedig miért hájgátok át Isten parancsolatát a rendelkezéseitek által? Mert Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: Aki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon. Ti pedig így tanítotok: Ha valaki ezt mondja apjának vagy anyjának: Áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnélek, azt ebben az esetben nem köti a parancsolat, hogy tisztelje apját és anyját. És erőtlenné tettétek Isten parancsolatát a ti rendelkezéseitek által.« (Mt 15,3–6)

Az Úr törvénye kimondja, hogy a fiú tisztelje szüleit, támogassa őket szükségleteikben, és gondoskodjon róluk idős korukban. A hamis tanítók szerint azonban sokkal fontosabb, hogy a fiak esküvel szenteljék oda egész vagyónukat a templomi szolgálatokra. Ha a szülők gyermekeik-

hez folyamodtak segítségért, ezt a választ kaphatták: »*Korbán*, azaz templomi ajándék.« A hamis tanítók kijelentették: az a szentségtörés, ha a templomnak már felajánlott vagyont magadnak igényeled azért, hogy eleget tegyél szüleid kérésének. A fogadalom szent volt, és meg kellett tartani, mert azt állították, hogy maga Isten is ezt mondta: »Ha fogadással ígérsz valamit az Úrnak, a te Istenednek, ne halogasd annak megadását, mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a te Istened, és bűnül tulajdoníttatik az neked.« (5Móz 23,21) A kegyesség látszata alatt ezek a tanítók felmentették az ifjakat az ötödik parancsolat megtartása alól, és önző céljaikra használták fel azokat a javakat, amelyekkel a szülők idős napjait kellett volna boldogabbá tenniük, s így a nagyon jogos birtokosainak szenvedniük és nélkülözniük kellett. Isten ismerte az indítékaikat, és kijelentette: »Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai. Mert Isten parancsolatát elhagyva az emberek rendelkezését tartjátok meg, korszoknak és poharaknak mosását, és sok egyéb efféléket is cselekesztek. És mondta nekik: Isten parancsolatát szépen félreterezitek azért, hogy a magatok rendelkezését tartsátok meg.« (Mk 7,7–9)» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1900. január 3.)

4 Miért nehéz feladni az önigazságunkat? Mi mindent kell ezzel együtt feladnunk?

■ Rm 10,1–3; Fil 3,5–6

„Krisztus a hegyi beszédben bemutatta az embereknek azt az igazságot, hogy a személyes kegyesség jelenti az ere-

jüket. Át kell adniuk magukat az Úrnak, és fenntartások nélkül kell együtt munkálkodniuk Istennel. A magasztos kijelentések, a külsőségek és ceremóniák bár nagyon megkapóak lehetnek, nem teszik jobbá a szívet, sem tisztábbá a jellemet. Az Isten iránti igazi szeretet tevékeny elv és megtisztító erő. Úgy tűnt, hogy az írástudók és farizeusok aprólékosan betartják a törvényt, Krisztus mégis így intette a tanítványait: »Mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába.« (Mt 5,20) Megdöböntő kijelentés! Ezzel fejezte ki a cselekedetek és az emberi természet elégtelenségét, s előtérbe helyezte az erkölcsi megújulás és a mennyei világosság szükségességét.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1895. április 30.)

Az embernek minden vélt kiválóságát Isten elé kell helyeznie, mielőtt Krisztus követőjévé válna. Értékünk nem az örökölt képességeink, tudásunk, élettapasztalataink vagy tehetségünk alapján mérhető.

5 Milyen óvást fogalmaz meg Jézus az emberi hagyományokkal, szokásokkal kapcsolatban? Mivel több Jézus igazsága „a farizeusok igazságánál”?

■ Ésa 29,13; Mt 5,17–20

.....

.....

„Aki annak idején Ésaías által beszélt, most szemtől szemben szólt népéhez. Próbálta kiszagatni a hagyományok és tévtanok gyökereit, amelyek Isten Igéjének tisztá elvei közé vegyültek. Az írástudók és a farizeusok a tör-

vény áthágásával vádolták Jézust és tanítványait, mert ők nem szabták magukat a vallási vezetők kívánalmaihoz. Ekkor Krisztus rámutatott, mi fertőzi meg a lelket, s ha az emberi hagyományokat a törvény fölé emelik, azzal beszennyezik saját szívüket és embertársaik szívét is. Így szólt a néphez: »Halljátok és értsétek meg: nem az fertőz-teti meg az embert, ami a szájon bemege, hanem ami kijön a szájából, az fertőz-teti meg az embert.« (Mt 15,10–11)» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1900. január 3.)

„Jézus és a tanítványai nem gyakorolták a rituális mosakodásokat, s a vallási vezetők ennek elhanyagolását tették vádjuk alapjává. Mégsem intéztek támadást egyenesen a Megváltó ellen, hanem a tanítványait vádolva jöttek hozzá. A sokaság színe előtt kérdezték meg: »Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendelkezéseit? Miért nem mossák meg a kezüket, amikor enni akarnak?« (Mt 15,2)

Amikor az igazság üzenete különleges erővel érkezik a lélekhez, Sátán arra indítja eszközeit, hogy vitát szítsanak valamilyen jelentéktelenebb kérdésben. Így próbálja elvonni a figyelmet a valódi kérdésekről. Bárhol is kezdődik valami jó, mindig készen állnak a gáncsokodók, hogy vitát kezdeményezzenek formáságokról vagy jelentéktelen részletekről, hogy többé ne az élő valóságra összpontosítsanak. Amikor úgy tűnik, hogy Isten különleges módon kíván munkálkodni népéért, ne hagyjuk magunkat vitákba sodorni, amelyek csak lélekrombolást eredményeznek.

A bennünket leginkább érintő kérdések: Üdvözítő hittel hiszek Isten Fiában? Összhangban áll-e életem az isteni törvénnyel? »Aki hisz a Fiúban, örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.« (Jn 3,36) »Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk.« (1Jn 2,3)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 395–396. o.)

6 Mikor tudja kimondani az ember, hogy „nincs saját igazságom a törvényből”? Hogyan gyógyítja meg Krisztus egyszerre az emberi és az isteni törvényhez való viszonyunkat?

■ **Fil 3,7–9**

.....

.....

.....

„Amikor Isten népének tagjai a Szentlélek által egyesülnek, minden szívből eltűnik a farizeusi magatartás és önigazultság. Krisztus példája látható lesz testének minden tagjában, s gyermekei új tömlökké lesznek, melyekbe az Ő új borát töltheti, és ez az új bor nem fogja szétszakítani a tömlőket. Az Úr nyilvánosságra hozza évezredek titkait. Feltárul »eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy Krisztus köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége: akit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy mindenkit tökéletesnek állassunk elő Krisztus Jézusban; amire igyekszem is, tusakodván az Ő ereje szerint, amely bennem hatalmasan munkálkodik« (Kol 1,27–29).

Jézus eljött, hogy mindnyájunkkal megossa a Szentlelket, szívéinkbe plántálja Isten szeretetét, ám lehetetlen olyanokat felruházni a Lélekkel, akik bölcsnek tartják saját elgondolásaikat, változhatatlannak dogmáikat, s emberi hagyományokat és rendeléseket követnek éppen úgy, ahogyan az izraeliták tették a Megváltó földi életében. Aprólékosak voltak az egyházi tanításokban, szigorúak azok külső alkalmazásában, ám hiányzott belőlük az odaszenteledés. Krisztus elmondta, hogy olyanok, mint a kiszáradt tömlők (abban az időben tömlőkben tárolták a vizet). Az

evangéliumot nem lehetett a szívéinkbe ültetni, mivel ott már nem maradt több hely. Nem lehettek új tömlők, amelyekbe Isten új bort tölthet. Jézus arra kényszerült, hogy máshol keressen új tömlőket az igazságról és az életről szóló tanításai számára, nem a farizeusok és az írástudók körében. Olyan embereket keresett, akik készséggel alávetik magukat a szív megújulásáért végzendő munkának. Azért jött, hogy új szívet adjon teremtményeinek, amint megígérte: »Adok néktek új szívet.« (Ezék 36,19)” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1894. március 20.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

Krisztus és a hegyi beszédben bemutatott törvény

Ajánlott olvasmányok Ellen G. White műveiből:

- *Gondolatok a hegyi beszédről*
- *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. fejezet

Hegyi beszédében Jézus Krisztus Isten országának alapelveit fejtette ki, s a törvény valódi jelentéséről is hangsúlyosan beszélt. A tanulmányban Máté evangéliuma 5,17–48-ig terjedő szakaszát gondoljuk át.

1 Isten népe hogyan viszonyult a törvényhez Jézus korában? Hogyan közelítette meg Jézus a törvényt látszólag ismerő, de valójában Istentől elidegenedett hallgatóit?

- Mk 7,9; Jn 7,49–51; Mt 23,23; Mt 5,1–16; vö. Jel 22,14; Mt 13,52

Jézus a boldogmondásokkal hidat épített az emberek felé. Miközben tisztázta „a keresztény lelki élet fejlődését”, az ember legfontosabb vágya, a boldogság felől közelítette meg hallgatóit. Küldetésének középpontjában állandóan az evangélium, a jó hír állt, hiszen **Isten ad és nem elvesz, nem elszomorít, hanem boldoggá tesz.** Jézus megnyerő és vonzó, de hajszalnyit sem elvtelen módon ragadta meg hallgatói figyelmét. Nemcsak gondolatai iránymutatóak, hanem a „módszer” is, amellyel a társadalom minden rétegét megszólította.

John T. Fisher pszichiáter a következőt írja a hegyi beszédről: „Ha összeszednénk a mentálhigiéné témakörében valaha írt valamennyi mértékadó cikket, ha ezeket összedolgoznánk és megszabadítanánk a fölösleges szavaktól, ha a lényegét mind megtartanánk, a körítésből viszont semmit, és ha a tiszta tudományos ismeret ezen makulátlan darabjait a legtehetségesebb élő költővel tömören szavakba foglaltatnánk – akkor megkapnánk a hegyi beszéd suta, némileg hiányos összegzését, és ez egyáltalán nem állná meg az összehasonlítást az eredetivel. **A kereszténység csaknem két évezrede kezében tartja a teljes választ a világ nyugtalan és meddő vágyakozásaira.** Ez az optimista, normális és megelégedett, sikeres ember receptje.”

Jézus idejében és napjainkban is a vallási vezetők „hagyományokkal és mesékkel takarják el a felbecsülhetetlen értékű igazságot. Az Üdvözítő azért jött, hogy eltávolítsa a hiedelmek és a dédelgetett tévedések szennyét, és Igéjének drága kincseit visszahelyezze az őket megillető helyre. Mit tenne ma Jézus, ha eljönne úgy, ahogy eljött a zsidókhoz? Arra kényszerülne, hogy hasonló módon eltávolítsa a hagyomány és a ceremóniák szemetét. A zsidókat feletébb zavarta, hogy Jézus ezt tette. Elfelejtették Isten kezdeti igazságait, ám Krisztus ezeket újra feltárta előttük. Feladatunk felszabadítani Isten drága kincseit a tévelygés

és a babonák uralma alól. Micsoda feladatot bíz ránk az evangélium!” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1889. június 4.)

Mennyit tanulhatunk Krisztustól! Hiszen „a hegyi beszédben arra törekedett, hogy a téves nevelés hatásától megszabadítsa hallgatóit, s helyes tanítást adjon nekik az Ő országáról és saját jelleméről. De nem támadta közvetlenül a nép tévedéseit. Láta az egész világ nyomorúságát a bűn miatt, mégsem világított rá élesen szálnalmas állapotukra. Összehasonlíthatatlanul jobbat tanított nekik, mint amit addig ismertek. Nem szállt harcba az Isten országáról alkotott elképzeléseikkel, hanem elmondta nekik, hogyan juthatnak oda, és hagyta, hadd vonják le a következtetéseket. **A Jézus által tanított igazság számunkra is ugyanolyan fontos, mint a sokaságnak, amely akkor követte Őt. Nekünk is legalább annyira szükségünk van arra, hogy megismerjük Isten országának alapelveit.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. fej.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Mennyiben párhuzamos a Jézus korabeli vallásosság korunkéval, vagy akár saját hitéletünkkel? Komolyan vesszük-e a zsidókhoz hasonlóan ránk is leselkedő veszélyt, hogy látszólag a törvény felett örködve valójában megronthatjuk, szemben állhatunk azzal? Együttérzően tekintük-e a vallásos és vallástalan tömegek szükségleteire?

2 Mivel vádolták Jézust, hogyan oszlatta el a félreértést? Mi az a „több igazság” a törvény betű szerinti ismeretén felül, amely elengedhetetlen Isten országa elnyeréséhez?

- Mt 5,17–20, vö. Ésa 42,3–4. 21; Zsolt 40,9; Rm 2,17–24, vö. Rm 8,1–4; Jel 14,12

Miközben Jézus a valódi vallásos élet és boldogság összefüggéseit világosította meg, „az írástudók és farizeusok észrevették, hogy Krisztus nem tartja tiszteletben hagyományait, akkor azzal vádolták meg, hogy semmibe veszi a törvényt és a prófétákat. Krisztus azonban nem vette semmibe a régi igazságokat. S mivel Ő nem alkalmazkodott szűklátókörű külsőségeikhez, azt állították, hogy eltörli a törvényt. Megdöbbenéssel hallgatták azonban Krisztus szavait (Mt 5,17–18). Krisztus volt a törvény szerzője, s a farizeusok vaksága azt mutatja, milyen tévesen értelmezhetik és mutathatják be Isten munkáját azok, akik azt állítják magukról, hogy világossággal és ismerettel rendelkeznek. A dicsőséges igazságokat az emberi szemektől távol eső helyekre ásták el, s a tévelygés és babonák miatt elveszítette ragyogását és vonzását. Jézus azonban felfedezi az isteni világosságot és napfényre hozza az igazságot a maga gyönyörűséges, mennyei dicsőségében. Az őszinte emberek elméje csodálattal telik meg. Szívüket szent érzellemmel vonzza az, aki napfényre hozta és meg is magyarázta az igazság drága kincseit. A zsidók részben értették az igazságot, és Isten Igéjének bizonyos részeit meg is tartották, azonban nem értették a törvény mindenre kiterjedő jellegét. Krisztus eltávolította a hagyomány szemetét, és napfényre hozta az igazi kincset, Isten terveinek igazi lényegét. S amikor ezt tette, akkor a zsidók elkeseredése nem ismert határt. Városról városra terjesztették az álhíreket, melyek szerint Krisztus tönkreteszi Isten művét. **Jézus valóban megsemmisítette a régi külsőségeket, ám**

visszahelyezte eredeti helyükre a régi igazságokat. Rámutatott az igazságok között levő kapcsolatokra, és egy teljes és szimmetrikus igazságrendszert alkotott. Ez volt az Üdvözítő munkája – mi pedig most mit tegyünk? Ne dolgozzunk Krisztussal összhangban? Hagyjuk, hogy híresztelések irányítsanak? Engedjük, hogy saját kigondolásaink eltakarják szemünk elől az isteni világosságot? Figyelmesen kell olvasnunk, hozzáértéssel hallgatnunk, és tanítsuk meg másoknak is azt, amit megismertünk. Folyton éhezünk kell az élet kenyerét, folyamatosan keresnünk kell az élő vizet, hogy az embereket az élő vízhez és az igazság felüdítő Forrásához vezethessük.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1889. június 4.)

Látnunk kell, hogy Istenünk azért adta nekünk szent parancsolatait, mert szeret bennünket.

„Azért nyilatkoztatja ki az igazi élet elveit, hogy megvédjen bennünket a törvényszegés következményeitől. **A törvény Isten gondolatainak kifejezése, és amikor Krisztust elfogadjuk, azok a mi gondolatainkká lesznek. Természetünk vágyai és hajlamai fölé emel minket, a kísértések fölé, amelyek bűnhöz vezetnek. Isten azt szeretné, ha boldogok lennénk, és nekünk adta a törvény előírásait, hogy örömmel lelhessük az engedelmisségben.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 259. o.)

„Sok vallástanító azt állítja, hogy Krisztus eltörölte halálával a törvényt, és az embernek azóta nem kell megtartania. Egyesek súlyos igának tartják, és a törvény szolgásgával szembeállítják az evangélium szabadságát. Semmi alapja nincs annak az állításnak, hogy Krisztus eltörölte halálával Atyja törvényét. Ha a törvény megváltoztatható vagy félretehető lett volna, akkor Krisztusnak nem kellett volna meg-

halnia, hogy megváltsa halálával az embert a bűn következményétől. **Krisztus halála a törvény változhatatlanságát bizonyítja, és távolról sem az eltörlését. (...) Isten törvénye – jellegénél fogva – változhatatlan; Alkotója akaratát és jellemét nyilatkoztatja ki. Isten szeretet, és törvénye is szeretet.**” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Újkori ébredések c. feje.)

A lélektelen engedelmisség veszélyét azonban gyakran alábecsüljük. Mintha kevésbé félnénk attól, mint az engedetlenségtől, pedig valójában veszélyesebb annál (lásd a tékozló fiú példázata). „Krisztus korában az volt az emberi értelem legnagyobb csalása, hogy az igazság pusztá elfogadása már igaz életet jelent. **Azonban az igazság elméleti ismerete elégtelen a lélek megmentéséhez.** Egy teológiai igazság iránti buzgó tisztelet gyakran társul a valódi igazság gyűlöletével, ahogyan az életben megnyilvánul. (...) Sokan természetesnek veszik, hogy ők keresztények, egyszerűen azért, mert egyetértenek bizonyos hitelvekkel. De az igazságot nem valósítják meg a gyakorlati életükben. Nem hittek benne, nem szerették meg, ezért nem kapták meg azt a hatalmat és kegyelmet, amely az igazság szentségéből származik. Hitet tehetünk az igazság mellett, de ha nem teszünk őszintévé, kedvessé, türelmessé, mennyei lelkületűvé, az igazság atok lesz számunkra, befolyásunk által pedig atokká válunk a világ számára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 261. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Törekszünk-e egyéni és közösségi életünkben a teljes igazságra, vagy megelégszünk a vonzalmaink, ellenszenvaink, rutinjaink formálta, valójában torz, hiányos törvényértelmezéssel, szemlélettel? Melyik hibát mentegetjük inkább: az elvtelenségünket vagy a szívtelenségünket? Mi lehet az oka annak, hogy nem vesszük komolyan: Isten nem az állásfoglalásunkat nézi, hanem a szívünket, életgyakorlatunkat?

„Jézus azt tanította hallgatóinak, hogy a törvény áthágását jelenti a gonosz vágy még a tett elkövetése előtt. Kötelességünk féken tartani és Isten törvényének alávetni gondolatainkat. Az Úr azért adta elménk nemes erejét, hogy a mennyei dolgok csodálására használjuk. Isten mindent megtett annak érdekében, hogy folyamatosan növekedhessünk a lelkiekben. Rendelkezésünkre bocsátotta azokat az eszközöket, amelyek elősegítik növekedésünket az ismeretben és erényekben. (...) Aki a mennyei természet részesévé szeretne válni, (...) folyamatos és komoly küzdelmet kell vívnia a léleknek az elme gonosz kigondolásai ellen. Kitartóan ellen kell állni a bűnnek a gondolatok és a tettek szintjén. (...) Jézus irgalma, végtelen szeretete és helyettünk hozott áldozata komoly és ünnepélyes elmélkedésre hív. Elmélkednünk kellene drága Megváltónk és Közbenjárónk jelleméről. Próbáljuk megérteni a megváltási terv jelentőségét. (...) A mennyei dolgokra való folyamatos figyelés által hitünk és szeretetünk egyre erőteljesebbé válik. Imáink mind kedvesebbek lesznek Isten előtt, mivel egyre inkább átítatja azokat a hit és a szeretet. Egyre gyakrabban és bölcsebben fogunk imádkozni. És mind kitartóbban bízunk Jézusban, naponkénti tapasztalatok által felismerjük azt, hogy Krisztus kész és hatalma is van üdvözíteni mindazokat, aki Őáltala járulnak Isten elé.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1888. június 12.)

3 Hogyan világította meg Jézus a Tízparancsolat szellemiségét? Ma miért különösen időszerű a „Ne ölj!” parancsolat átgondolása számunkra is? Hogyan kerülhetjük el az indulatok rabságát? Meddig van lehetőségünk rendezni a konfliktusainkat?

■ Mt 5,21–26; 3Móz 19,17–18; Jn 8,37. 40

.....
.....

Akik azt gondolják, hogy a parancsolatok csak a gonoszság tényleges elkövetését tiltják, Jézus szavaiból világosan megérthetik, hogy **Isten törvényét nem csupán betű szerint, hanem a lelkülete szerint is tisztelni kell:**

„Jézus elmagyarázta a parancsolatok mélységét, s leplezte a választott nép végzetes tévedését: azt, hogy megelégedtek a külső engedelmességgel. **Jézus rámutatott, hogy a gyilkosság előbb az elmében születik meg, s a gonoszság és a bosszúállás tulajdonképpen gyilkosságot jelent** (Mt 5,21–22).

(...) Van a haragnak egy fajtája, amely nem ütközik törvénybe: amikor Krisztus követői látják, hogy Isten nevét megszegyenítik, és az igazság drága munkájára árnyat vetnek azok, akik állítólag tisztelik Őt, amikor ártatlanokat üldöznek és nyomnak el – akkor az igaz hívők lelkét szent harag tölti be, amely érzékeny lelkiismeretből fakad, s ez nem bűn.

Jézus hallgatói között voltak olyanok is, akik elégedettek voltak saját feddhetetlenségükkel, mivel nem követtek el egyetlen nyilvános bűnt sem, pedig szívükben ugyanolyan érzelmeket tápláltak, mint egy szörnyű gyilkosságot elkövető személy. Ezek az emberek mégis a kegyességről vallanak, és külsőleg eleget tesznek a vallási előírásoknak. Jézus rámutatott arra, hogy a törvénytelenység az elmében születik meg, és aki beengedi szívébe a gyűlöletet és bosszút, az már a gyilkosság útjára lépett, s így ajándékait nem fogadhatja el Isten. Számukra az egyetlen megoldás, hogy tépjék ki szívükből a keserűség és az ellenségeskedés gyökereit.

A Megváltó ennél is továbbmegy, és kijelenti, hogy ha valakinek ellenvetése van velünk szemben, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy elménkből eltávolítsunk minden rossz érzületet, hogy ajándékunkat elfogadhassa Isten. Ez nagyon fontos tanulság a mai idők egyháza számára. **Sokan nagyon lelkesek a vallásos szolgálatokban, miközben közöttük és testvéreik között romboló nézeteltérések vannak, amelyek megoldása csak tőlük függ, és amelyektől Isten elvárásainak megfelelően meg kell szabadulniuk, hogy kedvesen fogadhassa szolgálatukat.** Krisztus tisztán és érthetően adta tudtukra, milyennek kell lennie a keresztyény magatartásnak ebben a helyzetben, és hogy e kötelességre vonatkozóan nincs helye a félreértésnek. (Ellen G. White: *Redemption – The Teachings of Christ, the Anointed One*, 72–74. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Miért nem foglalkozunk a rendezetlen kapcsolatainkkal? Szoktunk-e vallásos tevékenységekbe (vagy másba) menekülni a tisztázás, megbékélés helyett? Meddig akarjuk halogatni, hogy nehezteléseinktől megszabaduljunk? Közösségi életünk problémái mennyiben állnak kapcsolatban az elmérgesedő személyes konfliktusokkal? Miért mondunk le könnyen a tisztázásról, miközben másoknak panaszkodunk?

4 Jézus szavai nyomán mit érthetünk meg a bűn természetéről a 7. parancsolat összefüggésében? Milyen útmutatást nyújt ez emberi kapcsolatainkra nézve? Hogyan érthető Jézus „öncsonkításra” bátorítása?

■ Mt 5,27–32; Jób 31,1; vö. Jn 4,27; Péld 4,23

.....

.....

Az izraeliták a pogányoknál magasabb erkölcsi szinten álltak, azonban ez gyakran képmutatással volt terhelt a törvényértelmezésben. A hagyományok révén meghagyták a kiskapukat akár a házassági kapcsolat felbontását illetően, akár a tiltott szexuális kapcsolat kérdésében is.

„Izrael fiai büszkélkedtek erkölcsösségükkel, másrészt rémülettel tekintettek a pogányok szokásaira. A római tiszték jelenléte örökös botránkozás volt a nép számára, mivel az idegenekkel a pogány szokások áradata, erkölcsi züllés áramlott be. (...) A nép azt várta Jézustól, hogy szigorúan elítéli mindezt. Mennyire megdöbbenek, amikor az ő szívük gonoszságát leplezte le!

Jézus azt mondta: ha titkon is, de szeretjük és melengetjük a gonosz, erkölcstelen gondolatokat, ez azt bizonyítja, hogy még mindig a bűn uralkodik a szívünkben. A lélek még mindig a bűn rabszolgaságában sínylődik. Aki örömet lel a tisztátalan jelenetekben, aki megtűri magában a gonosz gondolatokat, aki kéjvágyó pillantást enged magának, az majd a nyílt bűnben, a tényleges elkövetésben ismerheti fel a lelkében rejtgetett gonoszság valódi természetét. A bűn szégyenterhe és szívet tépő nyomorúság lesz a sorsa. A kísértés nyomán valaki talán súlyos bűnbe esik, mégsem ez az időszak termi meg a nyilvánvalóvá vált gonoszságot. A kísértés csupán napvilágra hozza, ami már azelőtt is a szívében lappangott.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 59–60. o.)

Jézus radikális hasonlatának célja nem a szexualitás demonizálása volt, hanem „örömmüzenetével Isten a Sátán által lealjasított és rabszolgaságba döntött embereket vált meg, hogy ezentúl Isten fiai dicső szabadságának örvendezzenek. Célja nem csupán a bűn elkerülhetetlen következményétől, a szenvedéstől megmenteni bennünket, ha-

nem magától a bűntől is. A romlott és eltorzult embert akarja megtisztítani, átalakítani, hogy Istenünk szépségébe öltözhessen, és Isten Fiának képmására alakuljon át. Csak az örökkévalóságban válik nyilvánvalóvá az a dicső sors, melyben az Isten képmására visszaállított ember részesülhet. E hatalmas cél eléréséhez le kell mondanunk arról, ami lelkünk bukását okozza. A bűn az akaratunkon keresztül tart bilincsben bennünket. Akaratunk átadását ábrázolja az Úr a szem kivájásának, kezünk levágásának példájával. Talán úgy tűnik, hogy ha átadjuk Istennek az akaratunkat, abba egyezünk bele, hogy nyomorékon, csonkán éljük le az életünket. Jézus azonban kijelenti, hogy jobb, ha az énünket csonkítjuk meg és az önzésünket nyomorítjuk meg, s így valódi életre jutunk. Amit mi szerencsétlenségnek tartunk, az a jólétünk kapuja.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 60–61. o.)

5 Hogyan aktualizálta és bontotta ki Jézus a 3. és a 9. parancsolat jelentését? Mi a beszédünk tisztaságának mértéke?

- Mt 5,33–37, vö. 2Móz 20,7. 16; Jak 3,2; Kol 4,6; Eféz 4,29; Mt 12,36–37; Jel 14,5; 22,15

.....
.....
.....

A 3. és 9. parancsolat rendelkezése is a beszéd tisztaságára utasít.

„A harmadik parancsolat elítéli azokat, akik Isten nevét hiába felveszik, ám e rendelet lelki vonatkozása ennél to-

vábbmegy és megtiltja, hogy Isten nevét egy hanyag vagy tisztességtelen beszélgetésben említsük. Sokan, még azok is, akik magukat Krisztus követőinek vallják, könnyedén emlegetik Isten nevét, s még imáikban és könyörgéseikben sem említik e magasztos nevet a maga ünnepélyes voltában.” (Ellen G. White: *Redemption – The Teachings of Christ, the Anointed One*, 74. o.)

A megtévesztő szándékú hazugságot mélységesen elítéljük, mégis könnyen hivatkozunk Isten nevére, őt meghazudtoló könnyelműséggel – embertársainknak adott felelőtlen ígéreteink, a féligazságaink, mellébeszéléseink, magyarázkodásaink sajnos szembesítenek uralomra törő emberi természetünkkel.

„Izráel fiai megértették, hogy a harmadik parancsolat tiltja Isten nevének tiszteletlen említését. Másrészt megengedettnek tartották, hogy másra esküdjének. Mindennapos volt közöttük az esküdözés. Bár Mózesen keresztül Isten megtiltotta nekik a hamis esküt, mégis sokféle módot találtak, hogy kibújjanak az eskü által magukra vett kötelezettség alól. Nem féltek megengedni maguknak azt, ami valójában szentségtörés volt. A hamis eskütől sem riadtak vissza, ha a törvény ügyes kijátszása által titokban maradhatott. Jézus helytelenítette ezeket a szokásokat. Szokásos esküdözéseiket Isten parancsa megszegésének nyilvánította. Viszont nem tiltotta meg a törvény által kívánt eskütételt, melyben Istent hívják meg ünnepélyesen, hogy legyen tanúja: ami elhangzik, az a teljes igazság.

A főtanács előtti kihallgatásán Jézus nem tagadta meg, hogy eskü alatt tegyen tanúságot. (...) Az Úr ezután az esküt fölöslegessé tevő elvet fektette le. Azt tanítja, hogy a kikerekítéstől, kiszínezéstől, megrövidítéstől mentes igazság legyen szavaink, beszédünk vasszabálya. Ez a krisztusi utasítás elveti az istenkáromlással határos eskü-

ket. Elítéli a félrevezető bókokat, az igazság előli kitérést, a hízelgő kifejezéseket, a túlzást, a mai társas és üzleti ügyekben szokásos félrevezetést. Jézus szavai azt tanítják, hogy aki másnak akar látszani, mint ami, vagy akinek a szava nem szívének tényleges gondolatát közli, azt nem nevezhetjük becsületesnek.

Ha tiszteletben tartanánk Krisztus eme szavait, az megakadályozna minket a rosszakaratú gyanúsításban vagy a rideg gáncsoskodásban. Hiszen amikor a másik ember cselekedeteire és indítékaira teszünk megjegyzéseket, ki lehetne bizonyos benne, hogy a pontos igazságot mondja? Gyakran előfordul, hogy büszkeség, indulatosság, személyes neheztelés színezi a másokra gyakorolt hatást. Egyetlen pillantásunk, szavunk, sőt hangunk színezete is része lehet a hazugságnak. Még a tényeket is úgy mondhatjuk el, hogy hazug, hamis benyomást teszünk, pedig ami az igazságon „felül van, a gonosztól van”. (...) A Szentírás szerint Krisztus szavai elítélik a hamiskodó élcelődést, a léha, üres fecsegést, az erkölcstelenségre hajló társalgást. **Megköveteli, hogy szavaink ne csupán igazak, de erkölcsileg is tiszták legyenek.**” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 66–39. o.)

■ SZEMÉLYES ÁTGONDOLÁSRA:

Vajon a környezetünk úgy jellemez-e bennünket, mint ahogy például a valdenseket az üldözőik?: „Az egyik inkvizítor, aki fáradhatatlanul üldözte őket, ilyen képet rajzol róluk: »Ezek az eretnekek kiválnak erkölcsökkel és beszédükkel, mert szerények, mértékletesek, öltözetükben kerülnek minden földi hívságot, nem fényűzők, de nem is piszkosak. Nem foglalkoznak kereskedéssel, attól félve, hogy akkor nem kerülhetnék el a hazugságot, a hamis esküt. Kezük munkájával tartják el magukat mint munkásemberek. Tanítómestereik foltozóvargák. Nem halmoznak fel kincseket, megelégszenek a legszükségesebb

dolgokkal. Evésben, ivásban mértékletesek. Kerülik a kocsmákat, táncmultságokat és egyéb hívságos helyeket. Meg tudják fékezni a haragjukat. Mindig munkában találod őket. Mivel folyton hol tanítanak, hol tanulnak, kevés idejük marad az imádkozásra. **Fel lehet ismerni őket beszédük pontosságáról és mértéktartásáról. Kerülik a tréfákat, a rágalalmazást, a szabados beszédeket, hazudozást, esküdözést.**«” (Kulcsár Zsuzsanna: *Inkvizíció és boszorkánypörök*, Budapest, Gondolat Kiadó, 17–18. o.)

6 Miért és miben állítja Jézus a hívő, de esendő ember elé példaképként Istent? Milyen jelentősége van a végidőben az ellenségszeretetnek?

■ Mt 5,38–48, vö. Lk 6,35–36; Mt 24,12–13

„A tenger partján, a közelben egy római hadoszlop táborozott, s Jézus szavait hangos trombitaszó szakította félbe, amely gyülekezésre hívta a katonákat, akik szokásos alakzatban sorakoztak fel, s tisztelegtek az előttük lobogó római zászló előtt. A zsidók keserűséggel nézték a jeleneget, amely újból eszükbe juttatta, hogy nemzetként kudarcot vallottak. A hadsereg hamarosan hírnököket küldött, hogy elvigyék a parancsokat a távoli hadosztályoknak. S miközben a katonák felkapaszkodtak a meredek hegyoldalon, egyre közelebb kerültek a Jézust körülvevő tömeghez, és néhány zsidó parasztot arra kényszerítettek, hogy cipeljék terheiket. A zsidó földművesek ellenkeztek az elnyomás eme tette ellen, és durva szavakkal illették leigázóikat, végül azonban mégis arra kényszerültek, hogy végrehajtsák a megalázó parancsot. A római hatalom eme ki-

nyilvánítása megdöbbenette az embereket, akik újra a Mester felé fordultak, kíváncsiak voltak, mi a mondani-valója e kegyetlen cselekedetek láttán. Jézus szomorúsággal figyelte a botrányos jelenetet, de azért volt szomorú, mert ez a rabság a zsidó nép bűneinek következménye volt. Ugyanakkor látta a gyűlöletet és bosszúvágyat is az emberek arcán, és tudta, mennyire áhítoznak egy olyan hatalom után, amely megtöri ellenségük erejét. Szomorúan válaszolt (Mt 5,38–42).

Jézus példája gyakorlati módon mutatja be az itt megtanulható leckét: a megvetés és elnyomás sohasem készítette arra, hogy megtorlást indítványozzon ellenségeivel szemben. Ezek a szavak azonban túl nehezek voltak a zúgolódó, bosszúszomjas zsidók számára. És Jézus egy még erőteljesebb kijelentést tett (Mt 5,43–47). **Gyűlöletünk kifejezése sohasem töri meg ellenségeink gonoszságát. A szeretet és a jóság szeretetet és jóindulatot szül másokban.** Igaz, hogy Isten megjutalmazza az erényt és megbünteti a vétket, ám nem tagadja meg áldásait a gonoszoktól még akkor sem, ha azok naponta gyalázzák az Ő nevét. Megengedi a napfénynek és az esőcseppeknek, hogy hulljanak mind az igazakra, mind a gonoszokra, s így mindkét embercsoportnak jólétet biztosít. S ha a szent Isten ilyen türelemről és jóindulatról tesz bizonyosságot a lázadók és bálványimádók iránt, annál inkább kellene ilyen lelkülettel viszonyulnia a bűnös embernek is embertársaihoz! Ahelyett, hogy átkozná azokat, akik gonoszt forralnak és tesznek ellene, kötelessége kivezetni őket a téves útról olyan magatartással, amelyet Krisztus is tanúsított üldözőivel szemben.

Jézus arra tanította követőit, hogy legyenek előzékenyek mindazok iránt, akikkel csak találkoznak, ne feledkezzenek meg az irgalom cselekedeteiről, ha felkéri őket valamilyen szolgálatra, és jóindulattal viszonyuljanak min-

denkihez. Isten gyermekeinek a mennyben uralkodó lelkületet kell képviselniük. Tetteik alapját ne a világi, önző és szűk látókörű lelkület képezze. Csak a tökéletesség tehet eleget a mennyei mércének. Ahogyan Isten is tökéletes a magasságban, úgy legyenek az Ő gyermekei is tökéletesek ott, azon a szerény helyen, ahová helyeztetek. Csak így készülhetnek a bűntelen lényekkel való kapcsolatra a mennyeknek országában. (Ellen G. White: *Redemption – The Teachings of Christ, the Anointed One*, 74–77. o.)

„Amit Isten a gyermekeiről elgondolt, magasabb rendű annál, hogy akár a legmagasztosabb emberi gondolat elérhetné. »Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.« (Mt 5,48) Ez a parancs egyben ígért is. A megváltási terv célja az ember teljes szabadulása Sátán hatalmából. Krisztus mindig különbséget tesz a bűnbánó lélek és a bűn között. Azért jött, hogy az ördög munkáját lerontsa, és minden bűnbánó ember részesülhessen a Szentlélek áldásában, amely megőrzi őket a bűntett elkövetésétől.

A kísértő tevékenysége nem hozható fel mentségül, amikor rosszat teszünk. Sátán ujjong, ha Krisztus állítólagos követői kifogásokat keresnek, hogy mentegessék jellemhibáikat. Ezek a magyarázkodások vezetnek a bűnös életvitelhez. Nincs mentség a bűn elkövetésére. A szent lelkület, a krisztusi élet Isten minden bűnbánó gyermeke számára elérhető. A keresztény jellemideál a Krisztushoz való hasonlóság. Ahogyan az Emberfia tökéletes volt az életében, követőinek is tökéletesnek kell lenniük.

Jézus mindenben hasonló volt az emberekhez. Testté lett, amilyenek mi vagyunk. Éhes volt, szomjas volt, és elfáradt. Az étel táplálta, az alvás felüdítette. Osztozott az ember sorsában, s mégis Isten szeplőtlen Fia volt. Ő volt a testben megjelent Isten. Az Ő jelleme legyen a miénk is!

Krisztus és a szombat

Ajánlott olvasmányok Ellen G. White műveiből:

- *Pátriárkák és próféták*, A teremtés, Sátán ellenségeskedése a törvénnyel c. fejezetek
- *Jézus élete*, Bethesda, A főtanács c. fejezetek
- *Korszakok nyomában*, A pápaság célkitűzései c. fejezet

1 Milyen céllal adta Jézus a teremtéskor a szombatnapot?

- 1Móz 2,1–3; 2Móz 20,8–11; 31,13; 5Móz 5,12–15
-
-
-

„A szombat az egész emberiség javára lett megalkotva. Miután Isten hat nap alatt megteremtette a világot, megpihent, megáldotta és megszentelte azt a napot, amelyen megszűnt minden munkájától. Elkülönítette ezt a napot, hogy az ember megpihenjen munkájától, szíve szeretettel és hódolattal teljen meg Alkotója iránt, amikor a földre és az égbe néz, Isten végtelen bölcsességének kézzelfogható bizonyítékaira. Ha az ember mindig megtartotta volna az Isten által megáldott és megszentelt szombatot, akkor világunkban sohasem lett volna akár egyetlen hitetlen em-

(...) Krisztus a létra, amelyet Jákób látott, melynek alja a földön nyugodott, teteje pedig elérte a menny kapuját, a dicsőség küszöbét. Ha ennek a létrának egyetlen foka is hiányozna, és nem érné el a földet, elvesznénk. De Krisztus ott ér el minket, ahol vagyunk. Felvette a mi természetünket, és győzött, s mi is győzünk, ha felvesszük az Ő természetét. Büntelen életet élt »a bűn testének hasonlatosságában« (Rm 8,3). Most pedig istenségével elfoglalja a menny királyi székét, miközben emberi mivoltával bennünket ér el. Megparancsolja nekünk, hogy hit által jussunk el Isten jellemének dicsőségére. Legyünk tökéletesek, amiképpen a mi mennyei Atyánk is tökéletes.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 263. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Hogyan lehet az igazságnak úgy érvényt szerezni, hogy közben elkerüljük a megtorlást? Az ellenségszeretetet és irgalom parancsát mennyire töltjük be szereteteink, testvéreink körében? Örülünk a hibáink leleplezésének, készségesen elismerjük azokat, változtatni akarunk rajtuk, vagy úgy ismernek minket, mint akik a mentegőzésben, magyarázásban „tökéletesek”?

Az e beti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– *Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

ber sem, mivel a szombat a Teremtő munkájának emlék-ünnepeként adatott, és azért, hogy ezen a napon az ember elterelje figyelmét a földi dolgoktól, és hálával forduljon Isten és végtelen hatalma felé.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1897. március 18.)

„A szombat intézménye az Édenből ered. Éppen olyan idős, mint maga a világ. A pátriárkák a teremtéstől kezdve megtartották a szombatot. Az egyiptomi fogság alatt a munkavezetők a szombat megsértésére kényszerítették az izraelitákat, és ezért e nap szentségének tudata nagyrészt elhalványult. Amikor a törvényt kihirdették a Sínai-hegynél, a negyedik parancsolat első szavai azt mutatják, hogy a szombatot nem akkor és ott rendelte el és vezette be Isten. A szombat eredetét a teremtésnél találjuk meg. Sátán azért, hogy Istent elfeledtesse az emberekkel, meg akarta semmisíteni a szombat emlékét. Ha Sátán az embereket rá tudta volna venni, hogy feledkezzenek meg Teremtőjükéről, akkor többé nem tanúsítottak volna semmilyen ellenállást a bűn, a gonosz hatalmával szemben, és ősi ellenségünk biztosan megszerezte volna zsákmányát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 336. o.)

„A szombat gyönyörűsége lesz mindazok számára, akik elfogadják Krisztus teremtői és megváltói hatalmának jeleként. S Krisztust látva a szombatban, örülhetnek az Úrban. A szombat figyelmüket a világ teremtésére mint megváltói nagy hatalmának bizonyítékára tereli. Emlékeztet az elvesztett édeni békére, amelyet azonban újra megtalálhatnak az Üdvözítőben. A természetben minden az Úr meghívását ismétlgeti: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.« (Mt 11,28) A szombat értéke mint nevelési eszköz felmérhetetlen. Isten mindenre igényt tart, ami a miénk, de

dicsőségével megáldva és átalakítva adja vissza. A tizedet, amelyet Izráeltől megkívánt, arra szánta, hogy megőrizzék az emberek között dicső szépségben az Ő mennyei templomának mását, földön való jelenlétének jelképét. Így időnknek egy részét is, amelyre igényt tart, nevét és pecsétjét ráütve újra visszaadja nekünk. A szombat a teremtői és megváltói hatalom jele; Istenre mutat mint az élet és tudás forrása; felidézi az ember eredeti dicsőségét, és ezzel bizonyosságot tesz arról, hogy Isten újjá akar teremteni bennünket saját képmására.” (Ellen G. White: *Előtte az élet*, 250. o.)

2 Mi jellemezte Jézus korában a zsidó nép szombatünnepelését?

■ Mt 23,4, vö. Ésa 58,13–14

„A babiloni fogság az izraelitákat kigyógyította a faragott képek tiszteletéből. A következő századok során pogány ellenségeik elnyomásától szenvedtek, amíg megszilárdult bennük a meggyőződés, hogy felvirágzásuk az Isten törvénye iránti engedelmességtől függ. De sokukat nem a szeretet készítette engedelmességre. Az indíték önző volt. Az Úrnak végzett különleges szolgálatot a nemzeti nagyság elérésének eszközévé tették. Nem váltak a világ világosságává, hanem éppen ellenkezőleg: elzárkóztak a világtól, hogy megmeneküljenek a bálványimádás kísértésétől.

A Babilonból való visszatérés után nagy figyelmet fordítottak a vallásoktatásra. Országszerte zsinagógákat emeltek, amelyekben a papok és az írástudók a törvényt magyarázták. Iskolákat létesítettek, ahol a tudomány és a mű-

vészet mellett állítólag az igazság alapelemeit is tanították. Ám ezek az intézmények is megromlottak. (...) Ahogyan eltávolodtak Istentől, úgy veszítették el a rituális szolgálatban rejlő tanítások iránti lelki érzékenységüket. Ezt a szolgálatot maga Krisztus rendelte el. Minden egyes része Őt jelképezte, s tele volt étellel és szépséggel. (...)

Magukban az áldozatokban és a szertartásokban bíztak, ahelyett, hogy Krisztusra alapozták volna hitüket, akire a szertartások mutattak. Az elvesztett lelkiség pótlására a papok és a rabbik egyre merevebb és szigorúbb szabályokat alkottak, s követelményeik nyomán egyre kevésbé nyilatkozott meg Isten szeretete. Ceremóniáik sokaságával mérték szentségüket, miközben szívük megtelt büszkeséggel és képmutatással.

Az összes aprólékos, terhes szabályaik miatt lehetetlen volt megtartani a törvényt. Aki arra vágyott, hogy Istent szolgálja, és megpróbálta betartani a rabbik előírásait, súlyos teher alatt roskadozott. Nem lelhetek nyugalmat a nyugtalan lelkiismeret vádjaival szemben. Sátán így meszkedett azon, hogy az Úr híveit elkedvetlenítse, Isten jelleméről alkotott felfogásukat eltorzítsa, s Izráel népét megvetésnek tegye ki. Azt remélte, megalapozhatja elgondolását, amelyet a mennyben kirobbant lázadás idején hangoztatott: hogy Isten kívánalmi igazságtalanok, és azoknak nem lehet engedelmeskedni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 28–29. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Emlékezünk-e szombatonként a teremtésre? Mit tehetnénk, hogy a szombat lelkesítő, örömteli, de szent emléknap legyen, amikor valóban nyugalmat találunk? Vannak Istentől idegen hagyományaink, előírásaink a szombatnapra vonatkozóan? Istent imádjuk szombaton, vagy a farizeusokhoz hasonlóan magát a szombatot?

3 Hogyan ünnepelte meg Jézus a szombatot? Milyen szerepe van a közösségnek a szombat megszentelésében?

■ 3Móz 23,3, vö. Lk 4,16 (17–30); Mk 2,23–28

A Biblia elbeszéléseiből tudjuk, hogy Jézus szombatonként rendszeresen eljárta a zsinagógába. Amikor Jeruzsálemben járt, akkor is elment a templomba, hogy részt vegyen az istentiszteleti alkalmakon. Hűséges volt mindvégig a törvény azon rendelkezéséhez, amely előírta a szent gyülekezésen való részvételt, miközben igyekezett kihasználni minden alkalmat, amelyben leleplezhette mindazokat a merev szabályokat és emberi elgondolásokat, amelyek meggátolták az embereket, hogy megérthessék az ünnepnap igazi célját, rendeltetését. Jézus azonban nemcsak eleget tett a törvény követelményének, hanem valódi tartalommal is megtöltötte azt. Bemutatta, hogy az Isten eredeti terve szerint való szombatünneplés örömet, felüdülést, áldást hoz magával.

A zsidó nép életét meghatározó vezetők lelkiülete, sok esetben Istenre szegyet hozó gyakorlata nem tartotta vissza Jézust attól, hogy betöltse Isten törvényét, és részt vegyen a zsinagógai istentiszteleteken. Jelenlétének megszentelő befolyása hatással volt mindazokra, akikkel együtt szolgálta az Atyát.

„Az Úr azt szeretné, hogy népe különleges nép legyen, amely a szombat jelét és pecsétjét hordozza a hetedik nap emlékét őrizve, hiszen ezen a napon fejezte be Isten a teremtés munkáját. Az embernek adta a szombatot, a nyugalomnapot, hogy népe összegyűljön imádat-

ra, és közeli kapcsolatot alakítson ki Teremtőjével.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1898. június 21.)

„Amikor összegyűltök szombatról szombatra, énekeljétek dicséretet Istennek, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket, aki szeretett minket, és megmosott bennünket a bűneinkből Jézus vére által (1Pt 2,9; Jel 1,5). A szónok beszéljen Krisztus szeretetéről, és minden ének ezt fejezze ki egyszerű nyelven. Isten Lelke ihlesse imáitokat. Amikor az élet Igéit szövik, szívből jövő válaszokat tegyen bizonyosságot róla, hogy mennyei üzenetként fogadjátok. Isten arra tanít bennünket, jöjünk el az Ő házába, hogy ápoljuk a tökéletes szeretet tulajdonságait. Ez alkalmassá teszi a Föld lakóit azokra a hajlékokra, amelyeket Megváltónk készített azok számára, akik Őt szeretik. Ott majd összegyűlnek a szentélyben szombatról szombatra, hónapról hónapra, hogy egyesüljenek a legmagasztosabb énekekben, hogy dicséretet és hálát mondjanak annak, aki a trónon ül, és a Báránynak örökkön-örökké.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VI., 366–368. o.)

„Habár gonosz dolgok léteznek a gyülekezetben és létezni fognak a világ végéig, az utolsó napok gyülekezete mégis a világ világossága, amelyet beszennyezett és erkölcsileg lesüllyesztett a bűn. A gyülekezet gyenge és hibás állapotában – bár szüksége van a figyelmeztetésre, dorgálásra és tanácsra – mégis az egyedüli közösség a Földön, amelyre Krisztus a legfőbb figyelmét fordítja. Ez a Föld egy műhely, amelyben az emberi és isteni eszközök együttműködésével Jézus munkálkodik az emberi szívekben, az Ő kegyelme és isteni irgalma által.

Istennek van egy különleges népe, földi gyülekezete, amelynél nincs külön, mely feljebbvaló mindeneknél,

hogy hirdesse az igazságot és védelmezze Isten törvényét. Istennek vannak kijelölt eszközei, emberei, akiket vezet, akik viselték a nap hőségét és terhet, akik együttműködnek a mennyei eszközökkel, hogy előrevigyék Krisztus országát e Földön. Egyesüljünk mindnyájan e választott eszközökkel, hogy végül azok között legyünk, akiknél »van a szenteknek békességes tűrése, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét« (Jel 14,12). (...)

A szombat megszenteléséhez nem szükséges négy fal közé zárkózunk, kizárva a természet gyönyörű látványait, s az egek ingyenes, éltető levegőjét. Semmi esetre se tőrjünk meg, hogy gondok és hétköznapi ügyek eltereljék figyelmünket az Úr megszentelt szombatjáról. S azt se, hogy világias gondolatok foglalkoztassanak. Értelmünk mégsem üdül föl, nem támad életre, válik emelkedetté, ha csaknem egész szombatra négy fal közé zárkózunk, hosszú igehirdetéseket és fárasztó, formaias imákat hallgatva. Ha így ünnepezzük meg, rosszul töltjük az Úr szombatját. Nem valósítjuk meg a célt, amelyért Isten megalkotta.

A szombat lett az emberért, hogy áldására váljon, amikor a hétköznapi munkáról Isten jóságára és dicsőségére tereli gondolatait. Szükséges ugyan, Isten népének egybegyülekeznie, hogy beszéljenek róla, megosszák egymással gondolataikat, nézeteiket Igéje igazságairól, s hogy helyes imára szenteljék idejük egy részét. Mégsem szabad szombaton sem hosszú időtartamukkal és unalmaságukkal fárasztóvá tenni ezeket az órákat.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, II., 361–362., 583. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Hogyan lehet szombaton egyensúlyt teremteni Istennel való személyes kapcsolatunk és közösségi hitéletünk gyakorlása között?

4 Hogyan tartotta meg Jézus a szombatot, valódi céljának megfelelően? Szükség van-e hasonló reformációra a jelenben?

- Mk 3,1–6; 2,23–28; Lk 13,10–17; Jn 5,1–17; Jn 9,1–14 (15–41), vö. Ésa 58,6–12

„Krisztus tudta, hogy néhány leckére van szükség, melyek által eltávolíthatja az önkényes hagyományok salakját, amely belepte a szent intézményt, holott azt irgalmas Istenünk a szeretete folytán kínálta fel az emberiségnek. A szombatnak nem kellett teherré válnia, túlzott korlátozássá, melyhez folyamatosan újabb és újabb rendeleteket adtak hozzá. S ezáltal ez a nap pontosan azzá vált, amire Sátán számított, és amit sugallt az embereknek – szörnyű teherré, nem pedig örömteli, tiszteletre méltó, szent nap. Isten áldásul adta a szombatot, s ez kellett volna hogy emlékeztesse az embert a világ teremtésének munkájára, Isten szent nyugalomnapjára, és arra, hogy megáldotta és megszentelte a hetedik napot (1Móz 2,3).” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1897. augusztus 3.)

„A negyedik parancsolat szerint a szombat a pihenés és a vallásos imádat napja. Minden munkát be kell szüntetni, ám az irgalmas és jó cselekedetekkel az Úr is egyetért. Ezeket nem korlátozhatja sem idő, sem tér. A nehéz sorsban levők szenvedésének enyhítése, a megszorodottak bátorítása a szeretet munkálkodását jelenti, s ez megtiszteli Isten szent napját. Az élethez szükséges dolgokat is bizto-

sítani kell, a betegeket ápolni, a nélkülözőkről gondoskodni kell. Aki szombaton elhanyagolja enyhíteni a szenvedést, nem nyilvánítatik ártatlannak. Isten szent nyugalomnapja az emberért lett teremtve, és az irgalmas cselekedetek tökéletes összhangban vannak e nap rendeltetésével.

Isten nem akarja, hogy teremtményei akár egy órát is szenvedjenek, ha gondoskodhatunk róluk szombaton vagy más napokon. (...) Az Úr nem azt akarta, hogy a szombat a tétlenség, a semmittevés napja legyen. A törvény tiltja a mindennapok szokásos munkavégzését szombaton, be kell szüntetni a kereseti lehetőséget kínáló, minden világi kívánságot kielégítő vagy nyereséget termelő tevékenységet ezen a napon. És ahogy Isten is abbahagyta teremtői munkáját, s megpihent szombaton és megáldotta ezt a napot, úgy kell az embernek is beszüntetnie mindennapi tevékenységét, és e szent órákat az egészséges pihenésre, imádatra és szent cselekedetekre fordítania. Krisztus gyógyítói munkássága teljes összhangban volt a törvénnyel. Ezzel Ő megtisztelte a szombatot. Üdvözítőnk kijelentette, hogy a szenvedések enyhítése, az irgalom cselekedete nem vét a szombatra vonatkozó parancsolat ellen. A szenvedő emberek szükségleteit sohasem szabad elhanyagolni. Példája által Üdvözítőnk rámutatott, hogy helyes szombatnapon enyhíteni a szenvedést.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, 231. o.)

„Ha éhsége felmentette Dávidot a szenthely szentségének tiszteletben tartása alól, és ártatlannak lett nyilvánítva ebben az esetben, annál inkább megbocsátandó a tanítványok egyszerű cselekedete, amikor szombaton búzakalászatot szakitottak le. Jézus azt akarta mondani a tanítványainak, de ellenségeinek is, hogy a legfontosabb Istent szolgálni, és ha ehhez a munkához éhség és fáradság is társul, akkor még szombatnapon is joggal kell betölteni az emberi szükségleteket. Ez a szent intézmény nem azért

adatott, hogy lényünk szükségletei útjába álljon, teher legyen, fájdalmat és kényelmetlenséget okozzon, hanem azért, hogy áldást szerezzen. »A szombat lett az emberért«, hogy nyugalmat és békét hozzon, s emlékeztesse az embert Teremtőjére.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1876. november 30.)

Amikor Jézus a Bethesda tavánál meggyógyította a 38 éve magatehetetlen embert, szombat volt. Nem akarta provokálni a farizeusokat, akik amúgy is csak az alkalmat lesték, hogy mivel vádolhatnák be Őt, de megesett a szíve a betegen. Igaz, hogy meggyógyíthatta volna bármelyik másik napon is, vagy anélkül, hogy arra kéri, vigye magával a fekhelyét, de Jézus tanítani akart ezzel a cselekedetével.

„A szombat már nem áldás volt, hanem a vallási vezetők számos rendelkezése miatt átokká vált. Jézus ezeket a terheket szerette volna eltávolítani, s visszaadni e nap mennyei méltóságát. Ezért döntött úgy, hogy szombaton végzi el ezt a különleges munkát. Úgy döntött, csodás gyógyító hatalmát a Bethesda tavánál fekvő egyik legsúlyosabb betegre terjeszti ki – arra szólította fel a meggyógyult embert, hogy vigye magával a fekvőhelyét a városba, és mondja el az embereknek, mi történt vele, s ezzel vonja magára a figyelmet, de ez a figyelem arra is irányul majd, aki a csodát tette.

Ezzel Jézus felvetette a kérdést, hogy mit szabad tenni szombaton. Alkalma adódott elítélni a szombatnapra vonatkozó előírásokat és korlátozásokat, s kijelenteni, hogy a hagyományok teljes mértékben értelmetlenek. Jézus kijelentette, hogy a szenvedés enyhítése teljes összhangban van a szombat parancsával, akár a lelkek üdvössége, akár a testi szenvedések enyhítéséről van szó. Összhangban van Isten angyalainak munkájával is, akik folyamatosan kapcsolatot tartanak menny és föld között, szolgálva a szenvedő embe-

reknek. Jézus így válaszolt a zsidók vádjaira: »Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.« (Jn 5,17) Minden nap Istené, és bármely napon véghezviheti az emberre vonatkozó terveit. Ha a parancsolat zsidók szerinti értelmezése helyes volt, akkor Isten tévedett, mivel Ő tartja fenn az életet a teremtett világban. Az, aki kijelentette, hogy minden alkotása jó, és aki megalkotta a szombat intézményét teremtése emlékünnepeként, a vallási vezetők szerint félbe kellett volna hogy szakítsa a világegyetem fenntartásának munkáját ezen a napon.” (Ellen G. White: *Redemption – The Miracles of Christ, the Mighty One*, 24–26. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Miért szánunk a szombatokon olyan ritkán időt arra, amire Jézus rendszeresen időt szakított? Mit tehetnénk a környezetünkben élő rászorultakért a gyakorlatban? Hogyan lehetne ezeket az alkalmakat rendszeressé tenni? Mennyiben változtatna a megítélésünkön („szombatista”), ha nemcsak arról ismernének, hogy nem dolgozunk szombaton, hanem a szolgálatainkról is tudhatnának?

5 Milyen volt a tanítványok szombathoz való viszonya Jézus kereszthalála után? Milyen érvekkel támaszthatjuk alá azt, hogy a negyedik parancsolat az új szövetség korában is érvényes?

- Jer 31,31–34; vö. Ap csel 13,14. 42. 44; 15,19–21; 16,13; 17,2; 18,4; Zsid 4,9; Jel 1,10–13; Mt 24,20

.....
.....
.....

Nem találunk sehol utalást arra, hogy az apostolok változtattak volna azon a korábbi gyakorlatukon, hogy a szombatokat a zsinagógában töltsék. Szombaton hirdették az Igét a pogányoknak is. Miközben elutasították azt a gondolatot, hogy az üdvösséghez Krisztus áldozatának elfogadása mellett még szükség lenne a mózesi törvény megtartására is, saját példájukkal is megerősítették azt, hogy az Isten iránti szeretet és bizalom gyümölcse az Isten parancsolatai iránti engedelmség.

„Amikor Pál szent bátorsággal hirdette az evangéliumot a thesszalónikai zsinagógában, a jelenlevőkre világosság áradt. (...) Három egymást követő szombatnapon prédikált Pál a thesszalónikaiaknak, meg akarta őket győzni a Szentírás alapján, (...) felmagasztalta Krisztust, és rámutatott, hogy szolgálatának igazi megértése a kulcs, amely feltárja az ótestamentumi írások értelmét, és kincseit hozzáférhetővé teszi. Pál Thesszalónikában a Szentlélek erejével hirdette az evangéliumi igazságokat, s nagy tömeg hallgatta érdeklődve. (...)

Szombatnapon történt, amikor a dicsőség Ura megjelent a száműzött apostolnak. János a szombatot Pátmosz szigetén is éppen olyan szentül ünnepelte, mint amikor Júdea városaiban és falvaiban prédikált a népnek. Igényt tartott a maga számára is azokra a csodálatos áldásokra, amelyeket Isten ezen a napon áraszt népére.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 93., 239. o.)

6 A szombat milyen reformációját kell megvalósítani a végidőben? Miért áll ennek a reformációnak a középpontjában mégis Jézus Krisztus? Mi lesz a szombat szerepe az örökévalóságban?

■ Dn 7,25; 2Thess 2,3; 2Pt 3,9–13; Jel 14,12; Ésa 66,22–23

„A mennyben elkezdődött nagy küzdelemnek már egészen az elején az volt Sátán célja, hogy Isten törvényét elsöpörje, ezért lázadt fel a Teremtő ellen. A mennyet ugyan el kellett hagynia, de a harcot folytatta a Földön. Szívósan igyekszik elámítani az embert, hogy rá tudja venni Isten törvényének áthágására. Hogy ez Isten egész törvényének félredobásával történik, vagy csak egyetlen szabály elvetésével – az eredmény végtére is ugyanaz. Aki egy ellen vétkezik, az egész törvényt megsérti, befolyásával és példájával a törvénszegés oldalára áll, és az »egésznek megrontásában bűnös« (Jak 2,10). (...)

Krisztus első adventje előtt Sátán arra ösztönözte a zsidókat, hogy a szombat ünneplését a legszigorúbb követelményekkel tegyék teherré. Sátán így készítette elő terve megvalósítását. Előnyt kovácsolva abból a hamis képből, amit ő festett a szombatról, ezt a napot mint zsidó intézményt ellenszenvessé tette. Míg a keresztények a vasárnapot általában örömnapként tartották meg, Sátán arra készítette őket, hogy a szombatot böjtnapnak, a szomorúság, a gyász napjának tartsák, s így fejezzék ki gyűlöletüket a zsidó vallással szemben.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 52–53., 499. o.)

„Az utolsó időben különleges munka hárul Isten népére. Véget kell vetnie a szombat parancsa áthágásának, és a magasba kell emelnie azt az emberek előtt, s az Úr napját örömteljes, tiszteletreméltó nappá kell tennie. Azonban amikor be vannak mutatva a szombatra vonatkozó elvárá-

sok, sokan felteszik a kérdést: számít egyáltalán, hogy melyik napot tartom meg, ha egyet úgy is megtartok a hétből? Mi így válaszolunk: nagyon sokat számít az, hogy engedelmeskedünk-e vagy sem Isten Igéjének. Az Úr a szombatot a teremtésre utaló emlékeztető jelként adta. (...)

A szombat Isten teremtő hatalmának a jele, amely kifejezi azt, hogy Ő a világegyetem Uralkodója, Teremtője és Fenntartója, akitől kaptuk az »életet, leheletet és mindent« (Ap csel 17,25), s ennek következtében hittel tartozunk Neki. Sátán eltökélte, ráveszi az embert arra, hogy kiűzze gondolataiból és emlékezetéből Isten teremtő hatalmának ismeretét, ám ezt nem viheti véghez, amíg a negyedik parancsolatot megtartják, hiszen a szombat az ember gondolatait a Teremtő felé fordítja. Sátán a pápaságot használja fel arra, hogy eltávolítsa ezt a rendelést. Azt sugallta a katolikus egyháznak, hogy változtassa meg az »időket és a törvényt« (Dn 7,25). Az igaz szombatot olyan intézménnyel helyettesítette, amely Róma fennhatóságának a jele, s ezzel a »bűn embere« valójában »maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát« (2Thess 2,3). Az emberek figyelmét eltereli Istenről, s magára vonja, és arra, akinek az eszköze, azaz a gonoszság fejedelmére.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1893. június 12.)

„Amikor Izráel gyermekei kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Ma is ez a jel különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Isten és népe között levő kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik Isten törvényét, s ez különbözteti meg a hű alattvalókat a törvényszegőktől. Krisztus a felhőoszlopból jelentette ki: »Az én szombataimat bizony megtartsátok, mert jel az énközöttem és tiköztetek

nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek.« (2Móz 31,13)

A világnak adott szombat Istennek, a Teremtőnek a jele. De jele annak is, hogy Isten szentel meg. A mindeneket teremtő hatalom teremt újja az embert is az Ő képmására. Akik szentnek tartják a szombatot, azoknak a megszentelődés jele ez a nap. Az igazi megszentelődés nem más, mint Istennel való összhang, egység Isten jellemével. Úgy érthetjük ezt el, ha engedelmeskedünk az Isten jellemét tükröző elveknek. A szombat a megszentelődésnek is a jele. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsnak, az egész törvénynek engedelmeskedni fog. Az engedelmesség pedig megszentel.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 349–350. o.)

„A vasárnap ünneplése még nem a fenevad bélyege, és nem is lesz mindaddig, amíg ki nem adják a rendeletet a hamis szombat imádására. Eljön az idő, amikor ez a nap lesz a próba, de ez az idő még nem jött el.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VII., 977. o.)

„Isten pecsétjét sohasem helyezik tisztátalan férfi vagy nő homlokára. Azt sohasem helyezik bűnre vágyó, világot szerető férfi vagy nő homlokára. Nem helyezik hamis nyelvű vagy álnok szívű férfiak vagy nők homlokára. Mindazok, akik elnyerik a pecsétet, szeplő nélkül kell hogy legyenek Isten előtt. Ők a menny jelöltjei.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., 216. o.)

„Az igazi megszentelődés az önkéntes engedelmességből fakad. Azt a tiszta és határozott tanítást kaptuk, hogy a szombat helyes megtartása olyan ismeretet eredményez, amely magával hozza a megszentelődést. Inkább adjuk fel a hírnevünket és akár még az életünket is, mint Isten Igéjének igazságait. Isten kijelenti, hogy ha megtartják ezt a

Krisztus halála és a törvény

szent napot, akkor a szombat jel lesz népe és az Úr között, s ezáltal megtudják, hogy Ő az, aki megszenteli népét. »Megtartsátok a szombatot, mert szent az néktek.« (2Móz 31,14) Isten különítette el ezt a napot a szent szolgálatra. Ez a teremtés emlékünnepe: teremtői hatalma által Isten különbözik minden más istentől, melyeket emberek imádnak. A szombat nyilvános jel, mely által a világ elismeri az igaz, élő Istent. S ha engedelmeskednek, akkor a szombat örök jel marad Isten és népe között, s biztosíték is arra, hogy Ő betartja az emberrel kötött szövetségét.» (Ellen G. White: *Manuscript Release*, V, 123. o.)

Ajánlott olvasmány:

- Ellen G. White: *Jézus élete*, „Elvégeztetett” c. fejezet

1 Milyen értelmet kap a törvény Krisztus áldozatának fényében?

- 2Móz 34,6–7; 2Kor 5,21; Ésa 42,21

.....
.....
.....

Krisztus keresztáldozatára a bűn miatt volt szükség. A bűn végzetes következménnyel jár arra nézve, aki elköveti. A bűn nem más, mint a törvénszegés, a szeretet törvényének a megszegése. Ha „valaki a bűnt cselekszi, az a törvényteleniséget is cselekszi, a bűn pedig a törvényteleniség” (1Jn 3,4). „A bűn zsoldja halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” (Rm 6,23)

A bűn nem maradhat büntetlenül. Ha az ember bűnt követ el, meg kell halnia, s nemcsak az ún. első halállal, hanem az ún. második halállal, amely a kárhozat halála (Jel 20,14). Isten

*Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez
és az osztály működtetéséhez.*

azonban egy olyan megoldást talált a halál és az elveszés kérdésére, amely minden emberi elképzelést felülmúl. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5,21)

„A bűnös képtelen megtartani Isten szent, jó és igaz parancsolatait, ám ez a tehetetlenség lett eltávolítva Krisztus feddhetetlensége által minden megtérő bűnöstől. Krisztus élete és halála a bűnös ember helyett azt a célt szolgálta, hogy a bűnöst visszahelyezze az isteni előjogokba, olyan feddhetetlenséget tulajdonítva neki, amely eleget tesz a törvény elvárásainak, s amelyeket elfogadhat az Atya.

Sátán azonban folyamatosan meg akarja semmisíteni Isten törvényét, meg akarja rontani a megváltási terv igazi jelentőségét. Az ő szerzeménye az a téves felfogás, mely szerint Krisztus golgotai keresztféjének az volt a célja, hogy felmentse az embert Isten törvényének megtartása alól. Azt az álnokságot terjesztette el a világban, hogy Isten eltörölte saját alkotmányát, elvetette az erkölcsi mértékegységet, s eltörölte szent és tökéletes törvényét. Milyen végtelen nagy árat fizetett volna a menny, ha ez így történt volna! De ahelyett, hogy eltörlését hirdette volna ki, a Golgota mennydörgő hangon hirdeti a törvény örök és változhatatlan jellegét. Ha el lehetett volna törölni a törvényt, s így a föld és ég, valamint a számos el nem bukott világ kormányzását még is meg lehetett volna tartani, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia. Krisztus halálának az volt a célja, hogy örökre érvényt szerezzen Isten törvényének. S miután Jézus teljes mértékben elszenvedte a bűnös ember büntetését, Ő lett a Közbenjáró Isten és ember között, s felkínálta kegyelmét a magasságos törvény megtartására. Krisztus nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt és a jövődöléseket, hanem hogy szó szerint betöltse azokat. A golgotai áldozat nemcsak az elbukott világ előtt védel-

mezte meg a szent, igaz és igazságos törvényt, hanem a menny és az el nem bukott világok előtt is. Krisztus eljött, hogy egy nagyobb és csodálatosabb törvényt hirdessen.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1895. június 20.)

2 Hogyan támadta Sátán kezdetben, majd Krisztus áldozata után a törvényt? Ma mivel ámít?

■ Jel 12,7–11; Júd 1,9; Zak 3:1; Dn 7,25

.....
.....
.....

A mennyben lázadás tört ki Isten ellen: Sátán megkérdőjelezte Isten törvényét, annak igazságosságát és a Teremtő szeretetét (Ezék 28,12–19; Ésa 14,12–16; Jn 8,44; Jel 12,7–9). Állításainak lényege:

- a törvény nem jó,
- nem lehet betartani,
- aki vét ellene, annak nem lehet megbocsátani; aki nem tartja be, annak el kell vesznie,
- az igazságosság és az irgalom nem fér össze egymással.

„A nagy küzdelem nyitányában Sátán kijelentette: *Isten törvényét nem lehet megtartani*, annak nem lehet engedelmessé válni, *az igazság összeegyeztethetetlen az irgalommal*, és ha a törvényt megszegnék, akkor a bűnös semmiféleképpen nem kaphatna bocsánatot. Ha Isten elengedné a bűn büntetését, akkor nem lehetne az igazság és igazságosság Istene. Amikor az emberek megszegik Isten törvényét és ellenkeznek Isten akaratával, akkor Sátán ujjong. Bebizo-

nyosodott, jelentette ki Sátán, hogy a törvénynek nem lehet engedelmeskedni, és a bűnt elkövető embereknek nem lehet megbocsátani. Mivel Sátánt lázadása után száműzték a mennyből, azért azt követelte, hogy az emberi nemzetiséget is örökre zárják ki Isten kegyéből. *Isten nem lehet egyszerre igazságos, ugyanakkor irgalmas a bűnösökhöz – jelentette ki.*” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 669–670. o.)

Sátán kétféleképpen támadja a törvényt. Krisztus keresztáldozata előtt azt állította:

1. Az igazságosság törvénye miatt el kell vesznie a bűnösnek.

Azonban látva, hogy Isten a törvény erejét, az igazságosság hatalmát érvényesítette Krisztuson, végrehajtva rajta bűneink büntetését, akkor az emberiség ellensége újabb taktikához folyamodott. Krisztus keresztáldozata után azt állította:

2. A törvény érvényét vesztette Isten irgalmassága miatt, és mindenkinek kegyelmeznie kell.

„Sátán ekkor egy másik ámitással állt elő. Kijelentette, hogy *az irgalmasság megsemmisítette az igazságosságot, és Krisztus halála hatályon kívül helyezte az Atya törvényét.* Azonban, ha lehetséges lett volna a törvény megváltoztatása vagy hatályon kívül helyezése, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia. (...) *Itt zajlik az utolsó küzdelem* a Krisztus és Sátán közötti nagy harcban. (...) Sátán most azzal hozakodik elő, hogy a törvény, amelyet Isten saját maga jelentett ki, nem tökéletes, és annak néhány előírását megváltoztatta. Ez az *utolsó nagy ámitás*, amelyet Sátán hoz erre a világra. Sátánnak *nem kell megtámadnia az egész törvényt*, ha félre tudja vezetni az embereket, hogy ne vegyék figyelembe annak csak egyetlenegy előírását is. Ezzel már el is érte szándékát: »Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megronthatásában bűnös« (Jak 2,10).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 671. o.)

3 Hogyan viszonyulunk a törvényhez, amikor áthágjuk? Hogyan mutatja be az apostol a törvény szerepét Rm 7,7–13 szerint?

■ Rm 8,1–8

„Pál arról biztosítja a keresztényeket, hogy »Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. (...) Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől« (Rm 8,1–2). Ha a közvetlen szöveggörnyezettől elkülönítve olvasnánk e verseket, úgy tűnhetne, mintha Pál két, egymással ellentétes törvényre utalna: az élet törvényére, valamint a bűn és a halál törvényére. Csakhogy nem a törvény kétféle, hanem az ember más, mielőtt, illetve miután elfogadta Krisztust. A törvény aktuális szerepe attól a személytől függ, akiről éppen szó van. Például ugyanazt a kést használhatja egy sebész gyógyításra, a gyilkos pedig más életének kioltására. Hasonlóképpen más viszonyban áll a törvénnyel a törvénysértő tolvaj, aki ellopt egy táskát, mint akit véd a törvény (a táskát tulajdonosa). A törvényt bemutathatjuk úgy is, mint amely »szent, igaz és jó« (Rm 7,12), ugyanakkor mondhatjuk rá azt is, hogy »a bűn és a halál törvénye« (Rm 8,2). Viszont éppúgy, ahogy büntető ítélete mellett Isten továbbra is a szeretet Istene marad, »a bűn és a halál törvénye« – vagyis a törvénynek ez a szerepe – nem teszi magát a törvényt bűnössé. Rm 8,5–8 szerint a törvény »a bűn és a halál« eszköze azok számára, akik »a test dolgaira gondolnak« (Rm 8,5). Ez arra vonatkozik, aki még mindig az »óemberrel« él kapcsolatban, és nyilvánvalóan nem áll szándékában véget vetni ennek a viszonyoknak azért, hogy a feltámadott Krisztushoz kösse az életét. Az ilyen ember »ellenségeskedés-

ben« találja magát Istennel és a törvénnyel, mivel ellentétes oldalon állnak (Rm 8,7). Majd Pál kihangsúlyozza, hogy azok számára, akik »testben vannak«, Isten törvényének engedelmeskedni vagy akár Isten kedve szerint élni lehetetlen (Rm 8,7–8).” (Keith Burton: *Krisztus és a törvénye*, 48. o.)

„A törvényt áthágva nincs biztonság, megnyugvás és megigazulás. Ha az ember megmarad a bűnben, akkor nem remélhet ártatlanságot Isten előtt, és Krisztus érdemei nem békéltethetik meg Istennel. Fel kell hagynia a bűnnel. Hűségessé és igazgá kell válnia. Amint a bűnös belenéz a nagy erkölcsi tükörbe, meglátja jellemének hiányosságait. Meglátja valódi – foltos, szennyes, kárhoztatott – mivoltát, ugyanakkor tudja, hogy a törvény semmiképp sem tudja elvenni vagy megbocsátani a bűnös vétkét. Tovább kell lépnie. A törvény csak a Krisztushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenie. Miközben feltárul előtte a Golgotán függő Krisztus, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja neki Isten viszonyulását mindazokhoz, akik bánkódnak bűneik felett: »Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen« (Jn 3,16).” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 213. o.)

„A Szentírásban Isten törvénye átfogó előírásokat tartalmaz. Minden elve szent, igaz és jó. A törvény Isten iránti kötelességeket állít az ember elé; érinti a gondolatokat, érzelmeket, és meggyőzi a bűnről mindazokat, akik tudatában vannak a törvény előírásainak áthágásáról. Ha a törvény csak külső magatartásra utalna, akkor az ember nem találna vétkesnek gonosz gondolatok, vágyak és tervek tekintetében. Ám a törvény elvárja, hogy maga a lélek is tiszta legyen, az elme szent, és hogy a gondolatok és

érmek legyenek összhangban a szeretet és feddhetetlenség mércéjével.

Tanításában Krisztus rámutatott arra, hogy milyen átfogó elvek hangzottak el a Sínai-hegyen. A gyakorlatban alkalmazta a feddhetetlenség magas mércéjének örök elveit, amelyek alapján mindenki meg lesz ítélve majd az ítélet napján, amikor majd megnyílnak a könyvek. Ő azért jött, hogy az emberiség Fejedelmeként betöltse mindazt, ami igaz, és hogy megmutassa, az ember is ugyanezt megteheti, vagyis eleget tehet Isten pontos elvárásainak. Az emberi lényeknek felkínált kegyelem mértéke mellett senkinek sincs oka elveszíteni a mennyet. Bárki elérheti a jellem tökéletességét, aki küzd ezért. Ez az evangéliumok új szövetségének az alapja. Isten törvénye a fa, az evangélium pedig e fa illatos virágait és gyümölcsét jelképezik.

Amikor Isten Lelke felfedi az ember előtt a törvény teljes jelentőségét, akkor a szívben változás áll be.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1898. április 5.)

4 Mi a törvény szerepe Rm 4,15; 5,13; 7,7 szerint? Hogyan hat arra, aki megszegi?

■ Rm 7,7–11; 1Kor 15,54–58

.....

.....

.....

Ahogy minden eszköznek, egy kulcsnak, egy késnek megvan a maga rendeltetése, felhasználási köre, úgy Isten törvényének is megvan a szerepe, mégpedig az, hogy megmutassa, mi bűn és mi nem az. Különben minden viszonylagos lenne, ki

ezt, ki azt mondaná bűnnek. Nem lenne biztos mércéje a törvényszegésnek.

„Pál azt is világosan megfogalmazza, hogy a törvény nem partner a bűnben: »Akkor a jó lett halálommá? Szó sincs róla! Ellenben a bűn, hogy meglássék bűn mivolta, a jó által hoz rám halált, így a bűn fokozott mértékben lesz bűnné a parancsolat által.« (Rm 7,13 – az új protestáns fordítás szerint)

Ha csak elkülönítve olvasnánk 1Kor 15,54–58 verseit, azt is gondolhatnánk, hogy rossz fényt vet Isten törvényére. Valójában azonban Pál azt mondja: a törvény »a bűn ereje« (56. vers), de csak azért, mert a törvény határozza meg, mi számít bűnnek. Természetesen »a bűn zsoldja halál« (Rm 6,23). Ha nem létezne törvény, nem lenne halál, mivel nem lehetne meghatározni, mi a bűn. 1Kor 15. fejezetében Pál nem a törvényt akarja rossz színben feltüntetni, hanem azt mutatja be, hogy Jézus halála és feltámadása által minden hívő győzhet a törvényszegés következményeként fenyegető halál felett.” (Keith Burton: *Krisztus és a törvénye*, 49. o.)

„Pál kijelentette: »Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedett a bűn, én pedig meghaltam.« (Rm 7,9–10) Az apostol elismerte a törvény elvárásait, és nem lázadt fel azért, mert rávilágított valós állapotára. Elismerte állapotát, de nem a törvénytől várta a bűntől való megtisztítást és az üdvösséget. Azonnal a Golgota felé fordult. A Sziklára, Jézus Krisztusra esett és összetört. Azt a megtérést tapasztalta meg, amelyet ember sosem bánhat meg. Megértette, hogy »a törvény cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelötte« (Rm 3,20), mivel a törvény rendeltetése nem az üdvösségnyújtás, hanem az ítélet – nem bocsát meg, hanem meggyőz a bűnről. És a törvény egyetlen elvárásán sem enyhíthet. Ha akár egyetlen elvárást el lehetett volna távolítani, akkor hatályon

kívül lehetett volna helyezni az egész törvényt, mivel egyetlen parancsolat megváltoztatása a bűnös ember érdekében hatályon kívül helyezné a többit is.

A törvény nem üdvözítheti azokat, akiket elítél, nem mentheti meg a veszendőket. A bűnösnek csak egyetlen reménysége marad. És melyik ez a reménység? A külső ceremóniák megtartása? Vagy a vallásos kötelességek szigorú teljesítése? Esetleg a megbánás, vezeklés, hosszú, imában és elmélkedésben töltött órák? Vagy talán az önmegtagadás? A szegények megsegítése vagy érdemeket szerző cselekedetek? Ezek közül egyik sem mentheti meg az embert. Feltevődik a kérdés: »Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-e vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!« (Mik 6,7)

Egyetlen ember sem állhat meg Isten előtt érdemei alapján. Az üdvözültek azért nyernek üdvösséget, mert Jézus kifizette teljes adósságukat, az ember pedig semmit, abszolút semmit sem tehet, hogy kiérdemelje azt. »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek« – mondta Krisztus (Jn 15,5). De akkor kié az érdem? Az érdem egyedül Üdvözítőnké. Az emberi képességek Krisztustól származnak, és megvalósításainkról csak annyit mondhatunk: »Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked.« (1Kórón 29,14)

Krisztus kegyelme vonzza az embert, és csak Őbenne van reménység és üdvösség a bűnös számára. Az ember egyetlen előjogot sem érdemel ki Istentől, de amikor Krisztus lesz a feddhetetlensége, akkor kérheti, és meg is kaphatja az Ő nevében Isten részéről az érdemet, kegyelmet és előjogot. Jézus magára vette a törvény igazságos büntetését, hogy részesülhessünk az Ő kegyelmében, ez a tény azonban nem jelenti a törvény eltörlését. Pál felteszi a kérdést: »A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit ál-

tal? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.« (Rm 3,31) Krisztus kegyelmének kiáradása azt jelenti, hogy a megtérő bűnös tökéletes összhangba kerülhet a mennnyel. A keresztnél jóság és hűség, igazság és békeség találkozottak.» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. november 10.)

5 Mit jelent az „erőtlen törvény” kifejezés? Isten a Bibliában kegyelmet ígér a törvény megtartásához, de miért nem elegendő az üdvösség elnyeréséhez az engedelmisség?

■ Ap csel 13,38–39; Rm 8,3; Gal 3,21

„Az üdvösséget keresőnek értelmesen kell tanulmányoznia. Isten Igéje a kézikönyvünk. Elmondja nekünk, mi a bűn, és megmutatja a megoldást is. Egy törvénytudó megkérdezte Jézustól: »Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?« Krisztus pedig a törvényhez küldte őt: »A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?« (Lk 10,25–26) Az apostol azt mondja: „a bűn pedig a törvénytelenység” (1Jn 3,4). Az üdvösség útján az első lépés a bűnről való meggyőződés, és Isten törvénye az az eszköz, amely ezt megteszi. A szent törvény rávilágít a jellemhibákra, és napfényre hozza a bűn foltjait. És amikor az ember meggyőződik bűnéről és ráébred veszendő voltára, akkor Jézus bűnöket megbocsátó Megváltóként jelenik meg előtte. A bűnös Őáltala nyer bűnbocsánatot még akkor is, ha nyilvánvalóan nem tett eleget az isteni elvárás-

nak, nem engedelmeskedett. Az üdvösséget azonban nem a törvény eltörlésével vagy szent elvárásainak csökkentésével nyerhetjük el.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1885. november 26.)

„A megtérés útján az első lépés a bűnről való meggyőződés, az ismeret pedig a törvény által van. Amikor a bűnös felismeri bűnösségét, olyan állapotba kerül, amely a golgotai kereszten kifejezett csodálatos krisztusi szeretet felé vezeti őt. Ha megalázza magát és megtér, nem az általa áthágott törvénytől várja a megbocsátást, hanem Istenre tekint, aki szeretett Fia által felkínálja a megbocsátást és a megszentelődést. Ha a világ bűneit elvevő Isten Bárányára tekint, megszereti Őt, és Őt tekintve elváltozik az Ő képmására. »Annakokáért az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is« – tanácsol az apostol (Fil 2,5). Az alázatos és szent Áldozat hordozta bűneinket, hogy felfedhesse az emberek előtt a megváltási tervet, és ezáltal bárki, aki hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mindazok, akik látják a bűn helytelen voltát, valamilyest megértik azt a nagy megváltási munkát, amely által az ember Isten jóságának és türelmének tárgyává lett. S ha a törvény fényében megérti a bűn természetét, a bűnös rájön arra, hogy szüksége van a Megváltóra. Mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy kutassuk a Szentírást, és megismerjük az üdvösség feltételeit, amelyek által megvalósulhat Isten és ember között a megbékélés. Az ember találja meg az Atya házához visszavezető utat, és minden lépés, amellyel eltávolodik a törvényteleniségtől, közelebb viszi őt a mennyországba. A megtérés minden lépése, a szív összetöretése, az engedelmisség és a hit egy-egy lépés az Atya felé. A Krisztusba vetett hit Isten elvárásai iránti engedelmisséget eredményez.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. július 7.)

6 Miért mondja Pál apostol, hogy „akik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak” (Gal 3,10)? Miért nem menthet meg a törvény, miért vagyunk a halál átka alatt? Mivel és hogyan fejezhetjük ki, hogy valóban nagyra becsüljük Jézus ajándékait?

■ Zsolt 51,7; Ésa 64,6; Rm 3,23; Gal 3,10–14; 1Jn 5,3

.....

.....

.....

Isten törvénye teljes, maradéktalan engedelmességet kíván, de Jézuson kívül vajon ki tudna ennek eleget tenni? Ha mindenki a törvény átka alatt van, akkor az emberek közül senki sem hozhatja helyre múltbeli bűneit. Sőt Jakab apostol még tovább mélyíti az ember helyzetét, amikor leírja, hogy ha egy helyen áthágjuk a törvényt, az éppen olyan súlyos, mintha minden területen törvényszegők lennénk (Jak 2,10). Amikor rádöbbenünk az átok alatt lévők reménytelen helyzetére, jobban értékeli Isten szeretetének hatalmas voltát: „Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.” (Rm 5,8) Halála által „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk” (Gal 3,13).

„Mózes fénylő arca annak volt köszönhető, hogy megértette mindazt, ami majd megszűnik, és látta Krisztust kinyilatkoztatva a törvényben. A kőtáblákra írt törvény szolgálata halált hozó szolgálat volt. Krisztus nélkül a törvénytaposó annak átka alatt marad reménytelenül, megbocsátás nélkül. Ez a szolgálat nem volt dicsőséges, ám a ceremóniális törvény jelképei és árnyékai által kinyi-

latkoztatott, megígért Üdvözítő dicsőséget szerzett az erkölcsi törvénynek. (...)

Jézus Krisztus magára vette a törvény átkát, elszenvedte a büntetést, s ezáltal eleget tett annak a tervnek, amely szerint az ember olyan állapotba kerülhet, hogy megtartsa Isten törvényét, és elfogadást nyerjen Megváltója áldozata révén. És így dicsőség áradt a törvényre. Ekkor e törvény dicsősége – a Tízparancsolat, Isten feddhetetlenségének mércéje –, amelyet nem kell eltörölni, nyilvánvalóvá válik mindazok előtt, akik megértették, hogy melyik törvény lett eltörölve.

»Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.« (2Kor 3,18) Krisztus a bűnös ember védelmezője. Akik elfogadják evangéliumát, fedetlen arccal szemlélhetik Őt. Látják az Ő küldetése és a törvény között levő kapcsolatot, felismerik Isten bölcsességét és dicsőségét úgy, ahogy ki lett nyilatkoztatva a Megváltó által. Krisztus dicsősége pedig a törvényben, jellemének kifejezésében mutatkozik meg, és átalakító erővel hat a lélekre, míg az ember egyre inkább elváltozik az Ő képmására. A mennyei természet részesévé válik, hasonlítani kezd az Üdvözítőhöz, és lépésről lépésre halad előre Isten akaratának teljesítésében, mígnem eljut a tökéletességre.

Az evangélium és a törvény tökéletes összhangban van. Egyik a másikat erősíti. A törvény a maga teljes magasztosságában meggyőzi a lelkiismeretet és arra a felismerésre vezeti a bűnöst, hogy szüksége van Krisztusra és a bűnért való engesztelő áldozatára. Az evangélium elismeri a törvény hatalmát és változhatatlanságát. »A bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által« – jelentette ki Pál apostol (Rm 7,7). A bűn törvény általi felismerése a bűnöst a Megváltóhoz irányítja. És ebben az állapotában az

ember a golgotai kereszt nagy érveit hozhatja fel. Magának tulajdoníthatja Krisztus feddhetetlenségét, mivel ez fel van kínálva minden megtérő bűnösnek.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. április 22.)

„Amikor az ember helyébe lépett, amikor magára vette azt az átkot, amelyet az ember érdemelt meg, Krisztus önmagát adta az emberiségért, hogy védelmébe vegye Atyja szent és magasztos törvényét. Azért jött, hogy meggyőzze az embereket a bűnről, ami a törvény áthágása, és hogy mennyei közbenjárás által visszavezesse őket az Isten parancsolatai iránti engedelmességhez. Isten Krisztus kezére bízta a világot, hogy bemutathassa a törvény kötelező elvárásait, és rávilágítson minden egyes elv szentségére.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1914. december 22.)

„A kereszt titka minden más titkot megmagyaráz. A Golgotáról sugárzó fényben Isten tulajdonságait, amelyekre korábban félelemmel és csodálattal gondoltunk, szépnek és vonzóknak találjuk. Az irgalom, gyengédség és atyai szeretet egyé lesz a szentséggel, igazsággal és hatalommal. Míg Krisztus trónjának fenségét szemléljük, meglátjuk jellemének szépségét, és megértjük, ahogy még soha, hogy mit jelent az örökkévaló név: *Mi Atyánk*. (...) Az örökkévalóságban át Krisztus keresztjét tanulmányozzák majd a megváltottak, és erről énekelnek.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Isten népe megszabadul c. fej.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

„A törvény vége Krisztus”

Ajánlott olvasmányok Ellen G. White műveiből:

- *Bizonyságtételek*, V., Józua és az angyal c. fejezet
- *Igehirdetések és beszédek*, I., Krisztus és a törvény c. fejezet
- *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., A törvény a Galáciabeliekhez írt levélben c. fejezet

Milyen kapcsolatban áll egymással a törvény és Krisztus, a törvény és a kegyelem? Milyen az én kapcsolatom a törvénnyel és Megváltómmal? E heti tanulmányunk ezekre a kérdésekre keresi a választ.

1 Mi a törvény szerepe az életünkben Rm 5,20–21 tanúságtétele szerint?

- **Olvassuk el Rm 5,12–21 verseit!**
-
-

A törvénnyel szembesülve bűneink olyan megvilágításba kerülnek, amelyekről addig nem volt tudomásunk. Pál apostol is kijelenti ezt az idézett levél 7. fejezetében. „...a kívánságról

sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: ne kívánjad.” (Rm 7,7) Nagy kérdés, hogy akarunk-e szembesülni hibáink valódi természetével, megváltásra szoruló állapotunkkal és a bűnnel szembeni tehetetlenségünkkel, vagy inkább elmenekülünk önmagunk elől. Az evangélium az Ige tanúságtétele szerint az, hogy a szembesülés után felkínálja Krisztusban a megoldást, és bűnösségünkkel való szembesülésünk, vagyis a „megnövekedett ismeret” mellett a kegyelem is „sokkal inkább bővelkedve” tud végre kiteljesedni életünkben.

„A bűn révén nemcsak az ember, hanem a Föld is a gonosz uralma alá került, és a megváltási tervben helyreállításra kényszerül. Teremtéskor Ádámra lett bízva e Föld uralma. Ám azzal, hogy engedett a kísértésnek, Sátán uralma alá került, s így uralkodása annak kezébe került át, aki őt is uralta. Ezáltal Sátán lett »e világ istene« (2Kor 4,4). Erőszakkal vette át az uralmat a Föld felett, amely kezdetben Ádámra lett bízva. Azonban bűnért hozott áldozata révén Krisztus visszaszerezte az embert, s ezzel egy időben az ember elvesztett uralmát is. Mindent, amit elveszített az első Ádám, visszaszerzett a második Ádám. (...)

Az áldozatokat Isten rendelte el, hogy az ember számára közvetlen emlékeztetőül szolgáljanak, ugyanakkor a bűnből való szabadulás, örömteli megtérés, valamint a megígért Megváltóba vetett hitről szóló bizonyágtéveszkezői legyenek. Az volt az áldozati rendszer célja, hogy az elbukott emberiség elméjébe vesse az igazságot: a bűn vagy Isten törvénye áthágásának következménye a halál. Ádám számára az első áldozat fájdalmas ceremóniát jelentett. Saját kezével kellett életet kioltania, amit egyedül Isten adhat. Ez volt az első alkalom, amikor egy élőlény halálát kellett végignéznie, és megértette, hogy ha engedelmes lett volna Istennek, nem létezne halál. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megrendítette a gondolat,

hogy bűne Isten ártatlan Bárányának a vérére ontja. E jelenet segítségével mélysegebben és jobban megértette törvénytelenységének nagyságát, amelyért csak Isten drága Fiának halála szerezhette engesztelést. Elcsodálkozott a végtelen jóságán, amely kész volt felkínálni ezt a megváltást, és üdvözíteni a bűnöst. A reménység csillaga ragyogta be a sötét és szörnyű jövőt, s megszabadította őt a teljes elkeseredéstől.

A nagy küzdelem kezdettől fogva Isten törvényéért folyt. Sátán megpróbálta bebizonyítani, hogy Isten igazságtalan, törvénye rossz, és a világegyetem érdekében változtatni kell rajta. A törvény támadásával megpróbált csorbát ejteni Alkotója tekintélyén.

Amikor Sátán ki lett űzve a mennyből, elhatározta, hogy a Földön alapítja meg királyságát. Miután megkísértette és legyőzte Ádámot és Évát, azt állította: győzelme alapján az emberek jog szerint az ő alattvalói, és a Föld is az övé. Bűne miatt az ember elidegenedett Istentől, Sátán közelébe került, és kész volt részt venni az Isten törvénye elleni lázadásban. Krisztus megígérte, hogy megváltja az embert és kimenteti a világot Sátán kezéből.

Isten törvényét nem lehetett eltávolítani még azért sem, hogy a bűnös ember üdvösséget nyerhessen. A világegyetem jóléte érdekében fönnt kellett tartani a mennyei uralmat. Azonban végtelen szeretetében és irgalmában a Teremtő önmagát áldozta fel. Fia által maga Isten vette önmagára a törvénytelenség büntetését, »hogy igaz legyen ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való« (Rm 3,26). S mivel megváltotta Sátán hatalmától, összhangba helyezte Istennel, és így az ember visszakerült az »előbbi hatalom« uralma alá (Mik 4,8). Ezen a földön kellett eldőlnie a nagy küzdelem sorsának. A megváltási tervet egy olyan területen kellett végrehajtani, amelyet Sátán a magáénak tartott.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1908. november 4.)

2 Milyen kapcsolatban áll egymással a törvény és a kegyelem?

- Olvassuk el Rm 6,12–23 szakaszát, kiemelten a 22–23. verset!

„Ha Isten kegyelme alatt vagy, nem kell a törvényt megtartanod” – hangoztatják sokan, pedig ennek pont az ellenkezője igaz. Ha Isten kegyelme alatt vagyunk, a törvénnyel egyre teljesebb összhangra jutunk Krisztus által. Istennek soha nem az volt a célja, hogy a törvény által üdvözítsen. A törvény célja megmutatni életünkben a bűnt, és elvezetni minket a megoldáshoz, Krisztushoz és ahhoz a bűn nélküli, tökéletes élethez, mely „benne” és általa megtapasztalható.

„Isten ma is ugyanazt várja el, amit elvárt Édenben a szent pártól: tökéletes engedelmisséget. Törvénye minden időben ugyanaz maradt. Az Ószövetségben bemutatott feddhetetlenség mércéje nem lett alább szállítva az Újszövetségben. Nem az az evangélium rendeltetése, hogy csökkentse Isten szent törvényének elvárásait, hanem az, hogy az embereket olyan pozícióba emelje, ahol megtarthatják e rendelkezéseket. A lélek üdvösségét eredményező Krisztusba vetett hit nem az, amit sokan állítanak. »Higgy, higgy! – kiáltják ők. Elég csupán hinni Krisztusban és üdvözülsz. Csak ennyi a tennivalód.« Igaz, hogy a valódi hit teljes mértékben bízik a Krisztus általi üdvösségben, ám eredményezi az Isten törvényéhez való tökéletes igazodást is. A hit cselekedetekben nyilvánul meg. János apostol pedig kijelenti: »Aki ezt mondja: isme-

rem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.« (1Jn 2,4).” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1886. október 5.)

Hamis Sátán azon állítása, miszerint Krisztus a halálával a törvény helyébe a kegyelmet tette. Jézus halála nem változtatta és nem helyezte semmilyen formában sem hatályon kívül a Tízparancsolatot. Az Üdvözítő vére által felkínált drága kegyelem megerősítette Isten törvényét. Az ember bűnbeesésétől kezdve Isten erkölcsi uralma és kegyelme elválaszthatatlanok. Kéz a kézben haladnak. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.” (Zsolt 85,11)

„Helyettesünk, Jézus jónak látta az ember helyett hordozni a bűn büntetését. Mennyei természetére öltötte az emberi természetet, és így lett az ember Fia, Megváltója és Üdvözítője. Maga Isten drága Fia halt meg az ember megváltásáért, bebizonyítva, hogy a törvényt nem lehet megváltoztatni. Ó, milyen könnyű lett volna a törvénytaposó ember szempontjából az, ha Isten megsemmisíti törvényét, hogy így üdvözíthesse az embereket, s emellett Krisztus maradhatott volna a mennyben! Végzetes álnokság az a felfogás, mely szerint kegyelem által az ember szabadon áthághatja a törvényt. Isten törvényének minden taposója egy bűnös, és senki sem szentelődhet meg, míg bűnben él.

Isten szent Fia nem azért alázkodott meg oly mélységesen, és nem azért szenvedte el a kínhalált, hogy az embernek szabadságot nyerjen a törvénnyel szemben azért, hogy majd az üdvözült ember együtt ülhessen Krisztussal a trónon. Jézus érdemei, megtérése, hite által a legbűnösebb ember is bűnbocsánatot nyerhet és erőt, hogy engedelmes életet élhessen. A bűnös nem a bűneiért, hanem a bűneiből van megváltva.

A lélek, mielőtt még szükségét érezné Krisztushoz járulni, meg kell győződnie bűnösségéről. »A bűn törvénytelenég.« »A bűn törvény által van.« Amikor a parancsolat eljutott Saul tudatáig, a bűn feltámadt, ő pedig meghalt. Megértette, hogy Isten törvénye szerint el van ítélve. A bűnös csak úgy győződhet meg bűnösségéről, ha megérti, mit jelent a bűn. Lehetetlen, hogy egy ember megismerje a biblikus szentséget, ha azt állítja, hisz Krisztusban, de nem tartja fontosnak, hogy megtartja-e Isten parancsolatait, vagy sem.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. március 8.)

3 Hogyan juthatunk összhangra Isten törvényével? Milyen tapasztalatot fogalmaz meg Pál apostol Rm 7,13–25-ben? Mennyiben tudunk azonosulni ezzel a saját tapasztalataink szintjén?

.....

.....

„Összhangban kell lennünk Isten törvényével, ám a törvény cselekedete által nem üdvözülhetünk, de engedelmesség nélkül sem. A törvény a jellem mércéje. Mégsem vagyunk képesek megtartani Isten parancsolatait a helyreállító kegyelem nélkül. Csak Jézus tisztíthat meg minden bűntől. **Nem törvény által üdvözít – de nem üdvözíthet, ha nem engedelmessékedünk a törvénynek.** Krisztus iránti szeretetünk azzal arányos, amilyen mértékben meggyőződünk a bűnről, a bűnt pedig csak a törvény által ismerjük. **Azonban amikor meglátjuk magunkat úgy, amint vagyunk, akkor Jézusra tekintünk, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minden hamisságtól. Kapaszkodjunk hittel az Ő érdemeibe, és akkor a lelket meg-**

tisztító vére elvégzi értünk a munkát. Minél tisztábban látjuk a gonoszságot és a veszélyeket, amelyek ránk leselkednek, annál hálásabbak leszünk a Krisztustól kapott szabadításért. Krisztus evangéliuma nem engedi meg az embereknek a törvény áthágását, mivel épp ez hozott annyi bajt a világra. A bűn ma is olyan romboló, mint Ádám idejében volt. Az evangélium nem ígér isteni előjogokat azoknak, akik lelkiismeret-furdalás nélkül hágják át az Ő törvényét. Az emberi szív megromlása, a törvénytelenesség bűne és a bűn romboló hatása mind be lett mutatva a kereszten, ahol Krisztus szabadulást „szerzett számunkra.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. július 21.)

„**A kereszttel a megcáfolhatatlan érv arra, hogy Isten törvénye változhatatlan.** A Golgotára tekintve látjuk, mennyire hiábavaló az emberi erőfeszítés, amikor hiányzik belőle Krisztus érdeme, amely minden emberit hatékonyá tehet. Pál dicsekedett a kereszttel, és volt is mivel, hiszen ott alázkodott meg, hogy majd igazi magasztosságban emelkedjen föl. A megváltásáért kifizetett ár fejezte ki saját lelkének értékét. Isten Fiának kellett meghalnia Pál bűneiért, a kereszten a vér érte folyt, hogy megmentse őt az örök pusztulástól. **Krisztus drága vére olyan értékes, hogy teljes engesztelést szerzett a bűnös embernek, s ezzel dicsekedett Pál: Krisztus vére által megváltást és bűnbocsánatot nyert.**

Pál felismerte gyengeségét, és minden oka megvolt rá, hogy ne bízson saját erejében. A törvényre vonatkozóan ezt mondta: »az a parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van« (Rm 7,10). A törvény cselekedeteiben bízott. Életének külső vetületére vonatkozóan pedig azt mondta: »a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam« (Fil 3,5–6), és saját feddhetetlenségében bízott. Azonban amikor a törvény tükrével szembesült és

meglátta magát úgy, ahogy látta őt Isten, bűnnel telten és szennyesen, felkiáltott: »Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem a halálnak testéből?!« (Rm 7,24)

Pál látta Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Halotta Krisztus hangját: »Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.« (Jn 14,6) Úgy döntött, a megmentő kegyelem jótékony hatásainak örülve meghal a bűnnek, és megengedi, hogy vétkeket lemossa Krisztus vére, s krisztusi feddhetetlenségbe öltözve az életadó Szőlőtő szőlővesszejévé válik. **Együtt járt Krisztussal, s számára Jézus nemcsak egyrészt üdvösséget, másfelől jó cselekedetet jelentett, hanem mindenben mindent, az elsőt és az utolsót, mindenben a legjobbat. Olyan hite volt, amely életét Krisztusból nyeri, s amely képessé tette arra, hogy életét mennyei példaképéhez igazítsa. Ez a hit semmit sem tulajdonít magának saját feddhetetlenségéből, hanem csak Krisztus feddhetetlensége alapján működik.**» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. november 24.)

4 Mi a törvény végső célja Rm 9,30–10,4 alapján?

Egyesek arra a következtetésre jutnak, hogy mivel azt olvasuk az igében: a „törvény vége Krisztus”, ezért Krisztus eltörölte a törvényt, felszabadultunk a hatálya alól. Jézus azonban nem a törvénytől, hanem „törvény alatti” állapotunkból szabadít fel minket (lásd Rm 6,14). A görög *telosz* szó fordítható célnak is, mely szerint a törvény alatti állapotból akkor szabadulhatunk fel, amikor meglátjuk és elérjük a célt, Krisztust magát.

„Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta, ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« (Jn 3,16) Annyira szerette a világot, hogy jónak látta az igazságot odaadni az igazságtalanért. E szeretet magasztossága és mélysége mutatott meg Pálnak, hogy megismertesse minden nemzettel. Az apostol megértette a megváltási tervet, nyilvánosan és házról házra járva prédikálta a megtérést és a Jézus Krisztusba vetett hitet.

A törvény elítél, ám nem bocsáthat meg a törvénytáposónak. A hívó, megtérő ember nem a törvényre tekint, hogy feddhetetlennek nyilváníttasson, hanem Krisztusra, az engesztelő Áldozatra, aki képes megosztani a bűnössel feddhetetlenségét, és az emberi erőfeszítéseket elfogadhatóvá tenni Isten előtt.

Ha elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak, engedelmes gyermekekké válunk, olyanokká, akik megtartják Isten minden parancsolatát. Hit által kapaszkodunk az életadó Szőlőtőbe. A Krisztusba vetett hit Tőle szerzi be erejét, mint ahogyan a szőlővessző is a gyökértől szerzi be a táplálékot. »Az igaz pedig hitből él« – mondta a próféta, s ennek a minden keresztény ember vallási tapasztalatával átszőtt hitnek kellene élnie a feddhetetlen emberben.

Az igazi hit fejlődik és erősödik. És kitartó a cselekedetekben. Az apostol ezt mondja: »Az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: az igaz ember pedig hitből él.« (Rm 1,17)

A nemzetek semmilyen világossággal nem rendelkeztek Isten törvényére vonatkozóan, s nem keresték a feddhetetlenséget, azonban akik hittek Krisztusban, hit által Őbenne nyertek feddhetetlenséget. Elfogadták Isten törvényét mint jellemének mértékegységét. A hitetlen zsidók pedig nem jutottak el a törvény feddhetetlenségének mértékére, mivel elutasították az egyetlen erényt, amely fedd-

hetetlenekké és kedvesekké tehetette volna őket Isten előtt. »Mert Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmességek. Mert a törvény vége Krisztus, minden hívőnek igazságára.« (Rm 10,3–4)

Krisztus a törvény vége és célja. A törvény elítéli a bűnöst, és Krisztushoz vezet feddhetetlenségért.

Az izraeliták azt állították, hogy hisznek a prófétáknak és elismerik Isten törvényének tekintélyét. Viszont legtöbbjük számára ez a hit csak a kijelentések szintjén maradt. Krisztus azt mondta a zsidó tanítóknak: »Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek, mert én rólam írt ő.« (Jn 5,46) Akik valóban hittek a törvényben és a prófétáknak, eljutottak erre a hitre, és felismerték a Názáreti Jézust, az emberiség Megváltóját.

Másfelől pedig az idegen nemzetek előbb arra vezettetek, hogy elforduljanak bálványaitól, elfogadják Krisztust, s Krisztus által jutottak el a törvény és a próféták megismerésére.

Az embernek előbb meg kell látnia a bűnt elítélő törvény igazságát, azután kell Krisztus érdemei által Isten feddhetetlenségére tekintenie, amely által bűnbocsánatot nyerhet. »Mert nyilván van az Istennek haragja a mennyből, az emberek minden hitetlensége és hamissága ellen, akik az igazságot hamissággal feltartóztatják.« (Rm 1,18) Megismerhetjük az igazságot anélkül is, hogy megszentelődnénk az igazság által.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1889. augusztus 5.)

5 Milyen képpel mutatja be Pál a törvény célját Gal 3,19–24-ben? A nevelő szerepének magyarázata fényében vajon mi lehet a törvény feladata azok életében, akik már üdvösségre jutottak Krisztusban?

„Mégkérdeztek a Galáciabeliekhez írt levélben említett törvényre vonatkozóan: »Melyik törvény vezérel bennünket Krisztushoz?« A válaszom ez volt: »A ceremóniális törvény, valamint a Tízparancsolat.«

Krisztus volt a zsidó rendszer alapja. Ábel halála mintegy következménye volt annak, hogy Káin nem volt hajlandó elfogadni az engedelmesség iskolájában Isten ama tervét, mely szerint az áldozatok Krisztusra mutatnak, s Jézus Krisztus vére üdvözíthet. Káin nem volt hajlandó kiontani azt a vért, amely az eljövendő Krisztus kiontott vérére jelképezte. Ezt az egész szertartást Isten készítette elő, és az egész rendszer alapja Krisztus lett. Ez volt az áldozati rendszer kezdete, ugyanakkor ez irányadó is, amely a bűnös ember figyelmét Krisztusra, a teljes zsidó áldozati rendszer alapjára terelte.

Akik szolgálatot végeztek a szentélyben, azok folyamatos tanítást kaptak az emberiségért végzett krisztusi közbelépésről. S e szolgálatnak az volt a célja, hogy minden szívben Isten törvénye iránti szeretetet ébresszen. Az áldozat egy gyakorlati lecke volt a Krisztusban kinyilatkoztatott isteni szeretetről – a szenvedő, meghalni kész állat, aki magára veszi az ember bűnét, s ez által az Ártatlan bűnné lett értünk. Amikor csodáljuk az üdvösség e nagy megnyilatkozását, látjuk Krisztus munkásságát. Nemcsak a Szentlélek megígért ajándéka, hanem ezen áldozat és közbelépés természete és jellege is olyan témát képez, amely szívünkben magasabbrendű szent gondolatokat kell hogy gerjesszen Isten törvényével kapcsolatosan, melynek elvárásai minden emberre érvényesek. Csupán az az egyszerű tett, hogy ettek a tiltott gyümölcsből, a törvénynek

ez az áthágása az ember és a föld számára az Isten törvénye elleni engedetlenség következményét eredményezte. A törvény jellegének és céljának arra kellene készítenie az embert, hogy féljen újra elkövetni akár a legkisebb engedetlenségi cselekedetet Isten elvárásaival szemben.

Nagyon jól meg kellene értenünk, hogy mit jelent a bűn, és távol kellene tartanunk magunkat az engedelmesség és az engedetlenség között levő határvonaltól.

Isten azt akarja, hogy minden általa teremtett lény megértse Fia nagy munkáját, hiszen Ő életét adta a világ megváltásáért. »Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.« (1Jn 3,1) (Ellen G. White: *Manuscript Release*, I., 131–133. o.)

„A törvényszegők számára nincs biztonság, megnyugvás és megigazulás. Ha megmaradunk a bűnben, akkor nem remélhetünk ártatlanságot Isten előtt, és Krisztus érdemei nem békéltethetnek meg Istennel. Fel kell hagynunk a bűnnel, hűségessé és igazzá kell válnunk. **Amint a bűnös belenez a nagy erkölcsi tükörbe, meglátja jellemének hiányosságait. Meglátja valódi – foltos, szennyes, kárhoztatott – mivoltát, ugyanakkor tudja, hogy a törvény semmiképp sem tudja elvenni vagy megbocsátani a bűnös vétkét. Tovább kell lépnie. A törvény csak a Krisztushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenünk. Miközben a Golgotán függő Krisztusra nézünk, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja nekünk Isten viszonyulását mindazokhoz, akik bánkódnak a bűneik miatt: »Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« (Jn 3,16)» (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 213. o.)**

6 Hogyan tekint tehát a hívő, megváltott ember a törvényre? Milyen célt és lehetőséget láthatunk meg benne? Keressünk ígéket, amelyek válaszolnak a kérdésekre!

.....
.....
.....

Az Ige nem azt mondja, hogy „a törvény célja a tökéletesség”, hanem azt: a „törvény célja Krisztus”. Sokan esünk abba a hibába, hogy a törvény mércéjét tesszük magunk elé, és így vesszük fel a harcot a bűneinkkel szemben. Elesünk újból és újból, szorongunk, a bűnvád terhel minket, és körbe-körbe forgunk önmagunk körül. Amikor ebben az állapotban vagyunk, két irány közül választhatunk:

1. Magamra tekintek, és olyan szinten elcsüggedek, hogy szinte megbénít a kétségbeesés, vagy abba az állapotba kerülök, hogy feladom és kompromisszumot kötök, egy közép-szerű életet élve.

Szemléletesen vallott erről a Krisztus nélküli állapotról Pascal, évszázadokkal ezelőtt: „Nemhogy Istent, hanem magunkat is csupán Jézus Krisztus által ismerjük. Az életet és a halált csak Jézus által ismerjük. Jézus Krisztus nélkül nem tudjuk, mi az életünk, mi a halálunk, mi az Isten, és mik vagyunk mi magunk. Így a Szentírás nélkül, amelynek egyetlen tárgya Jézus Krisztus, nem ismerünk semmit, és mind Isten, mind a magunk természetében csupán sötétséget és zűrzavart látunk.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 548. töredék)

2. Krisztust kezdem szemlélni, akiben ott van a valódi megoldás és teljes felszabadulás arra az életre, amely nem a

törvény által, hanem Krisztusban képes megtartani és megélni a „tökéletességet”, a „teljességet”. Ezáltal összhangra kerülök Isten törvényével, felszabadult és teljes életet élhetek végre.

Isten törvénye és Krisztus törvénye

„A második Ádám, Jézus Krisztus eljött szennyes, elbukott világunkba, hogy tökéletes engedelmisségben éljen. Erkölcsi szempontból az emberiség gyenge volt, és nem győzhette le az alattvalóit kegyetlenséggel uraló Sátánt. Krisztus eljött, hogy megküzdjön a sátáni erőkkal. Arra törekedett, hogy az embert visszanyerje magának, saját élete, Isten jelleme kifejeződésének bemutatásával. Isten Fia az emberi természetet vette magára, leereszkedett azokhoz, akiket szeretett volna megmenteni. Őbenne nem volt sem bűn, sem álnokság. Tiszta és feddhetetlen volt, mégis magára vette bűnös természetünket. A mennyei természet emberi természetbe öltöztette, hogy kapcsolatot teremthessen az elbukott emberiséggel, s így próbálta visszazerezni számunkra azt, amit Ádám engedetlensége által elveszítettünk. Jézus a jelleme által megmutatta a világnak Isten jellemét. Nem önmagának akart tetszelegni, hanem mindenütt jót cselekedett. Az alig több mint harminc évig tartó földi életét teljes mértékben a tiszta jószág jellemezte. Szavai, befolyása és példája által segített az embereknek elhinni, hogy újra lehetnek hűségesek Istenhez, és újra részesülhetnek áldásaiban. Segített megérteniük: ha megtérnek, ha megengedik, hogy mennyei képmásra alakuljon át a jellemük, akkor halhatatlanságot nyerhetnek.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1896. október 15.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti.

Otthoni tanulmányozásra ajánlott:

- Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, VII., A gyülekezeti fegyelem, Legyen gondunk egymásra című fejezetek

1 Melyik a két nagy parancsolat, és hogyan függ össze a Tízparancsolattal? Hogyan határozhatjuk meg a Tízparancsolat érvényességét és „lelki vetületét”, azaz gyakorlati alkalmazását? Mit tudhatunk meg Jézus és a Tízparancsolat kapcsolatáról?

- 3Móz 19,18; 5Móz 6,5; Mt 22,34–40; Mt 19,16–22; Mt 5,17

.....
.....
.....

Az isteni kinyilatkoztatás azt mutatja, hogy Isten minden törvényét két parancsolatban összefoglalhatjuk. Ezek – az Isten és a felebarát szeretetére felszólító parancsolatok – egyetemes érvényűek. „E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22,40) A szeretet gyakorlása a törvény iránti engedelmisség bizonyítéka. Jézus nemcsak bemutatta életével,

hanem ki is jelentette: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem.” (Mt 5,17) A törvény betöltése a szeretet gyakorlása, amit Jézus és az Atya teljes egységben tanít teremtményei számára.

„Az ifjú nem birtokolhatta egy időben a világot és a mennyei kincseket. Embertársainak nagy szükségük volt azokra a javakra, amelyeket Isten kölcsönadott neki, hogy áldásként elvigye az özvegynek és árvának. Ám ahelyett, hogy megosztotta volna kincseit a nélkülözőkkel, önmagának gyűjtött, s mégis Isten törvénye tisztelőjének tartotta magát. Nem értette meg a törvény lelki vetületét, sem azt, hogy milyen haszontalan annak külső, ceremóniális megtartása. Nem értette, milyen örök kötelességei vannak Isten iránt. Nem volt gyakorlati tapasztalata. Nem értette meg Isten szent, atyai jellemét, sem az embertársai iránti kapcsolatát. Nem gondolt arra: javai Isten ajándékai, és ezeket hű sáfárként kellene kezelnie. Nem jött rá arra, le kellene mondania gazdagságáról, hogy jót tehessen másokért. Nem fogadta el azokat az alapfeltételeket, amelyek révén elnyerheti az örök életet. Nem volt hajlandó olyan parancsolatoknak engedelmessé válni, amelyeket – saját állítása szerint – mindig megtartott. Nem fogta fel azt a nagy szeretetet, amelyet Isten tanúsított, amikor egyetlen Fiát adta az emberiség megváltása érdekében. Elméje nem értette meg az evangélium lelki vetületét, és nem ismerte fel a megtérés, az ima, a megszentelődés szükségességét, amelyeket mindazoknak gyakorolniuk kellene, akik be akarnak menni a mennyek országába. Ha elfogadta volna Krisztus meghívását és követte volna Őt, akkor a lelket megújító és megszentelő Szentlélek világosságot nyert volna.

Isten Fia elé tárta az örök kincseket, ám a gazdag ifjú ezeket nem tartotta értékesebbeknek a mulandó javaknál.

Nem tartotta meg az ősi rendelést, miszerint szeretnie kell embertársát, és be kell töltenie szükségleteiket. Nem volt tapasztalata a jó cselekedetekben, a jóság kifejezésében és a szeretetteljes értékelésben. Az Úr Jézus azonban példát akart adni neki engedelmességből. Krisztusban nem volt az önzésnek árnyéka sem. Jézus nem önmagának akart tetszeni. Egész élete érdek nélküli jótettekből állt. Meghívta ezt az ifjút, hogy kövesse Őt. Ha engedelmeskedett volna, ha többre értékeli a mennyei kincset a földieknél, milyen nagy nyereség lett volna ez számára!

Milyen sokan állítják, hogy megtartják Isten parancsolatait, de gyakorlatilag ugyanazt teszik, mint ez az ifjú! Elutasítják a Jézusban kinyilatkoztatott kegyelmet és igazságot, pedig azt állítják, hogy megtartják a törvényt, amit viszont valójában áthágnak. Önzés és bálványimádás azonban nem maradhat annak szívében, aki megtartja Isten parancsolatait. Milyen sokan találatnak könnyűnek, amikor megmérettetnek és megpróbáltatnak a királyi mércével – önmagukat szeretők, bálványimádók, javakat imádók, földi kincseket halmozók, embertársaikat elhanyagolók –, akik jobban szeretik önmagukat, mint Istent! S sokan, akik Isten gyermekeinek nevezik magukat, csalatkoznak, és újra fel kell ébredniük Isten Igéjének szent igazságaira. (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. március 28.)

„Jézus az igazi mércével, a feddhetetlenség törvényével próbálta meg a gazdag ifjút. Ez a mérce azt várja el az embertől, hogy szeresse felebarátját úgy, mint önmagát, s ez az ifjú bebizonyította, hogy sem Istent, sem embertársát nem szereti. Tökéletesnek hitte önmagát, de megmérettet a szentély mérlegén és könnyűnek találatott. Elidegenedett Istentől, mivel azt gondolta, az Istentől kapott ajándékoknak nagyobb az értékük, mint a mennyei kincsek-

nek. Szomorúan távozott, mert nem tudta egy időben megtartani önző módon javait, és közben Krisztust is követni.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1900. szeptember 11.)

2 Hogyan egyeztette össze Jézus földi életében a törvényhez való hűségét és a szeretet parancsát? Mire gondolhattott, amikor „új” parancsolatot említett?

■ **Jn 15,10; 13,34–35**

.....

.....

„A legtöbb országban léteznek a törvényeknek egyfajta hierarchikus besorolása. A kormány által kibocsátott törvények az ország minden lakójára nézve kötelező érvényűek. Ezek után következnek a megyei vagy tartományi törvények, amelyek egy meghatározott területen élőkre vonatkoznak, majd a helyi törvények a legkisebb körzeti egységeket szabályozzák. Egy országon belül minden kisebb szervezeti egységnek jogában áll a választópolgárait illető törvényeket alkotni, olyasmint azonban nem rendelhetnek el, ami ellentmond az országos törvényeknek. A körülmények ugyan megkövetelhetik, hogy egy bizonyos törvényt más és másféle módon alkalmazzanak, csak-hogy nem térhetnek el magának a törvénynek a szellemétől. A világegyetem legfőbb Uraként a Teremtő Isten az egész teremtetett világ számára törvényeket alkotott. Amikor Jézus Krisztus önként felvette az emberi testet, olyan életre adta magát, amely az Atya és a parancsolatai iránti engedelmességgel jellemezhető (Fil 2,5–11). Jézus minden tanítása, a törvényhez való viszonya, még az általa adott »új« parancsolat is mindig tökéletes összhangban állt Isten törvényével.” (Keith Burton: *Krisztus és a törvénye*, 62. o.)

Legjobban talán Jn 15,10 verse fejezi ki Jézus Atyja törvénye iránti hűségét, amely sohasem zárta ki azt, hogy a szeretet parancsának eleget tegyen. Hiszen Isten, aki maga a szeretet, „az ő egyszülött Fiát elküldte (...) e világra, hogy éljünk általa” (1Jn 4,9). Óáltala mutatta meg, hogyan lehet törvényeskedés nélkül ragaszkodni a törvényhez, és engedetlenség nélkül betölteni a szeretet parancsát. Földi életének számos példája mutatja be, hogyan kell a Tízparancsolat törvényeinek megtartását a szeretet gyakorlásával összekapcsolni. Jézus soha nem követett el bűnt (Zsid 4,15), azaz a Tízparancsolatot megtartotta, miközben az irgalmasság cselekedeteivel betöltötte azt.

„Az Isten szeretet” (1Jn 4,16), amikor tehát a tanítványai elé tárta parancsolatait (Jn 13,34–35), Jézus egyszerűen megerősítette az Atyától eredő szeretet törvényét (Jn 3,16). Ezek szerint nem csupán úgy kell szeretnünk egymást, mint önmagunkat, hanem úgy, ahogyan Jézus szeret!

„Amikor e szavak elhangzottak, a tanítványok nem értették meg azokat, de miután szemtanúi voltak Krisztus szenvedésének, keresztre feszítésének, feltámadásának és mennybemenetelének; miután pünkösdkor a Szentlélek megnyugodott rajtuk, világosan megértették Isten szeretetét, és a szeretet természetét, amellyel egymást kell szeretniük.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 360. o.)

„Az Úr Jézus Krisztus szorgalmasan tanulmányozta a Szentírást, mivel tudta, hogy értékes tanácsokat tartalmaz mindazok számára, akik legfőbb tanácsadójuknak tartják. Hűségesen végezte otthoni teendőit, s a kora reggeli órákat nem az ágyban tékozolta el, hanem mindig talált egy félreeső helyet az elmélkedésre, a Szentírás tanulmányozására és imádkozásra. A munkásságára és közbenjárására vonatkozó minden próféciaát ismerte, főleg azokat, amelyek megaláztatását, engesztelő áldozatát és közbenjárását

jövendőlték meg. Gyermekek- és fiatalkorában életének rendeltetéséről sosem feledkezett meg. És eltökélte, hogy felvállalja az elbukott ember érdekében a közbenjárói munkát. Láta követőinek kis csoportját, akik sokáig élnek majd és az Úr munkáját végzik.” (Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapelvei*, 402. o.)

„Krisztus különös figyelmet szentel az Isten parancsolatai iránti engedelmisségnek. Népének meg kell ismernie, értenie és a mindennapi életben alkalmaznia kell a törvényt. Az emberek nem tarthatják meg Isten parancsolatait, csak ha Krisztusban vannak, és Krisztus őbennük van. De lehetetlen Krisztusban lenniük, és a törvényre vonatkozó világossággal rendelkezniük, ha közben a parancsolatok akár legkisebbikét is semmibe veszik. Az Isten Fia iránti szeretetüket kitartó, önkéntes engedelmisséggel bizonyíthatják. A parancsolatok meg nem tartása azt jelenti, hogy nem szeretik Istent. Senki sem tartja meg Isten parancsolatait, csak akkor, ha szereti azt, aki az egyedüli Fiú. Sőt aki szereti Őt, szeretetét engedelmisséggel fejezi ki. Mindazokat, akik szeretik Krisztust, szeretni fogja az Atya, és meg is mutatkozik nekik. A válságos, nehéz helyzetekben mindig segítségre számíthatnak Jézus Krisztusban.” (Ellen G. White, *The Southern Review*, 1898. szeptember 13.)

3 Mit jelent „mindenkinek mindenekké” lenni „a többség megnyerése” érdekében úgy, hogy közben hűségesek maradjunk Isten törvényéhez?

■ **1Kor 9,19–23**

.....

.....

Pál szolgálata során minden embert meg akart nyerni Isten országa számára, ezért mindenkiért fáradozott. Példája megmutatja, hogyan lehet alkalmazkodni eltérő társadalmi, kulturális és vallási felfogású emberekhez úgy, hogy közben Isten törvényeinek megtartását nem adjuk fel. Pál szavaiból tükröződő áldozatkészsége a „Krisztus törvényében” megmutatkozó önfeláldozó szeretetre példa, amely tökéletes összhangban van Isten törvényével.

„Krisztus a szeretete által vonzotta hallgatói szívét, s lépésről lépésre, amint el tudták fogadni, kinyilatkoztatta országának igazságait. Nekünk is meg kell tanulnunk erőfeszítéseinket az emberek helyzetéhez igazítani, és ott kell segítenünk, ahol vannak. Isten törvényének elvárásait be kell mutatni a világnak, de sohasem szabad elfelejtenünk, hogy Krisztus szeretete az egyedüli hatalom, amely megszelídítheti és engedelmisségre vezetheti a szívet. A Szentírás nagy igazságainak középpontjában Krisztus áll, s az igazságok Ohozzá vezetnek. Krisztus legyen bemutatva mint az Alfa és Ómega, a megváltási terv kezdete és vége. Mutassátok be az embereknek, mi az, ami megerősíti bizalmunkat Istenben és Igéjében, mert ez arra készíti őket, hogy ők is személyesen tanulmányozzák a Szentírás tanításait. S miközben lépésről lépésre haladnak a Biblia tanulmányozásában, egyre inkább felkészülnek, s értékelni fogják a drága igazságok szépségét és összhangját.

Isten munkatársai legyenek széles látókörűek. Ne egyetlen elmélet alapján dolgozzanak, ragaszkodva a saját munkamódszereikhez. Tegyenek erőfeszítéseket, hogy a különböző helyzetekben és lelkiállapotban levő emberekhez eljuthassanak. Isten azt akarja, hogy szolgálói, fiatalok és idősek egyaránt folyamatosan fejlődjenek, tanulják meg, hogyan szolgálhatják a legjobban embertársaikat. Sohasem szabad megelégedniük és arra gondolniuk, hogy

módszereik már tökéletesek, és mindenkinek úgy kell dolgoznia, ahogyan ők dolgoznak.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1890. november 25.)

4 Mit jelent betölteni Isten törvényét? Ki lehet képes erre?

■ Gal 6,1–5; Rm 1,20; 2,12–16; 6,15–16; Eféz 2,10; Tit 2,11–14

.....

.....

.....

„Isten úgy rendelte el, hogy senki ne legyen független embertársaitól. Az emberi család tagjait a kölcsönös egymásrautaltság kapcsolatával egyesítette. S bár igaz, hogy mindenkinek hordoznia kell a saját terhét, azonban ne feledjük e szavakat: »Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.« (Gal 6,2)

Emberi kapcsolatainkban gyakoroljuk folyamatosan a türelem és a kölcsönös támogatás elvét! Együtt kell éreznünk a körülöttünk levőkkel. Legyünk előzékenyek és kedvesek mindenkire! Segíteni kell a szegényeken, a betegeket meg kell látogatni, a megszorodottakat és gyászolókat vigasztalni, a tapasztalatlanokat tanácsolni és a gyengéket bátorítani kell. S ezek a tettek a segítségnyújtónak is segítenek. Ápoljuk szívünkben a támogatás lelkületét, figyeljünk mindig arra, hogy hol és mikor van szükség a segítségünkre!

Az emberi természet önmagában az ellentétek származó szövevénye. Az ember önző és konok. Ám az önzés eltűnik azok életéből, akik elsajátítják Krisztus tanításait.

A mennyei természet részeseivé válnak, és Krisztus lakozik bennük. Számukra a többi ember hozzájuk hasonló, kísértéseket és próbákat elszenvető testvér, aki kedvesre vágyik, és segítségre van szüksége. (...)

A szigorú ítélkezés nem illik azokhoz, akik maguk is folyton tévednek. Ne feledjük, hogy nem ismerjük az emberek szívét. Nem ismerjük az indítékokat, amelyek bizonyos cselekedetre készítették őket. Tartózkodjunk attól, hogy rosszat mondjunk valakiről. Szívünk legyen érzékeny az emberi szükségletek iránt. Mindenki vágyik egy kedves szóra, de főleg arra, hogy belekapaszkodhasson egy segítségül nyújtott kézbe. Kínáljuk fel az embereknek a szükséges segítséget! Eljön majd az idő, amikor azok támogatnak benneteket, akiknek segítettetek.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1904. május 11.)

„Isten gyógyító ereje hatja át az egész természetet. Ha egy fát megvágunk, egy embert megsebesítenek vagy eltörik egy csontja, a szervezet azonnal megkezdődik a sérülés helyreállítását. Sőt a gyógyító tényezők már előtte készenlétben állnak, és mihelyt megsérül egy testrészünk, minden erő hozzájárul a helyreállítás munkájához. Így van a lelki birodalomban is. Mielőtt a bűn előidézte a nyomort, Isten gondoskodott előre orvosságról. Az ellenség megsebez, összezúz minden embert, aki enged a kísértésnek, de ahol megjelenik a bűn, ott van a Megváltó is. Krisztus munkája az, hogy »a töredelmes szívűeket meggyógyítsa, a foglyoknak szabadulást hirdessen...« (Lk 4,18).

Ebben a munkában együtt kell működnünk. »Még ha előfoglalja is az embert valami bűn, (...) igazítsátok útba az olyant...« (Gal 6,1) Az *igazítsátok útba* azt jelenti, hogy a tévedőt helyezzük vissza régi állapotába, mint ahogyan a kificamodott tagot helyretesszük. Aki tévedést követ el vagy bűnbe esik, kiesik a körülötte zajló életből. Felismer-

heti tévedését, és bűnbánattal telhet meg, de nem képes helyreállítani önmagát. Zavarban és bajban van, mint akit legyőztek, azért gyámoltalan. Vissza kell őt nyerni, meg kell gyógyítani, helyre kell állítani! Igazítsátok útba [állítsátok helyre] az ilyen embert! Csak a Krisztus szívéből eredő szeretet képes meggyógyítani. Az tudja meggyógyítani a megbzsett lelkeket, akiből árad ez a szeretet.” (Ellen G. White: *Előtted az élet/Nevelés*, 113–114. o.)

5 Hogyan alkalmazza Isten az ítéletben a törvény mércéjét? Mi a jogalapja annak, hogy Jézus az ítélő?

■ Jn 5,30; 5,27; 12,47–48; Jak 2,12–13

.....
.....
.....

Isten törvénye a szeretet törvénye, de egy napon az Úr éppen ezt a változatlan isteni törvényt használja az ítélet mércéjeként. Újabb és újabb alkalmakat ad a bűnösöknek a megtérésre, és arra, hogy hűséget fogadjanak neki, de eljön az óra, amikor ki mondja: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is.” (Jel 22,11)

Krisztus hatalmában van az ítélet (Jn 5,19–30), egyedül Ő tudja pontosan megítélni teremtményei életét, s csak az Ő ítélete igazságos és tökéletes. A törvény megtartásával nem lehet Isten kegyelmét kiérdemelni, hiszen azt Krisztusban mindenki elnyerte. A törvény betöltése viszont az Isten iránti hála és szeretet bizonyítéka, a tőle kapott kegyelmi ajándékok elfogadásának és megbecsülésének gyümölcse.

„Az Atya a Fiúra bízta az ítéletet. Krisztus fogja kihirdetni a hűség jutalmát. »Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta. (...) És hatalmat adott néki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia.« (Jn 5,22. 27) Krisztus elfogadta az emberi természetet, és tiszta, szent életet élt ezen a földön. Ezért végzi el Ő az ítéletet. Az, aki a bírói tisztet betölti, maga Isten, aki emberi testben jelent meg.

Krisztusra lett bízva az ítélet, mivel Ő az ember Fia. Ő mindent ismer és tud. S bármilyen magas rangú is a hitehagyó ember, bármilyen nagy hatalommal rendelkezik, egy nála sokkal Nagyobb hordozta a világ bűneit. Ő a végtelen hűség, jóság és igazság. Ő rendelkezik hatalommal, hogy ellenálljon a mennyei helyeken lakó gonoszság fejedelmeinek és lelkeinek. A seregek Urának Istene felfegyverkezve áll elő, hogy megvédelmezze népét. Feddhetetlensége betakarja mindazokat, akik szeretik Őt és bíznak Őbenne. Mint a hadsereg tábornoka vezeti a mennyei sereget, hogy védőfalat képezzen népe köré. Csak Ő feddhetetlenségük bírója, mivel Ő teremtette és váltotta meg őket, végtelen nagy árat fizetve. És Ő gondoskodik arról, hogy az Isten törvényei iránti engedelmisség meg legyen jutalmazva, és aki áthágja a parancsolatokat, elnyerje méltó büntetését.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, V, 1134. o.)

„Isten törvénye jellegét tekintve változhatatlan. A törvény Alkotója jellemének és akaratának kinyilatkozása. Isten a szeretet, és törvénye a szeretet. S két nagy elv foglaltatik benne, egyik az Isten iránti, másik az ember iránti szeretet. »A törvény betöltése a szeretet.« (Rm 13,10) Isten jelleme a feddhetetlenség és az igazság, és ugyanez érvényes a törvényre is. Ezt mondja a zsoltáros: »A te törvényed igaz« (Zsolt 119,142); »minden parancsolatod igaz« (172. vers). Pál apostol pedig kijelenti: »Azért ám a tör-

vény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.« (Rm 7,12) Egy ilyen törvény, amely Isten akaratának és gondolatainak kifejezése, épp olyan időtálló, mint Alkotója.

Ugyanakkor ez a törvény egy olyan mérce, amely szerint az ítéletkor megmérettetnek az emberi életek és jellemek. Salamon, miután hangsúlyozza a törvénnyel szembeni kötelességeinket, kijelenti: »Minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz.« (Préd 12,16) Jakab apostol pedig így inti hitestvéreit: »Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.« (Jak 2,12)

Jézus az ítéletkor népe Védőügyvédjeként fog megjelenni, hogy választottai érdekében szólaljon fel Isten előtt. »És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.« (1Jn 2,1) »Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjen értünk.« (Zsid 9,24) »Ennekokáért ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzék érettük.« (Zsid 7,25)

Ítéletkor a mennyei könyvekbe beírják a *megbocsátva* szót minden ember neve mellé, aki igazán megtért bűneiből, és aki hit által magának tulajdonította Krisztus engesztelő áldozatának vérért. S miközben Krisztus feddhetetlenségének részesévé vált, jelleme Isten törvényéhez igazodott, vétkei eltöröltettek, és méltóvá tétetett az örök életre. Az Úr kijelenti Ésaías próféta által: »Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!« (Ésa 43,25)» (Ellen G. White, *The Southern Watchman*, 1905. október 10.)

„A Szentlélek győz meg a bűnről, és az ember beleegyezésével kiűzi azt a szívből. Ezután az elme a szabadság királyi törvényének vettetik alá. Jézus eljött, hogy letépje a lelket fogságban tartó bűn láncait, mivel a bűn csak akkor

győzedelmeskedik, amikor korlátozva van a lélek szabadsága. Jézus az emberi boldogtalanság és nyomor legnagyobb mélységeibe szállt le, hogy magához vonzza az embert. A Szentlélek által felemeli romlott állapotából az elmét, és meggyógyítja az örök valóság számára. S Krisztus érdemei által az ember képessé válik arra, hogy használja lényé legnemesebb képességeit, és kiűzze szívéből a bűnt.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. április 25.)

6 Hogyan tarthatjuk fenn a rendet az egyházban úgy, hogy közben könyörületet tanúsítunk azok iránt, akik bűnbe estek? Miért fontos az, hogy a fegyelmet és a kegyelmet ne tartsuk egymással ellentétesnek?

■ Mt 18,15–17

.....

.....

„Csak kevésbé ismerjük a saját szívünket, és alig mérjük fel, milyen nagy szükségünk van Isten kegyelmére. Ezért nem értékeljük eléggé Jézus irántunk tanúsított kedvességét, jóságát, azt, ahogy nekünk is viszonyulnunk kellene egymáshoz. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy testvéreink hozzánk hasonlóan gyengék, tévelygő halandók. Tegyük fel, hogy figyelmetlensége miatt az egyik testvérünkön erőt vett a kísértés, és általános magatartásától eltérően valami rosszat tett. Hogyan kell viszonyulni hozzá? A bibliai történetekből azt látjuk, hogy hatalmas bűnöket követtek el olyan emberek, akikre Isten nagy munka elvégzését bízta. Az Úr nem hagyta mindezt feddés nélkül, de nem is vetette el szolgálait. Amikor megtértek, kegyelmesen megbocsátott nekik, jelenlétéről biztosította őket,

és még munkálkodott is általuk. A szegény, gyenge halandó ne feledje, hogy saját magának is milyen nagy szüksége van Isten és a testvérek kegyelmére, türelmére! Tartózkodjon attól, hogy másokat elítéljen, kárhoztasson!” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1883. január 25.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Krisztus, a törvény és az evangélium

1 Hogyan mutatja be Isten jellemét a törvény, a kegyelem és az igazság a megváltás tervében? Miért állítják sokan szembe egymással a törvényt és az evangéliumot? Miért hamis ez a szembeállítás?

■ Jn 1,17; Rm 5,17–21; 3,20; 1Tim 1,8–11

.....

.....

.....

Elgondolkodtató, hogy Pál apostol milyen alaposággal magyarázza a törvény szerepét a megváltás művében. „A törvény nem az igazért van” (azaz nem az igazaknak szól), hanem a törvényszegő magatartás leleplezésére. Ne gondoljuk, hogy ezt csupán a zsidó környezet indokolja, mert azóta is ugyanazokat a tévutakat kínálja fel nekünk Sátán, megzavarva gondolkodásunkat és lelkiismeretünket. Félrevezet egyházi tanítások, emberek befolyása által, vagy éppen saját természetünk álnokságát kihasználva. Mindent megtesz azért, hogy „a kegyelem és igazság gazdag ajándékában” ne részesülhessen a bűnös ember, viszont buzgón keresse az önigazolás, önmegváltás hamis eszméjét.

Milyen szomorú, hogy még miután Istennel szövetségre léptünk, azután is belemegyünk ebbe a játszmába és ahelyett, hogy „a kegyelem igazság általi uralmát” mutatná be életünk, önmagunk igazságának rongyaiba vagyunk öltözve. A törvény szentségét megismerve bűnös voltunkra derül fény, hogy ezáltal Isten késztesse a kegyelem és az evangélium keresésére, elfogadására. Figyeljük meg, mit mond az ige: „a kegyelem bővelkedik”, mert Isten jelen van minden őszinte beismerés mögött, Ő segít el odáig bennünket, nélküle ez nem volna lehetséges. De talán még fontosabb számunkra jelenléte akkor, amikor ráutaltságunkat igazán megértjük, hogy megismertesse velünk nagy jóságát az „egynek igazsága által”.

„Habár elmondjuk a vétkezőnek, hogy Jézus Krisztus elveheti a bűnét, magyarázzuk el azt is, mi a bűn, és mutassunk rá, hogy szüksége van az üdvösségre, és arra, hogy ne a bűneivel, hanem a bűneiből legyen megváltva. Abba kell hagynia a törvényszegést, a bűn elkövetését. Sok évvel Krisztus halála után Pál felteszi a kérdést: »A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: ne kívánjad.« (Rm 7,7) Szavaival magasba emeli az erkölcsi törvényt. Amikor a mindennapi életben alkalmazzuk ezt a törvényt, láthatóvá válik, hogy valóban Isten bölcsessége az. A törvény a bűn felderítését szolgálja. Felfedi a hibákat, napfényre hozza a jellemet a maga förtelmes voltában. (...)

A Mindenható a törvény által teljes értékű szabályzatot adott az embernek az életre vonatkozóan. Ha engedelmeskedik, életet nyer Jézus érdemei alapján. Ám ha áthágja, akkor a törvénynek hatalmában áll elítélni az embert. A törvény Krisztushoz vezet, és Krisztus visszaküldi őt a törvényhez.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. szeptember 27.)

„Isten a törvényben modellt állított elénk. A jellem építése »ama forma [modell] szerint történjen, amely a helyen mutatott néked« (2Móz 25,40). A törvény a feddhetetlenség mércéje. Az Úr jellemét képviseli, és az Ő uralkodása iránti hűségünk próbája. A törvényt a maga szépségében és tökéletességében Krisztus élete nyilatkoztatta ki. A törvény mutat rá a bűnre. »Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövetelel felelevenedett a bűn, én pedig meghaltam; és úgy találtam, hogy az a parancsolat, mely életre való, nekem halálomra van.« (Rm 7,9–10) Ezt végzi minden bűnben élő emberért a törvény. Nyilvánvalóvá teszi és elítéli a bűnt, majd Krisztushoz irányítja a bűnöst megbocsátásért és tisztulásért. »A törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó.« (Rm 7,12)” (Ellen G. White: *Special Testimonies on Education*, 73–74. o.)

„Tegyük érthetővé és világossá, hogy semmivel nem tüntethetjük fel magunkat Isten előtt más színben, és nincs semmi, amit a teremtmény saját érdemeivel hozzátehetne ahhoz az ajándékhoz, amit Isten adott. Ha bárki is megvásárolhatná az üdvösség ajándékát hittel és cselekedetekkel, akkor a Teremtő tartozna a teremtménynek. Ez tévedés, ám némelyek igazságként fogadják el. Azt mondani, hogy bárki is a tetteivel kiérdemelhetné a megváltást, éppen olyan, mint amikor a katolikusok vezekelnek bűneik miatt. Ebben az esetben Isten részben tartozna nekünk az üdvösséggel, amiért meg lehetne dolgozni, mint a fizetésért. Mivel az ember semmiféle jó cselekedetével nem válhat méltóvá a megváltásra, az üdvösséget teljes egészében kegyelemből kell elnyernünk, amit a bűnös ember azért kap, mert elfogadja Jézust és hisz benne; teljes egészében ingyen ajándék. A hit általi megigazulás ténye vitán felül áll. A vitát lezárja a megállapítás, hogy a bűnös

ember soha nem szerezhet megváltást jó cselekedeteinek érdemei által.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, Az elfelejtett igazságok hirdetése c. fejj., 157–158. o.)

2 Milyen áldást jelentett volna Izráel életében, ha megtartja Istennek tett ígérését? Milyen alapelvet fogalmaz meg Isten népe jólétére vonatkozóan?

■ 2Móz 19,5–8; 5Móz 10,12–13. 16

.....
.....
.....

Izráel, a választott nép nagy kiváltságban részesült azáltal, hogy Isten szövetséget kötött vele. Megismerték személyét, és megtanulhatták Tőle mindazt, ami áldást és békességet hozhatott volna az életükbe. Isten feltárta előttük lehetőségeiket, ígéretekkel biztatta őket, hogy engedelmisséget tanúsítsanak megvalósíthatóak a törvény előírásait. Mint nép Isten oltalmát és jelenlétét tapasztalhatták, az egyes emberek pedig a megváltás kegyelmi ajándékában részesültek. Helyes választ adtak Istennek, amikor azt ígérték, hogy mindent megcselekszenek. Azonban az Úr megszentelő munkája nagyrészt meghiúsult népe életében. Azért történhetett ez, mert Izráel elutasította Isten tanácsát: valódi engedelmisség csak a szívük körülmetélése által lehetséges.

A nép nem vállalta az önmagával való küzdelmet, nem fogadta el Isten szíveket megtisztító munkáját. Nem fordultak el teljesen Istentől, de törvénye nem tudta betölteni célját az életükben, mivel a megszentelő, bűnbánatra vezető befolyásának elfogadása helyett érdemeket kívántak szerezni megtartá-

sa által. Az eszközből cél lett. Végül alkalmatlanná váltak arra, ami miatt Isten választott népe lettek: hogy bemutassák a Föld többi népének az erkölcsi törvényt és annak áldását az ember életére.

„Isten Izraáelt választotta népéül, hogy a törvény iránti engedelmisségük által bemutassa az emberiségnek a jellem szépségét, az erkölcs és az erények erejét, melyeket el lehet sajátítani az Úr félelmében és a menny iránti hódolat által. Továbbá szerette volna bemutatni azokat az előjogokat, amelyeknek igazi gyermekeiként örülhetnek, ha összhangban élnek törvényének alapelveivel. Az emberekkel való kapcsolatában Isten gyakran bebizonyította, hogy a mennyei törvény iránti engedelmisség által elsajátíthatják azt a jellem szépséget, amely felkészíti őket a feladatokra az Úr munkatársaiként.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1905. augusztus 31.)

„Isten a dicséret és dicsőség forrásává akarta tenni Izráel népét. Megadott nekik minden előjogot. Semmit sem vont meg, ami kedvező lett volna egy olyan jellem kialakításához, amely képviselőivé tette volna őket.

Ha engedelmeskednek törvényeinek, a jólét csodájává tette volna őket a nemzetek előtt. Aki minden szakértelmet követelő munkában okosságot és ügyességet adott nekik, továbbra is a tanítójuk maradt volna. A törvényei iránti engedelmisség által megnevesíti és fölemeli őket. Megóvta volna őket a más nemzeteket sújtó betegségektől, s éles ésszel ruházta volna föl őket. Isten dicsőséges fensége és hatalma nyilvánult volna meg minden gazdagságukban. Papok és fejedelmek országává tette volna őket. Minden képességet rájuk ruházott volna, hogy a föld legnagyobb nemzetévé váljanak.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 221–222. o.)

3 Ma hogyan képviseljük helyesen Isten törvényét és evangéliumát a Bibliát nem ismerők között? Isten milyen ígéretei bátorítanak bennünket az embertársainkért végzett személyes munkára?

■ Mt 5,14–16; Fil 2,15–16; Rm 16,20; 2,14–15, vö. 2Kor 4,2

.....

.....

.....

A Biblia Noé napjaihoz hasonlítja az időt, amelyben élünk. Ismerte az akkori társadalom gonoszságát, gyakran vonunk párhuzamot mi magunk is, amikor híreket látunk, hallunk a világból. De azok szájából is egyre gyakrabban hallhatjuk, mennyire igazságtalan, törvénytelen világban élünk, akik nem ismerik a Biblia „diagnózisát”. Jól látják a hamisságot, kegyetlenséget, és azt tapasztalják, hogy a rossz büntetlenül marad, sőt gyakran még jutalmat is nyer. Nagyon sokan gondolják úgy, hogy a világunkban zajló folyamatok egyre ijesztőbbek, a pozitív változásra pedig nem látnak reménységet. Korunk számára Jézus Krisztus második eljövetele, az ítélet üzenete az igazi reménység. Éppen ezért hatalmas a felelősségünk, hiszen ismerjük Isten ígéreteit, a próféciaikat. Hogyan tudjuk átadni a reménységet, amely valódi megoldást hozhat mindenkinek, aki elfogadja Isten utolsó kegyelmi hívását? Isten munkatársakként szeretne látni minket, akik figyelmeztetni, kérlelni, szolgálni tudják a körülöttük élőket. Azonban sajnos mintha ezt az igyekezetet nélkülöznék ma gyülekezeteink. Meg kell újulnia istenfélelmünknek, hogy megújulhasson odaszánásunk és bátorságunk is.

„A nagyváros sötétségben és tévelygésben él. Mi hagyjuk így mindeddig. Megbocsátja-e Isten a hanyagságunkat?

Hogyan számolunk el azoknak a férfiaknak és nőknek az életével, akik meghaltak, mielőtt hallottak volna a jelenvaló igazságról, akik elfogadták volna azt, ha időben eljutottunk volna hozzájuk? (...) Akik az ilyen munkára is azt mondják: »Kérlek, ments ki!«, azok vigyázzanak, nehogy elbocsátassanak az örökkévalóságból is. Az a keresztyén, aki szereti Isten ügyét, dolgozzon, amennyit csak tud, és a további erőt várja Istentől. Ő pedig a tevékeny férfiak és nők által megteszi azt, amire a többség még nem képes. Új világosságot és erőt ad nekik, hogy okosan használják fel azt, amijük van. Új buzgalom és lelkesedés serkenti majd a gyülekezetet, amikor látják, hogy milyen eredmények születnek.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, V., 269–271. o.)

Emellett arra is vigyáznunk kell, nehogy buzgóságunkban úgy tárjuk a körülöttünk élők elé Isten üzenetét, hogy elriaszsa őket. Előfordulhat, hogy a mi rossz megközelítésünk, lelkületünk, emberi okoskodásunk, jellemhibáink, képmutató életünk miatt zárulnak be az ajtók. Mindezeket átgondolva figyeljünk a környezetünkben élőkre, gyermekeinkre, rokonainkra, barátainkra, szomszédainkra, munkatársainkra. Hányan követnek bennünket hitünkben? Biztassanak azok az igék, amelyek arról szólnak, hogy Isten küzd minden emberért azáltal, ahogyan „ellenségeskedést” munkál bennük, amikor a törvény igazságával szembesülve a lelkiismeretük felébred.

„Azt kérdezitek, testvéreim, hogy kinek a példáját kövessük? Nem küldelek titeket kitűnő és nemes férfiakhoz, hanem a világ Megváltójához. Ha az igazi misszionáriusi lelkületet kívánjuk, Krisztus lelkének kell betöltenie bennünket. Tanulmányozzuk hát jellemét, gyakoroljuk szelídségét és alázatát. Lépünk a lábnyomába! A missziós lelkület a személyes áldozathozatal lelkülete. Dolgozzunk Mesterünk ügyéért bárhol és mindenhol, képességeink

legvégső határáig. Amikor valaki megtér az igazsághoz, szívében buzgó vágy ébred, hogy elmondja barátainak, szomszédainak a Szentírás lapjairól áradó értékes világosságot. A mentésnek ebben az önzetlen munkájában élő levélle válik, amelyet ismer és olvas minden ember (2Kor 3,2). Élete hirdeti, hogy Krisztushoz tért és az Ő munkatársa lett.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V, 281–282. o.)

„A menny megváltási terve mindenkire kiterjed, átfogja az egész világot. Isten nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén vágyakozik valami szebb és nemezebb után, mint amit a világ kínálhat. Ő állandóan küldi angyalait azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak, hogy egy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket, szabadulást, békességet hozva. Az Úr különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük a Megváltó iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, »hogyan Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait« (Zsolt 78,7).” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 376–378. o.)

„Lehetséges, hogy akiket Jézus megdicsér az ítéletben, nagyon keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból, ám becsben tartották és ápolták az alapelveket. Az isteni Lélek befolyása útján áldására lettek a körülöttük élők számára. Még a pogányok között is sokan kinyilvánítják a jószág lelkületét. Mielőtt az élet szavai fülükbe jutottak volna, már megbarátkoztak a misszionáriusokkal, sőt saját életük veszélyeztetésével szolgálatukra is voltak. A pogányok közül némelyek tudatlanul imádják Istent, mivel hozzájuk még nem jutott el a világosság emberi közbenjárás, segítség útján. Nos, ők mégsem pusztulnak el. Bár

nem ismerik az Úr írott törvényét, de már hallották hangját, amikor a természetben szólt hozzájuk, így megtették, amit a törvény követel tőlük. Munkálkodásuk a nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek már megérintette szívüket, és ráébredtek, hogy a Mindenható saját gyermekeinek ismerte el őket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 638. o.)

4 Hogyan tette Isten megismerhetővé és megragadhatóvá számunkra szeretetteljes lényét és törvénye lényegét?

- Jn 1,14; Mt 5,17–18; 1Ján 3,16; 4,8–9

.....
.....
.....

A *kegyelem*nek fordított görög szó (*charis*), azt is jelentheti, hogy ajándék, és az örömet kifejező szóval áll rokonságban (*chara*). Az ember számára a legnagyobb isteni ajándék maga Jézus személye, aki „teljes volt kegyelemmel és igazsággal”. Másképp fogalmazva, telve volt Isten kiapadhatatlan jóságával, amit ajándékként árasztott a rászoruló, de azt meg nem érdemlő, sőt elutasító emberekre. Még tanítványai számára is elképzelhetetlen volt az a csoda, ahogyan Jézus mindvégig megőrizte erkölcsi feddhetetlenségét, szeretetteljes lelkületét. Látták, ahogy Jézus a Földön járva önként alávetette akaratát az Atyáénak, és azt választotta, hogy nem követ el bűnt. Ezáltal bemutatta a törvény valódi tartalmát, végül mindezt megkoronázta élete feláldozásával. Amikor ezt a szeretetet megértették, megrendítette őket, fordulópontot jelentett számukra, végleg megváltoztatta gondolkodásukat, indítékaikat, magatartásukat.

Maga Isten halt meg azért, hogy ők elkerüljék a rájuk váró ítéletet, életét adta, hogy ők megváltozva alkalmassá váljanak az örök életre. Többé már nem voltak azok a haragos, féltékeny, versengő, számító, gyanakvó, sértett és irigy emberek, akik előtte. Isten az Ő Lelke által újjászülte őket, és „az Istennek szerelme kitöltetett a szívükbe”. Mostantól ugyanaz az isteni jóakarát, engedelmségre való készség és buzgó szeretet hatotta át életüket, mint Jézusét.

„Jézusnak mint törvényadónak isteni tekintélye van. Parancsolatait és határozatait az örök trón Királya támogatja. Az Atya dicsőségét a Fiú nyilatkoztatta ki. Krisztus mutatta meg az Úr jellemét. Ő egy volt Istennel, s oly mértékben betöltötte az Üdvözítőt a mennyei világosság, hogy aki látta a Fiút, látta az Atyát is. Jézus hangja Isten hangja volt.

Figyeljük meg Krisztus imáját a keresztre feszítése előtt: »Most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál, azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam tenálad, a világ létele előtt.« (Jn 17,5) Majd hozzáteszi: »Te énbennem, Atyám, és én tebenned.« (Jn 17,21) »Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és akinek a Fiú akarja megjelteni.« (Mt 11,27) »Aki engem látott, látta az Atyát.« (Jn 14,9)

Izráel fiai azért értették félre a Megváltót, mert nem emlegette folyton úgy a törvényt, ahogyan a kőtáblákra volt írva. Meghívta az embereket magához, hiszen Ő volt Isten törvényének élő képviselője. Egyedül Ő hordozta a földi természetet, amellyel tanúként állhatott az emberiség elé, és a következőket mondhatta: »Ki vádol engem közületek bűnnel?« (Jn 8,46) Tudta, senki sem állíthatja, hogy magatartásában vagy jellemében hiba volna. Micsoda hatalmat kölcsönzött feddhetetlen tisztasága a tanításainak, és mennyi erőt a feddéseinek, s tekintélyt a parancso-

latainak! Sohasem tévovázott igazságot szólni, soha nem veszítette el szentségét, hiszen a törvényt Védőmezőjének mennyei jelleme nyilatkoztatta ki. Milyen egyszerűen, érthetően és határozottan beszélt! Pilátus előtt így szólt küldetéséről: »Én azért születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.« (Jn 18,37)” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1890. január 7.)

„Krisztus elhagyta mennyei helyét, letette királyi koronáját, és szent jellemére öltötte az emberi természetet. Szegénnyé lett értünk, hogy teremtményei örök dicsőséggel gazdagodhassanak. Az emberi család élére állt, amikor úgy döntött, helyettünk elszenvedi a bűn következményeit, a kísértést és a próbákat. Jöhetett volna hatalommal és dicsőséggel, angyalok seregeitől kísérve, de alázattal, szerény szülők gyermekeként érkezett. Egy elhagyatott, megvetett faluban nőtt fel. Szegényesen élt, sokszor szűkölködött és éhezett. Mindezt azért tette, hogy megmutassa: a földi gazdagság és rang nem emeli Isten szemében az emberi lélek értékét.

Egyáltalán nem bátorított abban hinni, hogy a gazdagság méltóvá tehet az örök életre. Bizonyára nem sajátították el Jézus tanításait azok a gyülekezeti tagok, akik szegénnyé vált testvérükhöz úgy viszonyulnak, mint aki méltatlan a figyelmükre. Az Üdvözítő a következőket mondta valakinek, aki a tanítványaihoz kívánt csatlakozni: »A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak fészükük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.« (Mt 8,20) Aki Őt követi, szegénységében is osztoznia kell: »Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.« (Mt 16,24) »Legyetek nékem tanítványaim!« (Jn 15,8)” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1912. július 4.)

5 Hogyan segíti hitre jutni az evangélium megértése a törvényszegőt? Milyen tapasztalatban részesülhet a megtért ember?

■ Rm 1,16–17; 6,4–7. 24–25; 8,1–4

.....

.....

.....

Nem hallgathatjuk el az emberek előtt azt a csodálatos történetet, hogy Jézus eljött a világra és életét adta a megváltásunkért. Ahogyan arról is beszélnünk kell, milyen változást eredményez az evangélium annak életében, aki elfogadja. Az ember életének legnagyobb tapasztalata, „hogy a törvény igazsága beteljesedjen bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Rm 8,4). Azt kell bemutatnunk a világnak, hogyan menekültünk meg a bűn rabszolgaságából – ennek a tapasztalatnak az átadása segíthet másokat is felismerésre és győzelemre. Jézus önmagát ajándékozta nekünk, hogy segítségünkre lehessen. Vajon elfogadtuk már ezt Istentől? Ha igen, kitöltetett szívünkbe a békesség, reménység és isteni szeretet? Elnyertük a fiúság Lelkét, hogy hatalmat adjon arra, hogy Isten Fiaivá legyünk és „a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjon”? (1Kor 2,5)

Istennek újjászületett, megszentelt bizonyoságtevő emberekre van szüksége ahhoz, hogy az evangélium erejét láthatóvá tegye a világ számára. A világnak pedig hiteles keresztényekre van a legnagyobb szüksége. Gondoljunk az apostoli kor kereszténységére, mit jelentett számukra a tanítványság és az evangélium hirdetése. Gondoljunk a romlottsága miatt szenvedő világra, a mindennapok útvesztőibe és az örök vesztségbe rohanó emberekre.

„Az evangéliumban nyilatkozott meg Isten feddhetetlensége. Az a módszer mutatkozik meg, amely által az ember megbékélhet Teremtőjével. Habár az Úr igaz, és az ember áthágta az Ő szent törvényét, olyan módszert dolgozott ki, amely által Krisztus áldozatának értelmében a törvény betöltést nyert. A régi rendelkezések jelképes áldozatait az emberek figyelmét Isten Bárányára irányították, aki majd meghal a Golgotán. Arra az időre mutattak, amikor Isten Fiának halálában a jelkép összetalálkozik a jelképezettel. Ádámmal kezdődően és a következő nemzedékekkel folytatólagosan minden áldozat Jézusra mutatott, s az emberek hite ebbe a végtelen áldozatba kapaszkodott. A pátriárkák és próféták hit által bíztak az Atyában, aki Krisztus által békéltette meg magát az emberrel. (...)

A törvény elítéli, de nem tud megbocsátani a törvény áthágójának. A megtért és hívő ember nem a törvényre tekint, hogy feddhetlenné nyilvánítsa, hanem Jézusra, az egyedüli engesztelő áldozatra, aki képes megosztani a bűnössel az Ő feddhetetlenségét, és emberi erőfeszítéseiket elfogadhatóvá tenni Isten előtt. Amikor elfogadjuk Krisztust személyes Megváltónknak, képesek leszünk engedelmes gyermekeivé válni és megtartani az Úr minden parancsolatát. (...)

A nemzetek semmilyen világossággal nem rendelkeztek Isten törvényére vonatkozóan, s nem keresték a feddhetetlenséget, azonban akik hittek Krisztusban, hit által nyerték el Őáltala. Elfogadták törvényét mint jellemének mértékegységét. A hitetlen zsidók pedig nem jutottak el a törvény makulátlanságának mértékére, mivel elutasították az egyetlen erényt, amely feddhetlenné és kedvessé tehetné volna őket az Atya előtt. »Mert az Isten igazságát nem ismervén és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek. Mert a törvény vége Krisztus, minden hívőnek igazságá-

ra.« (Rm 10,3–4) Krisztus a törvény vége és célja. A törvény elítéli a bűnöst, és Jézushoz vezet feddhetetlenségért.» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1889. augusztus 5.)

6 Hogyan függ össze a törvény megtartása és az üdvösség elnyerése a Biblia és a bizonyágtételek tanításai alapján?

■ **Fil 2,12; Rm 6,22**

.....

.....

„Egyedül az isteni hatalom képes megújítani az emberi szívet, és megtölteni a lelket Krisztus szeretetével, amely szüntelenül árad azokra, akikért Krisztus meghalt. (...) Azonban csalódní fognak azok, akik eltökélt igyekezet nélkül valamiféle varázslatos jellemváltásra várnak. Amíg Jézusra tekintünk, nincs okunk a félelemre és a kételkedésre, hisz Ő képes megváltani mindazokat, akik Őhöz jónnek. Szüntelenül félhetünk viszont attól, hogy régi természetünk újra visszanyeri hatalmát, és az ellenség valami olyan csapdát állít, amely által ismét foglyul ejteth bennünket. Félelemmel és rettegéssel kell véghezvinnünk üdvösségünket, mert Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt, jókedvéből (Fil 2,12–13). Korlátozott emberi erőnkkel kell olyan szentekké válnunk a saját területünkön, mint amennyire Isten szent az Ő területén. Lehetőségünkhöz mérten kell bemutatnunk az isteni jellem igazságát, szeretetét és kiválóságát. Ahogy a viasz felveszi a belenyomott pecsét formáját, úgy kell a léleknek is fogadnia Isten Lelkének késztetéseit, és megőriznie Krisztus képmását. Naponta növekednünk kell a lelki szépségben. Gyakran kudarcot vallanak abbéli erőfeszíté-

seink, hogy lemásoljuk az isteni mintát. Gyakran le kell borulnunk, hogy Jézus lábánál sírjunk hibáink és tévedéseink miatt, de nem szabad elbátortalanodnunk. Még büzgöbben kell imádkoznunk, sokkal teljesebben kell hinniünk, és még nagyobb kitartással újra meg kell próbálnunk átalakulni Urunk hasonlatosságára. (...)

Az Úr azt szeretné, ha népének egészséges hite lenne, s nem tagadná meg az üdvösség nagy ajándékát, amelyet oly készséggel kínál fel nekik. Ne higgyük azt, hogy majd valamikor a jövőben nagy munka fog folyni értünk, hiszen a munka már befejeződött. A hívőt nem arra szólítják fel, hogy békéljen meg Istennel, mert ezt sohasem kell megtennie, és nem is tudná megtenni. El kell fogadnia Krisztust, az Ő békességét, mert Krisztussal együtt jár Isten és a békesség. Krisztus véget vetett a bűnnek, annak nehéz átkát saját testén hordozta a fán, és megszabadította az átoktól azokat, akik hisznek Őbenne mint személyes Megváltójukban. Ő véget vet annak, hogy a szívet a bűn hatalma irányítsa, s így a hívő élete és jelleme Krisztus igaz jelleméről tehet bizonyágot. Jézus elküldi Szentlelkét azoknak akik kéri tőle, mert szükséges, hogy minden hívő megszabaduljon a szennytől éppúgy, mint a törvény átkától és kárhoztatásától. A Szentlélek munkája és az igazság megszentelő ereje által a hívő alkalmassá válik a mennyek országára, mert Krisztus és az ő igazsága munkálkodik bennük és rajtuk. E nélkül egyetlen embernek sincs joga a mennyhez. Nem tudnánk élvezni a mennyországot, ha nem készülnénk fel annak szent légkörére a Lélek befolyása és Krisztus igazsága által. Annak érdekében, hogy a menny polgárai lehessünk, be kell töltenünk a törvény követelményeit: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből, és a te felebarátodat, mint magadat.« (Lk 10,27) Ezt csak úgy tudjuk megtenni, ha hitben megragadjuk Krisz-

tus igazságát. Krisztust szemlélve élő és ható elvek töltik be szívünket, a Szentlélek végzi munkáját, s a hívő fejlődhet a kegyelemben, az erőben és jellemében. Átalakul Krisztus képmására, míg lelki fejlődése eléri a Jézus Krisztusban való érett férfiúság mértékét. Így vet véget Megváltónk a bűn átkának, s szabadítja meg a hívőt annak befolyásától és hatásától.” (Ellen G. White: *Selected Messages*, I., 336–337., 394–395. o.)

Olvassunk figyelmesen, és szívleljük meg a fentebb olvasott tanácsokat! Csak Krisztust elfogadva részesülhetünk abban a segítségben, amelyre az üdvösségünk érdekében szükség van. Alázattal kérve Isten segítségét, lelkünk megnyugodhat jóságában. Isten Lelke pedig megerősíti a gyenge embert, hogy isteni segítséget és hatalmat kölcsönözzön nekünk a törvény megértéséhez és betöltéséhez.

*E beti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

Krisztussal kötött szövetségünk és a törvény

Ajánlott olvasmány:

- Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz után, Ábrahám Kánaánban, A törvény és a szövetségek c. fejezetek

Egy szövetség nem más, mint két fél között megkötött megállapodás (szerződés), amely az egyik vagy mindkét fél ígéretein alapszik. Isten, amikor szövetségesi ajánlatot tesz az embernek, egyúttal elé tárja törvényét is. Úgy teszi ezt, hogy megértsük: a törvény iránti engedelmesség nem az üdvösségünk eszköze, hanem a gyümölcse. Isten ajánlatainak középpontjában mindig egymás mellett állt a törvény és Krisztus, valamint az áldozatában megnyilvánuló kegyelem. Üdvözítő szándékát különféle formákban újból és újból kifejezésre juttatta a más-más korban és más-más körülmények között élők számára, szükségleteiknek megfelelően. „Ezért új szövetség közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígértét.” (Zsid 9,15)

1 Isten szeretetének milyen megnyilvánulásai fedezhetők fel abban a szövetségi jelben, amelyet közvetlenül a vízözön után adott?

■ 1Móz 9,9–17, vö. Ésa 54,10

.....

.....

.....

Isten közvetlenül a vízözön után szövetséget kötött az egész teremtett világgal, és megígérte, hogy többé nem pusztítja el a földet víz által. Amikor feltűnik az égen a szivárvány mint az isteni szövetség jele, mindenki emlékezhet Isten ígéretére. Ez olyan szövetség, amelyben csak az egyik fél részéről hangzik el az ígélet – Isten az, aki biztosítja az embert, Ő tesz vállalást –, az embernek nincs feladata, tennivalója, „csak” elfogadni az Isten által felkínált kegyelmet.

„Az Atya tudta, hogy (...) az özönvíz általi teljes pusztulásból megmenekültek. Minden alkalommal, amikor felhők gyülekeznek az égen és mennydörgés rázza meg az eget, vagy villámok cikáznak és elered az eső, rettegve gondolnak arra, hogy talán újabb özönvíz következik. (...) Noé családja örömmel, csodálattal és hódolattal tekintett Isten irgalmának eget átívelő jelére. A szivárvány Krisztus szeretetét jelképezi, mely körüljárja a földet, eljut az égig, s az embereket összeköti Istennel, a Földet pedig a mennyel. E csodálatos látványra tekintve örülhetünk az Úrban, és bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten számára is ez a szövetség jele, s amikor rátekinthet, eszébe jutnak a Föld lakói. A nehézségeink és próbáink nincsenek elrejtve az Ő szeme előtt. Reményteljesen örülhetünk, mivel szövetségének szivárványa fölöttünk van. Ő sohasem feledkezik meg a gyermekeiről. Ő, milyen nehéz a véges emberi elme számára felfogni az Úr különleges és végtelen szeretetét.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1880. február 26.)

2 Milyen különbséget és milyen hasonlóságot fedezhetünk fel Isten Ábrahámval kötött szövetsége és az özönvíz után adott szövetségi jel között? Mire emlékeztet és hová vezet el Isten Ábrahámval kötött szövetsége?

■ 1Móz 17,2–12; Gal 3,15–17. 24–28; 2Móz 19,5–6

.....

.....

.....

A Bibliában olvashatunk több egyetemes érvényű, Isten és az ember között létrejött szövetségkötésről, amelyek az egész emberi családra vonatkozó isteni ígéretek tartalmaztak.

Az özönvíz az egész teremtett Földet érintette, és erre való tekintettel Isten megfogadta, hogy többé nem pusztítja el az egész Földet víz által. Ábrahám utódai esetében a körülmetélés jele emlékeztette az izraelita férfiakat az Úr népének szerepére a nemzetek megáldásában. Az egyik szövetség az egész emberiséggel kötött, a másik azonban csak Izrael népével.

Isten azt is látta, hogy az emberiségnek szüksége van megváltóra. Amikor Ábrahámval szövetséget kötött, akkor a neki tett ígélet, amely az ő magvából származó Megváltóra vonatkozott, akin keresztül minden népre kiterjed majd áldása, szintén egyetemes ígéletet tartalmaz.

A Sínai-hegyen Isten egy néppel kötött ugyan szövetséget, azonban ez a szövetség is egyetemes jelentőségű. Az Úr egészen világossá tette, hogy idegenek is részesei lehetnek a kiválasztott népnek. Amikor Isten szövetséget kötött Izrael népével, a kapcsolat feltételeit saját maga véste kőtáblákra (5Móz 9,8–11). A Tízparancsolatban foglalt kívánalmak szolgáltak annak az örök szövetségnek az alapjául, amit az egész emberiséggel kötött. Éppen ezért úgy is nevezi az Ige a Tíz-

parancsolatot, (amely a szövetség bizonyos feltételeit részletezi), hogy „a szövetség táblái” (5Móz 9,9). Isten nem azért adta a Tízparancsolatot, hogy a vele szövetségre lépett emberek életét nehezé tegye, akadályt gördítsen eléjük, hanem a szeretetét akarta kifejezni általa. Az Úr e parancsolatokat áldásul szánta azok számára, akik szövetséges kapcsolatba lépnek vele.

„Ha az ember megtartotta volna a törvényt úgy, ahogy Ádámnak a bűnbeesés után adta, s amint Noé a bárkában megtartotta és Ábrahám tisztelte, nem lett volna szükség a körülmetélésre. Ha Ábrahám leszármazottai eleget tettek volna a szövetségnek (amely szerint a körülmetélés garancia), sohasem estek volna a bálványimádás bűnébe, nem kerültek volna Egyiptomba, és nem lett volna szükség arra, hogy a Sínai-hegyen Isten újra kijelentse törvényét, s ujjával véssze azokat a kőtáblákra, és ezek mellett számos rendeletet és tanítást adjon nekik Mózes által.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1880. június 17.)

„Ha az ábrahámi szövetség tartalmazta a megváltás ígétét, akkor miért kötöttek újabb szövetséget a pusztában? A rabszolgaságban a nép nagymértékben elveszítette Isten ismeretét, az Ábrahámmal kötött szövetség alapelveit. Az Egyiptomból való szabadulás által az Úr arra törekedett, hogy **kinyilatkoztassa hatalmát és irgalmát**, s ezáltal arra készítse őket, hogy szeressék Őt és bízzanak benne. (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1907. október 17.)

„Az ószövetségi időkben a hűségeseket ugyanaz az Üdvözítő mentette meg, mint a ma élőket, ám akkor Isten még nem nyilatkoztatta ki magát teljes mértékben. Azok az emberek a jelképek által láthatták meg irgalmát.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VII., 932. o.)

„Az ábrahámi ígétet Krisztus vére pecsételte meg. (...) Azt bizonyítja, hogy az új szövetség vére Ábrahám idejében érvényben volt (Zsid 6,18).” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1907. október 17.)

„A szövetségéhez hű Isten iránti engedelmessége által az ember mindent elnyerhet. Ő megosztja vele tulajdonosságait, és képessé teszi az irgalomra és együttérzésre. Az Úrral megkötött szövetség biztosítja számunkra a változhatatlan Mindenható jellemét. Miért állítják mégis némelek, hogy Isten változó, szeszélyes és nem méltó a bizalmunkra? Miért nem szolgálják Őt teljes szívből, ismerve a rájuk háruló kötelességeket, amelyek által kedvesekké válhatnak előtte, és dicsőséget szerezhetnek neki? Nem elég csupán általánosságban ismerni törvényeit. Személyesen kell tisztában lennünk kötelességeinkkel. Szövetségünk Istennel a következőket tartalmazza: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.« Ezek az élet feltételei, mondta Krisztus: »Ezt cselekedd, és élsz!« (Lk 10, 27–28)” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VII., 932. o.)

3 Mi volt a probléma a Sínai-hegynél kapott szövetségi ígéretek értelmezésével? Miért vált szükségessé egy új szövetség ígérete már az Ószövetség idején?

■ 2Móz 19,4–8, vö. 2Móz 32,1–5; Jer 31,31–34

.....

.....

.....

A Sínai-hegynél kötött régi szövetség értelmében az izraeliták és a hozzájuk csatlakozók a Tízparancsolat betartásával akarták bemutatni szövetségi hűségüket. „Valamit rendelt az Úr, mind megteesszük” – ígérte a nép (2Móz 19,8), és rövid időn belül már aranyborjút öntött, bálványimádásba merült. Nem ehhez hasonló magatartás az, amikor Krisztus nélkül, a magunk erejére támaszkodva, a törvény megtartásával akarunk igaz életet élni? Ezzel pedig szövetségstársunkat csaljuk meg, noha ismerjük Jézus szavait: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5)

„Közösségünk a kifáradásig készített terveket, szervezett programokat, de ha végre nem ismerjük be lelki csődünket [a Szentlélek hiányát], amely sok lelkészt és vezető tisztségviselőt sújt, soha nem szabadulunk ki a látszatkereszténységből. (...) Ha a Szentlélek ma elvételne a gyülekezettől, akkor mindannak, amit teszünk, a 95 százalékában senki nem venné észre a különbséget. Ha a Szentlélek az újszövetségi (apostoli) egyháztól vonatott volna meg, annak 95 százaléka, amit tettek, véget ér, és mindenki észrevette volna a különbséget.” (Helmut Haubeil: *Lépések a személyes ébredésért*, 7–8. o.)

A Golgotán megpecsételt új szövetség szerint Isten törvénye a kőtáblákról a szívbe kerül, azonban ez nem jelenti Isten népe számára a Tízparancsolat eltörlését. Ha bűnbe esünk, nem kell továbbra is áldozatokat bemutatni, mint az ószövetség idején, a Jézusra mutató áldozatok rendszerében, mert Jézus lett az igazi és teljes áldozat (Zsid 9,11–14). Az új szövetség azért sokkal jobb a réginél, mert most hit által igényelhetjük a megígért bűnbocsánatot, amit Jézus az áldozata révén ajánlott fel.

„Csak akkor van remény számunkra, ha az ábrahámi szövetség kötelékébe lépünk, ami nem más, mint a Krisztus Jézusba vetett hit általi kegyelem szövetsége.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VI., 1077. o.)

„Krisztus halála és feltámadása egészítette ki a szövetséget. (...) Az ószövetségi időkben a hűségeseket ugyanaz az Üdvözítő mentette meg, mint ma, ám akkor Isten még nem nyilatkoztatta ki magát teljes mértékben. Az akkor élők jelképek által láthatták irgalmát. Édenben Ádámnak és Évának az elveszett emberiségért adatott az ígélet: az asszony magva a kígyó fejére tapos, az pedig a sarkát mardossa. Jézus áldozata a zsidó áldozati rendszer dicsőséges beteljesülése. (...) Már nem a paptól vagy a ceremóniális áldozattól függ a közeledésünk Istenhez. Mindenki szabadon és közvetlenül járulhat az Úr elé, személyes Megváltója révén. Isten öröme és akarata az, hogy áldásait kiáraszthassa az emberre.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VII., 932. o.)

„A kegyelem szövetsége nem új igazság, hiszen az egész örökkévalóságban megvolt már Isten gondolatában. Ezért nevezi örök szövetségnek. (...) Csak akkor van remény számunkra, ha az Ábrahámmal kötött szövetség alatt vagyunk, mert ez a kegyelem szövetsége, a Krisztus Jézusba vetett hit által.” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, 75. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG:

Mit jelent az, hogy Isten a szívünk hústáblájára írta törvényét? Mennyiben más az, ha valaki Isten törvényét csupán az engedelmességet igénylő szabálygyűjteményként látja?

4 Milyen szerepe van Krisztusnak Isten ígéreteinek valóra váltásában? Jézus mint az új szövetség „közbenjárója” hogyan hordozta bűneinket és azok büntetését? Mit mutat be ez Isten jelleméről?

■ Zsid 9,15–24; 2Kor 1,20

.....
.....

Jézus az új szövetség „közbenjárója”-ként áldozati halála által örök életet kínál azoknak, akikre másként örök pusztulás várna. Ám a bűnöst befedezi, majd megtisztítja Krisztus kiontott vére, így a bűnös is azok között lehet, akik bizalommal várják Uruk visszatérését (Zsid 9,28).

„Jézus a Védőügyvédünk, nagy Főpapunk és Közbenjárónk. Státusunk hasonló az izraeliták helyzetéhez az engesztelés napján. Amikor a főpap bement a szentek szentjébe – amely azt a helyet jelképezte, ahol ma nagy Főpapunk közbenjár értünk –, a kegyelem trónusára hintette a vért, a külső udvarban pedig engesztelő áldozatokat mutattak be. Miközben a főpap Isten előtt közbenjárt, minden szívnek alázattal kellett meghajolnia, és bocsánatot kellett kérnie bűneiért.

Krisztus halálában a megöletett Bárány találkozott a jelképpel. Nagy Főpapunk meghozta azt az egyedüli áldozatot, amely üdvösségünket eredményezhette. Amikor önmagát adta a kereszten, engesztelést szerzett az emberiség bűneiért. Mi most ott állunk a külső udvarban, és türelmetlenül várjuk a boldog reménységet, Urunk, Megváltónk, Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenését. A külső udvarban azonban nem kell áldozatot bemutatni, mivel nagy Főpapunk szolgál a szentek szentjében. Jézusnak nincs szüksége az ember közbenjárására vagy érdemeire. Imában és bűnvallomással fordulunk Őhozzá, hiszen Ő egyszer s mindenkorra bement a szentek szentjébe. Tökéletesen üdvözítheti azokat, akik hit által keresik fel. Ő él, hogy esedezzen értünk.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1899. június 28.)

„Megváltásunk ára, mennyei Atyánk végtelenül nagy áldozata, aki Fia életét áldozta fel értünk, ébresszen bennünk nemes, magasztos eszményeket arra nézve, hogy mi vé lehetünk Krisztus által.

Amikor János, az ihletett apostol látta a mennyei Atya szeretetének nagyságát és mélységét e veszendő világ iránt, félelemmel és imádattal telt el, és nem talált megfelelő szavakat arra, hogy e szeretet bensőséges voltát kifejezze: »Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!« (1Jn 3,1) Micsoda értéket nyer ezáltal az ember! A bűn következtében az emberek Sátán alattvalói lesznek, de Krisztus engesztelő áldozatában való hit által Ádám fiai ismét Isten gyermekeivé lehetnek.

Az emberi természet felvételével Krisztus felemelte az elesett emberiséget, olyannyira, hogy a vele való összekötetés által tényleg méltók lehetnek az »Isten gyermekei« elnevezésre. Ez a szeretet páratlan! A mennyei Király gyermekeinek neveztetünk! Milyen becses ígélet! A legmélyebb elmélkedésre méltó. Még ha minden emberi költék megszűnik is, ha barát baráthoz hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek gyermekeiket szeretni, ha az ég és a föld elmúlnak, Isten szeretete irántunk soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá.

Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, mely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgást is végtelenül felülmúlja!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 12–13. o.)

5 Milyen gyümölcsei vannak már ebben az életben is, ha Istennel kötünk szövetséget? A Krisztus által elrendelt szent cselekmények milyen célt szolgálnak?

■ **Eféz 2,6–9; Rm 6,4–8. 22**

.....

.....

Aki szövetségre lép Istennel, már akkor is részesül a Megváltóval megkötött szövetség áldásaiban, amikor az ígéretek még nem teljesültek. A Krisztusban elrejtett hívő (2Kor 5,17) annyira bíz az üdvösségében, hogy bár még a földön kell élnie, biztos benne: Jézussal lesz majd a mennyben.

„Ha Krisztus költözött a szívünkbe, akkor tiszta szeretet és a vele való közösség szent öröme tölt be minket, annyira, hogy szakadás többé nem állhat be. Ha Őrá nézünk, megfélekedzünk önmagunkról. (...) **A vallástétel Krisztusról az iránta érzett mélyebb szeretet hiányában üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség, és szolgai járom.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 39. o.)

Krisztus a vele megkötött személyes szövetség (kereszttség) jogán, a belső ember (szív) királyává válik. Ahol él a király, ott az Ő törvényei az irányadók. A következmény:

– Isten Szentlelke a természetes ember számára elérhetetlen **erkölcsi, lelki** magasságra segíti az újjászületett embert,
– Jézus Krisztus áldozatának jellemet átalakító ereje felmagasztaltatik.

Megértjük és elfogadjuk:

– a Jézus visszajövetelét élve megérő emberek **nemcsak a szív tökéletességéig, tisztaságáig** jutnak majd el, hanem a cselekedetek szintjén is Krisztushoz hasonlóvá válnak,

– Krisztus **nem csupán a kirívó, drasztikus bűnöktől** tisztít meg, hanem a **jelentéktelennek tűnő** szepelőkötől, kicsi folt jellegű bűnöktől is.

„Isten képmásának az emberi természetbe plántálódnia, és annak kell visszatükröződnie. A rideg szív életet nyer és ragyogni kezd a mennyei szeretettől, összhangban azzal a szeretettel, amelyet Megváltónk tanúsított. Nem kell többet panaszkodnotok azért, hogy nem értitek ezt, hiszen Mesteretek felment a mennybe, és az a legfontosabb teendője, hogy védelmébe vegye a benne hívők ügyét. Megígérte, hogy a Szentlélek mindig velünk lesz, és vezérel bennünket. Kér, hogy bízunk Őbenne, és tegyük kezébe a gondjainkat. A Szentlélek szüntelenül munkálkodik, tanít, emlékeztet, bizonyosságot tesz, mennyei Vigasztalóként tölti be a lelket, és rámutat a bűnre.” (Ellen G. White, *The Southern Review*, 1898. október 25.)

■ **SZEMÉLYES ÁTGONDOLÁSRA:**

Hogyan gondolunk az Istennel létrejött szövetséges kapcsolatainkra? Mit ígért az Úr nekünk, és mit kért tőlünk cserébe?

6 Mi lesz az Istennel kötött szövetségünk jele a végidőben? Hogyan kapcsolódik össze a kegyelem és az igazság ebben a kérdésben is?

■ **Jel 7,1–4; Eféz 4,30; Ezék 20,12, vö. Ésa 56,4–6**

.....

.....

.....

Bensőséges közösség Istennel csak a Szentlélek által lehetséges, ezért azok, akik személyesen nem ismerték meg a Szentlélek szívben végzett munkáját, nem fogják felismerni a késői eső kitöltetését sem. A hangos kiáltás idején lesznek, akik a késői eső hullását észre sem tudják venni.

Azonban a Krisztusban elrejtett hívók mintegy megkülönböztető jelként ismerik fel és fogadják el a Szentlélek jelenlétét és ajándékát. Jézus Krisztus második adventje előtt ennek különösen kiemelkedő jelentősége lesz. Akik e belső jelet megkapják – a Szentlélek késői esőjében részesülnek –, azok tudják a külső jelet, a negyedik parancsolatot, vagyis a szombat megtartását vállalni a megpróbáló körülmények között is.

Ezért hitvallásnál többre van szükségünk ahhoz, hogy a nyugalomnaphoz társuló áldásokban részesüljünk. A szombat jellemformáló, megszentelő erejének tapasztalásához kérjük mennyei Atyánk segítségét. Amikor Jézus imára biztat a szombatért, a gondviselésbe vetett mélyebb, őszintébb hitre akar megtanítani minket. Addig is legyenek a szombatjaink a Teremtőnkkel való örömteli találkozás várva várt alkalmi, bízva ígéreteiben.

„Az igazi szombat megtartása, ahogyan Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmaknak való engedelmisség jelét (...) veszi fel, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva megkapja Isten pecsétjét. Mindeddig sokan rémhírterjesztőknek tartották a harmadik angyali üzenet igazságainak hirdetőit. (...) De amikor a vasárnapünneplés kötelezővé tételének kérdése mindenütt vita tárgya lesz, kiderül, hogy közeledik ez a kétségbevont és el nem hitt esemény, és a harmadik üzenet még soha nem tapasztalt hatást vált ki.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 539. o.)

Isten törvénye az isteni jellem másolata. Aki nem szereti Isten törvényét, az evangéliumot sem szereti, mert mind az evangélium, mind a törvény, tükör számunkra. Komoly veszély fenyeget, ha alábecsüljük a bűn gonosz voltát. (...) Ebből fakad, hogy Isten igazságos ítéletét is könnyelműen veszszük. Könnyen megszokhatjuk, hogy Isten kegyelmét is lebecsüljük.

„Az új szövetségben az örök élet elnyerésének feltétele ugyanaz, mint a régi időkben: a tökéletes engedelmisség. A régi szövetségben számos bántó, dacoló cselekedet volt, amelyre a törvény nem hozott engesztelést. Az új és jobb szövetségben Krisztus a törvényszegőért betölti a törvényt, ha az ember hit által elfogadja Őt személyes Megváltójának. (...) Mindazok irgalomban és jutalomban részesülnek, akik Krisztus bűneiket eltörlő érdemeiben bízva járulnak Őlé. A jobb szövetség alapján Jézus vére által megtisztulunk bűneinktől. (...) A vétkező képtelen engesztelést szerezni a bűnért. Ez a hatalom csak a Fiú ingyen adományában van, egy olyan ígéretben, amelyet csupán azok értékelnek, akik tudatában vannak bűnösségüknek, elhagyják vétkeiket, és a bűnöket megbocsátó Megváltóba kapaszkodnak. Szívükbe rejtik természetének tökéletes, szent és igaz törvényét (Rm 7,12).” (Ellen G. White: *That I May Know Him*, 299. o.)

*Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére
szánt adomány.*

Az apostolok és a törvény

Ajánlott olvasmány:

- Ellen G. White: *Az apostolok története*, Igazságot szomjazó lélek c. fejezet

A Bibliában sok bizonyosság szól a törvény változhatatlanságáról és érvényességéről, mégis sok keresztény vitatja ezt. Bizonyos újszövetségi szakaszokat önmagukban értelmezve valóban téves következtetésekre juthatnánk, ugyanakkor gondosabb tanulmányozás után megláthatjuk, hogy a törvény legfőbb kívánalmái a mai hívőkre ugyanúgy vonatkoznak és érvényben vannak, mint korábban. A kérdés jobb megértéséhez vizsgáljuk meg, hogyan nyilatkoztak Jézus első apostolai erről a kérdéstről, és miért tartották elengedhetetlenül fontosnak a helyes magatartást Isten törvényével kapcsolatban.

1 Az alábbi igék alapján mit tudhatunk arról, hogyan gondolkodott Pál a törvényről? Miért gondolják sokan, hogy Pál szavai hatályon kívül helyezik a törvényt?

- Rm 3,28. 31; 6,14–15; 7,7–12; 10,4; Gal 3,21–25
-
-

Pál az őskeresztény egyház egyik legnagyobb apostola és „teológusa” (13 újszövetségi irat szerzője), éppen ezért fontos kérdés, hogyan vall ő a törvényhez való egészséges viszonyulásról.

„Pál mindenkor magasztalta az isteni törvényt. Kimutatta azonban, magában a törvényben nincsen erő, hogy az embert engedetlenségének büntetése alól felmentse. A bűnösnek bűneit meg kell bánnia, és meg kell alázkodnia Isten előtt, mert törvényének áthágása jogos haragját hívta ki. Azután pedig Krisztus vérében kell bíznia mint a bocsánat egyedüli lehetőségében. Emlékeztette a híveket arra a tanítására, hogy Isten Fia mint áldozat elszenvedte a halált őértük, felment a mennybe, és ott mint Szószóló-juk áll az Atya előtt. Csak töredelem és hit által szabadulhatnak a bűn átka alól, hogy azután Krisztus kegyelméből engedelmeskedjenek Isten törvényének.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 393. o.)

„Pál kijelentette: »Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedett a bűn, én pedig meghaltam.« (Rm 7,9–10) **Az apostol elismerte a törvény elvárásait, és nem lázadt fel azért, mert rávilágított valós állapotára. Elismerte azt, amire rávilágított, de nem a törvénytől kérte, hogy tisztítsa meg őt a bűntől és nyújtson neki üdvösséget. Azonnal a Golgota felé fordult. A Sziklára, Jézus Krisztusra esett és összetört. Azt a megtérést élte át, amelyet ember soha sem bánhat meg.** Megértette, hogy »a törvény cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelötte« (Rm 3,20), mivel a törvény rendeltetése nem az üdvösségnyújtás, hanem az ítélet – nem bocsát meg, hanem meggyőz a bűnről. És a törvény egyetlen elvárásán sem enyhíthet. Ha akár egyetlen elvárást el lehetett volna távolítani, akkor hatályon kívül lehetett volna helyezni az egész törvényt, mivel egyet-

len parancsolat megváltoztatása a bűnös ember érdekében hatályon kívül helyezné a többit is.

A törvény nem üdvözítheti azokat, akiket elítél, nem mentheti meg a veszendőket. A bűnösnek csak egyetlen reménysége marad. És melyik ez a reménység? A külső ceremóniák megtartása? Vagy a vallásos kötelességek szigorú teljesítése? Esetleg a megbánás, vezeklés, hosszú, imában és elmélkedésben töltött órák? Vagy talán az önmegtágadás gyakorlása? A szegények megsegítése vagy érdemeket szerző cselekedetek? Ezek közül egyik sem mentheti meg a lelket. Feltevődik a kérdés: »Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-e vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!« (Mik 6,7)

Egyetlen ember sem állhat meg Isten előtt érdemei alapján. Az üdvözültek azért nyernek üdvösséget, mert Jézus kifizette teljes adósságukat, az ember pedig semmit, de abszolút semmit sem tehet, hogy kiérdemelje azt. »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek« – mondta Krisztus (Jn 15,5). De akkor kié az érdem? Az érdem egyedül Üdvözítőnké. Az emberi képességek Krisztustól származnak, és megvalósításainkról csak annyit mondhatunk: »Tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked.« (1Krón 29,14)

Krisztus kegyelme vonzza az embert, és csak Őbenne van reménység és üdvösség a bűnös számára. Az ember egyetlen előjogot sem érdemel ki Istentől, de amikor Krisztus lesz az ő feddhetetlensége, akkor kérheti és meg is kaphatja az Ő nevében Isten részéről az érdemet, kegyelmet és előjogot. Jézus magára vette a törvény igazságos büntetését, hogy részesülhessünk az Ő kegyelmében, ez a tény azonban nem jelenti a törvény eltörlését. Pál felteszi a kérdést: »A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősít-

jük.« (Rm 3,31) Krisztus kegyelmének kiáradása azt jelenti, hogy a megtérő bűnös tökéletes összhangba kerülhet a mennyel. A keresztnél jóság és hűség találkoztak, igazság és békesség csókolgatták egymást.

A golgotai keresztre tekintve látjuk, hogy a hatékony áldozat által az Úr eleget tett a törvény magasztos elvárásainak. Ezért mondjuk, hogy Jézus »az igazságunk Ura«. Ha Krisztus érdemeiben kapaszkodunk, akkor elmondhatjuk: »az Úr az én Üdvözítőm és igazságom«, s akkor igazakká nyilvánít bennünket hit által, és békét lelünk Istenben, a mi Urunk Jézus Krisztus által.» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. november 10.)

2 Miért kapta Péter Istentől az alább idézett látomást? Miről szól valójában, és miről nem? Hogyan érvelhetünk Isten törvényének érvényessége mellett e szakasz segítségével is? Mire figyelmeztet levelében Péter a törvényhez való viszonyulásunkkal kapcsolatban?

■ Ap csel 10,9–16, vö. 10,28; 2Pt 2,20–21

Abban az időben, amikor Péter megkapta ezt a látomást, már olyan tisztán és meggyőzően prédikálta Megváltója evangéliumát, hogy ezrek tértek meg beszédére és csodák kísérték útját, mégsem értette meg egy ideig, hogy további küldetés vár rá – nyitnia kell a pogányok felé is. Isten ezt akarta megértetni vele, és nem az étkezési törvények alól akarta felszabadítani a zsidókat. Az idézett fejezetből kiderül, hogy az első keresz-

tények ragaszkodtak zsidó gyökereikhez. Hibás lenne a látomásból arra következtetni, hogy a törvény értelmét veszítette volna például abban a kérdésben, hogy vannak egészségre ártalmas és nem ártalmas táplálékok. Péter később konkrétan felhívta levele olvasóinak figyelmét arra, hogy tartózkodjanak a hamis, törvény nélküli evangéliumot hirdetőktől.

„Tanításaiban Krisztus részletesen kifejtette a törvény alapelveit, s rámutatott arra, hogy nemcsak külső, hanem szívbeli vetületei is vannak, amelyek érintik a ki nem mondott gondolatokat is. Krisztus magasba emelte a törvényt, bemutatta annak eredeti tisztaságát mint egy tökéletes erkölcsi rendszabályt. Élete Isten törvényének élő bemutatása volt. Azzal, hogy tökéletesen igazodott elvárásaihoz, a magasba emelte a törvényt. (...)

A próféták és apostolok történetében számos nemes példát találunk a törvény iránti hűségre. Voltak, akik inkább a börtönt, a kínzást, sőt a halált választották, mint hogy áthágyják Isten valamely parancsolatát. Péter és János hasonló hősiességgel állt ki az evangélium elvárásai mellett. Amikor a főpap elé kellett állniuk, megparancsolták nekik, hogy többé ne szóljanak a Jézus nevében, mire így válaszoltak: »Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg! Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. Amazok pedig nem találván semmi módot, hogyan büntessék meg őket, még megfenyegetvén, elbocsátották őket a nép miatt, mert mindnyájan dicsőítették az Istent azért, ami történt.« (Ap csel 4,19–21) Amikor másodszer is a papok elé lettek idézve, a zsidó vezetők megkérdezték tőlük: »Nem megparancsoltuk-e néktek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé betöltöttétek Jeruzsálemet tudományotokkal, és miránk akarjátok háritani annak az embernek véréét. Felelvén pe-

dig Péter és az apostolok, mondták: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.« (Ap csel 5,28–29) Válaszuk bizonyítja, egyetlen emberi hatalom sem követelheti meg, hogy ne engedelmeskedjünk jogos Királyunknak, akinek az alattvalóinak valljuk magunkat.

Isten különlegesen értékeli a feddhetetlen jellemet. Igéjében azt olvassuk, hogy örömet leli azokban, akik Őt félik, és akik bíznak jóságában. Meghívja az alázatosakat, hogy »keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünkötől sem« (Ap csel 17,27).

Isten iránti szeretetünket a törvényei iránti szeretettel és jóindulattal fejezzük ki. Ezáltal készülünk fel arra, hogy ott legyünk azok között, akikről ezt mondta az Úr: »Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy jöguken legyen az élet fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.« (Jel 22,14) (...)

Péter két embercsoportot mutat be: vannak, akik elfogadják az isteni jóváhagyást, mert engedelmeskednek parancsolatainak, mások viszont hűtlenek, vétkeznek ellene, semmibe veszik Isten parancsolatait, mivel »a bűn a törvénytelenység« (1Jn 3,4).” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1901. június 5., 1897. február 11.)

3 Mi a bizonyossága annak, hogy valóban engedelmesek vagyunk Isten törvénye iránt?

- 1Jn 2,3–6; 1Jn 5,1–5, vö. Jn 15,10

.....

.....

.....

„Isten ma is ugyanazt várja el, amit Édenben a szent pártól: elvárásai iránti tökéletes engedelmisséget. Törvénye minden időben ugyanaz maradt. Az Ószövetségben bemutatott feddhetetlenség mércéje nem lett alább szállítva az Újszövetségben. Nem az az evangélium rendeltetése, hogy csökkentse Isten szent törvényének elvárásait, hanem az, hogy az embereket olyan tisztségbe emelje, ahol megtarthatják e rendelkezéseket.

A lélek üdvösségét eredményező, Krisztusba vetett hit nem az, amit sokan állítanak. »Higgy, higgy! – kiáltják. – Elég csupán hinni Krisztusban, és üdvözülsz! Csak ennyi a tennivalód.« Igaz, hogy a valódi hit teljes mértékben bízik a Krisztus általi üdvösségben, viszont az eredményezi az Isten törvényéhez való tökéletes igazodást is. A hit cselekedetekben nyilvánul meg. János apostol pedig kijelenti: »Aki ezt mondja: ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.« (1Jn 2,4)

Válasszuk el a törvényt az evangéliumtól? Az ellenség mindenkor arra törekedett, hogy elválassa a törvényt az evangéliumtól. Azonban ezek kéz a kézben járnak. Amikor beszélünk a törvényről, hódolunk az Atyának és a Fiúnak. Az Atya adta a törvényt, a Fiú pedig meghalt, hogy kihirdessen egy nagyobb és csodálatosabb törvényt.

Nem vagyunk képesek magasba emelni Isten törvényét, ha nem kapaszkodunk Jézus Krisztus igazságába.

Isten törvénye a fa, az evangélium pedig az illatos virágok és gyümölcsök.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VI., 1073. o.)

„Fel kell tennünk a kérdést: Kit követünk, kinek a zászlaja alatt állunk? Sátán volt Isten törvényének első áthágója. A Bibliában megtaláljuk leírva, hogyan jött be világunkba a bűn. Sátán volt az első, aki kétségbe vonta Isten szent akaratát, és aki elsőként áthágta törvényét. Azután követ-

kezett Ádám és Éva az Édenkertben, akiket kísértései által rávette arra, hogy lábbal tiporják az isteni parancsolatokat. Sátán azt tervezte, megnyeri magának az emberi családot, hogy velük együtt harcoljon a mennyei család ellen. Sátán Isten elleni harcra készült. Istennek egy alaptörvénye van, mely alapján uralkodik a teremtett világon, és szörnyű lehet az, ha valamelyik teremtett lény a gonosz oldalára áll és a mennyei uralom ellen fordul.

Számos tévtan létezik, amely eltávolít az igazságtól. Sokan állítják, hogy Ádám és Éva igencsak oktanul cselekedett, amikor engedett a kísértő szavának, aki végül rávette őket arra, hogy lemondjanak magas és szent pozíciójukról. Azonban a kritizálók ugyanolyan balgán viselkednek. A leszármazottak, akik felróják Ádám bűnét, miért nem szűnnek meg lábbal tiporni a törvényt?

János Krisztus keresztre feszítése után megemlíti Isten parancsolatait, és bemutatja tökéletes és kötelező elvárásait. Akik elfogadták azt a tanítást, mely szerint Isten parancsolatai meg lettek semmisítve akkor, amikor Krisztus a kereszten függött, azoknak elméje a nagy csalóval van összhangban. Isten alkotta alaptörvényét és törvényeit, és neki van hatalma átölelni hatalmas karjával engedelmes gyermekeit, hogy megvédelmezze őket Sátán álnokságaitól. A Föld alapjainak letételekor lett megalkotva a szombat alapja is, amikor örömeinket zengtek a hajnalcsillagok és Isten fiai vigadoztak.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1890. július 15.)

4 Olvassuk el Jakab levele 2. fejezetét, kiemelten a 8–12. verseket! Hogyan foglalja össze a törvény lényegét?

.....
.....

„Napjainkban széles körben elterjedt az a tanítás, mely szerint Krisztus evangéliuma eltörölte Isten törvényét, és hit által fel lettünk mentve az Ige kötelezettségei alól. Ezt tanították a nikolaiták is, akiket Krisztus mélyen elítélt. Így szólt a tanács az efézusi gyülekezethez: »Tudom a te dolgaidat, fáradságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, s megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket, s terhet viseltél, béketűrő vagy, az én nevéért fáradtoztál, és nem fáradtál el. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. De az megvan benned, hogy a nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyeket én is gyűlölök.« (Jel 2,1–6)

Ma nagyon sok mondanivalójuk van a Krisztusba vetett hitről és az Ő feddhetetlenségéről azoknak, akik ugyanezeket az elveket vallják, csak hogy ők elferdítik az igazságot, és ezzel a tévelygést szolgálják. Azt mondják, csak hinnünk kell Jézus Krisztusban, s a hit bőségesen elegendő. Állítják, hogy Krisztus feddhetetlensége ajánlólevelet képez a bűnös számára, s ez az elnyert feddhetetlenség betölti a törvényt helyettünk, és így már nem vagyunk az Isten törvénye iránti engedelmesség kötelessége alatt. Ezek az emberek azt mondják, Krisztus eljött, hogy üdvösséget hozzon a bűnösnek. »Üdvösséget nyertem!« – ismételtetik folyton. De vajon üdvösséget nyertek, ha közben áthágják Isten törvényét? Nem, mivel Krisztus feddhetetlenségének ruhája nem a törvénytelenység ruhája. Ez egy álnok tanítás, és az ilyen emberek számára Krisztus botránkozást jelent éppúgy, mint annak idején a zsidók számára is, akik nem akarták elfogadni Őt személyes Megváltójuknak. De azok számára is botránkozás, akik azt állít-

ják, hisznek Krisztusban, de elválasztják Krisztustól a törvényt, és a hitet az engedelmség helyettesítőjének tartják. Elválasztják az Atyát a Fiútól, a világ Megváltójától. Tanításaik és példájuk által voltaképpen azt állítják, hogy Krisztus halála által a bűneikben üdvözíti az embereket.

Szükséges tehát, hogy minden értelmes lény értse meg Isten törvényének alapelveit. Krisztus Jakab apostol által kijelentette: »Ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.« (Jak 2,10) E szavak közvetlenül Krisztus halála után hangzottak el, s ennek értelmében a törvény mindazok számára érvényes, akik ebben az időszakban élnek.» (Ellen G. White, *The Bible Echo*, 1897. február 8.)

5 A Júdás könyve 1,5–7-ben említett példák alapján mit érthetünk meg a hit és a törvény iránti engedelmesség kapcsolatáról? Hogyan segíti ennek megértését Zsid 3,7–19?

Júdás Jakabhoz hasonlóan szintén Jézus testvére volt, és ő a szerzője az Újszövetség egyik legrövidebb iratának. Konkrétan nem olvasunk tőle a törvényre és parancsolatokra utaló kifejtő gondolatokat, levele mégis Isten és parancsolatai iránti hűsége és ezek áthágásának következményeiről szól.

„Júdás apostol így ír: »Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak néktek a közös üdvösség felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy tusakodjatok a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott.«

(Júd 3) A keresztény egyházban az apostoloknak és a szol­gálattevőknek kezdetben meg kellett küzdeniük a hamis ta­nok terjesztőivel. Ezekről azt olvassuk, hogy nem nyíltan jöttek, hanem váratlanul beosontak, és kígyó gyanánt sik­lottak az emberek között. Gonosz útjaikat követték, ám nem elégedtek meg addig, míg némelyeket a maguk oldalá­ra nem állítottak. Megalapozatlan igazságegyveleget hirdet­tek, amely a Szentírásból innen-onnan kiragadott szaka­szokra épült. S e kiragadott szövegekből tévtanokat szót­tek, hogy meglepjék az álmódzókat és becsapják azokat, akik nem ragaszkodtak kellőképpen az akkori igazságok­hoz, mert nem tanulmányozták személyesen a Szentírást.

Sátán e hamis tanítók által munkálkodott. Ezek az em­berek elrejtették alantas céljaikat az igazság úgynevezett tisztelete mögé, mivel szívükben megalkuvók voltak. Azonnal elutasították volna őket, ha nyíltan megtagadják a Krisztusba vetett hitet, ám mivel azt állították, hogy hisz­nek Őbenne, elnyerték némelyek bizalmát, és szégyentelen­ül elferdítették az igazságokat, hogy szentségtelen szí­vükhöz igazíthassák a tanítást. S amikor a becsapott lelkek eltávolodtak a régi hit határvonalaitól, lemondtak a hor­gonyról és ide-oda csapdosták őket a tenger hullámai. Eze­ket a hamis prófétákat mutatja be Isten Igéje, és tetteik fel vannak jegyezve a mennyei könyvekben is. Álnok szívüket és gonosz tetteiket nem vették észre az emberek, de az Úr látta azokat. Nyitott könyvként olvasott a szívükben, és is­merte megvesztegethető gondolataikat és vágyaikat.

A hamis tanítók ma is olyan tevékenyek, mint az apos­tolok idejében. Sátánnak számos ügynöke áll készenlétben, hogy mindenféle tanokkal elcsábítsa és romba döntse az embereket. Olcsó hazugságok ezek olyan emberek számá­ra, akik könnyen a tévelygés csapdájába esnek, és akik min­dig valami újat, furcsát vagy rendkívülit keresnek, olyasva­lamit, amit nem érnek fel értelemmel. A titokzatos gondo­

latokat sokkal inkább kedveli elméjük, mint a tiszta, érthe­dő igazságot, amelynek alapja az »így szól az Úr«. Sátánnak ma is vannak elmét mérgező tévtanai, amelyeket a kétel­kedés és hiú ésszerűség korszakában az emberek elé tár. S ezek a hamis észérvek olyan hatást gyakorolnak az elmé­re, hogy emberek ezreit elcsábítják. (...)

Isten törvénye erkölcsi mérce, amely által meg kell ítélni a jellemet. E törvény az Ő akaratának kifejeződése, és teljes szívből engedelmeskedni kell neki. Szent elvei vezé­reljék üzleti kapcsolatainkat. Akik inkább a világhoz von­zódnak, azt bizonyítják, hogy alábecsülik Krisztus kegyel­mének gazdagságát. Azt állítják, hogy Krisztus kegyelme által, nem cselekedetek, hanem Krisztus kegyelme által üdvözülünk – miközben tovább élnek a bűnben, és lábbal tiporják Isten parancsolatait. Úgy viselkednek, mintha előjognak tartanak, hogy a bűnben élhetnek azért, hogy növekedhessen a kegyelem. Azonban minden bűn gyengí­ti a lelket, beengedi Sátánt, átadja neki az értelem irányítá­st, s így a gonosz hatékony szolgájává teszi az embert.”

(Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1884. március 27.)

6 A jellemfejlődés milyen útját és távlatait tárják elénk az alábbi igék?

- Kol 1,27–29; 2Pt 1,2–11

„Amikor hit és megtérés által elfogadjuk Jézust Megvál­tonknak, akkor az Úr megbocsátja bűneinket, és eltörli a

Krisztus egyháza és a törvény

törvénye által előírt büntetést. A bűnös akkor igaz emberként áll Isten előtt, s a mennyei előjogok haszonélvezője lesz a Szentlélek, az Atya és a Fiúval fenntartott közösség által. Ennek ellenére még mindig van valami, amit el kell végezni: a léleknek meg kell szentelődnie az igazságban. Ez is hit által valósul meg, mert a jellem csak a hittel elfogadott krisztusi kegyelemnek köszönhetően változik meg. (...)

Az apostol szavai világosságot gyújtanak, és rámutatnak arra, hogy mit jelent az igazi hit: »Ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatsz. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.« (Rm 10,9–10) Szívvel hinni többet jelent meggyőződésnél, több egyetérteni az igazsággal. Az ilyen hit őszinte, vágyakozó. Olyan hit ez, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a szívet.

Isten kinyilatkoztatja a bűnösnek Krisztust, és a bűnös látja Őt meghalni a Golgotán egy teremtett lény bűneiért. Akkor megérti, hogy Isten törvényének ítélete alatt áll, mivel a Lélek dolgozik a lelkiismeretében, és előtérbe állítja számára az áthágott törvényt. S akkor alkalma adódik arra, hogy vagy szembeszáll a törvénnyel és elutasítja a Megváltót, vagy aláveti magát elvárásainak, s elfogadja Krisztust személyes Megváltójának. Isten senkit sem fog szolgálatra kényszeríteni, de az ember elé tárja kötelességét, feltárja szent törvényének elvárásait és döntéseinek következményeit – élet, ha engedelmeskedik, vagy pusztulás, ha engedetlen lesz.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. november 3.)

Az e beti adomány az ingatlanalapot támogatja. – Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzeszköz.

Ajánlott olvasmányok Ellen G. White műveiből:

- *Pátriákák és próféták*, Séth és Énók, Ábrahám elhívása, Mózes c. fejezetek
- *Korszakok nyomában*, A hitehagyás, Luther elszakad Rómától, A Szentírás védőbástya, Az utolsó figyelmeztetés c. fejezetek

1 Kik őrizték meg Isten ismeretét a bűneshalál az özönvízig terjedő időszakban?

- 1Móz 5,22–24; 6,7–9; Júd 14–15
-
-
-

„Az Éden a Földön maradt hosszú idővel azután is, hogy gyönyörű ösvényeiről Isten elűzte ősszüleinket. Az elbukott emberiség még sokáig láthatta az ártatlanság hazáját. Bejáratát angyalok őrizték. Kapujánál megmutatkozott Isten dicsősége. Ádám és fiai ide jöttek istentiszteletre. Itt fogadták meg újjól, hogy engedelmeskedni fognak a törvénynek, amelynek a megszegése miatt kellett elhagyniuk az Édent. (...) Ádám hosszú évszázadokon át tanította

utódait Isten félelmére. Saját tapasztalata megtanította, milyen komolyan kell venni az Isten szava iránti engedelmességet. Hűségesen őrizte mindazt, amit Isten kinyilatkoztatott neki, és erre tanította az egymást követő nemzedékeket. Leszármazottainak kilenc nemzedéken keresztül beszélhetett arról az időszakról, amíg az Édenben éltek és személyesen Istentől tanulhattak. Elmondhatta nekik a bűnbeesés történetét, beszámolhatott a szenvedésről, a bűn következményeiről, és személyesen bátoríthatta őket, Isten ígéreteire és megváltási tervére emlékeztetve.

Ádám leszármazottai között mindig voltak, akik ragaszkodtak Istenhez, és engedelmeskedtek neki. Sajnos alig több mint másfél évezred alatt mégis olyan mértékű erkölcsi romlottság következett be, hogy Istennek özönvizet kellett bocsátania az akkor élő emberekre. Csak kevesen voltak, akik ekkor hűségesek maradtak Istenhez, de néhányukról beszámol a Biblia. Olyan jellemzést olvashatunk róluk, amely ma is megérdemli a tiszteletünket, és tanulságul szolgál. (...) Énók az igazság prédikátora lett: hirdette mindazt, amit Isten kijelentett neki. Istenfélő kortársai felkeresték, hogy tanításait hallgassák, és vele együtt imádkozzanak. Nyilvánosan is fellépett, hogy ismertesse Isten üzeneteit mindazokkal, akik vágyakoztak meghallani a figyelmeztetéseket. Énók tevékeny, dolgos élete közepette is fenntartotta bensőséges kapcsolatát Istennel. Minél kiterjedtebb és sürgetőbb volt a munkája, annál kitartóbbak és komolyabbak voltak imái. (...)

Az általános erkölcstelenség és romlás közepette Metuséláh, Noé és mások is arra törekedtek, hogy ébren tartsák az igaz Isten ismeretét, és feltartóztassák a romlás áradatait. Százhusz esztendővel az özönvíz előtt Isten egyik angyala által közölte Noéval szándékát, és utasította, hogy építsen bárkát. Miközben Noé a bárkát építette, hirdetni

kellett a népnek, hogy Isten özönvizet bocsát a földre az istentelenek megsemmisítésére. Akik hisznek az üzenetnek, bűneiket megbánva megváltoznak, s így felkészülnek erre az eseményre, azok bocsánatot nyernek és megmenekülnek. Énók elmondta gyermekeinek mindazt, amit Isten az özönvízzel kapcsolatban feltárt előtte, Metuséláh és fiai, akik még hallhatták Noét prédikálni, segítettek a bárka építésében.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 62., 84., 86., 94. o.)

2 Mikor és miért kellett elhívnia Istennek egy népet? Kik által valósult meg Isten terve ebben az időszakban? Idézzünk fel néhány példát Izráel történelméből!

■ **Józs 24,2–3, vö. 1Móz 18,17–19; Jer 7,25; Rm 11,4–5**

Amikor a bálványimádás már egyetemes méreteket öltött, Isten szükségesnek látta, hogy egy nemzet által, annak vallási és mindennapi életén keresztül tegyen bizonyosságot önmagáról az emberiségnek. Szövetséget kötött velük, közvetlenül kinyilatkoztatta és kezükbe adta az örök isteni törvényt a Sínai-hegyen. Gondviselése hatalmas csodáival áldotta meg őket, hogy alkalmassá váljanak megbízatásukra. Folyamatosan küzdött értük, prófétáin keresztül kérlelte őket. Ha az egész nép életében nem is ért célba Isten terve, mindig voltak olyan hűséges emberek a zsidó nép tagjai között, akik engedelmes életükkel bizonyosságot tettek az élő Istenről, s akik által Isten megvalósította terveit.

„Miután Isten a legünnepélyesebb módon fogadta meg, hogy Izráel népe lesz a legdrágább kincse, kihozta őket táborukból, hogy találkozhassanak Teremtőjükkel. Isten leszállt a Sínai-hegyre, de nemcsak azért, hogy új törvényt adjon nekik, hanem hogy az egész nép füle hallatára újra elmondja a már létező törvényt. Isten jelenléte szentté tette a hegyet, ezért sem ember, sem állat nem érinthette. Izráel fiainak meg kellett tanulniuk, hogy mindenre, ami Istennel kapcsolatos, nagy tisztelettel és hódolattal tekintsenek. Felettből magas beosztást kaptak, amikor törvényének megtartóivá lettek. »Az egész Sínai-hegy pedig füstölgött, mivelhogy leszállt arra az Úr tűzben, és felment annak füstje, mint a kemence füstje, és az egész hegy nagyon rengett.« (2Móz 19,18) Isten dicsősége pedig emésztő tűzként nyugodott meg a hegy tetején. A törvény kihirdetésének alkalmát az Úr dicsőséges jelleméhez mértén magasztos és emlékezetes eseménnyé alakította. A Tízparancsolatot mennydörgések és villámlások közepette hirdette ki, nagy hatalommal és dicsőséggel. Isten hangja kürtzengésként hangzott, egyre hangosabban és hangosabban gördülve alá a hegy lábáig. Rengett a föld, s úgy tűnt, az egész hegy alapjaiban megrendült. Izráel népének legjobbjai remegtek a félelemtől, és arccal a földre borultak Isten előtt. Messzemenően hatott rájuk a tiszteletet parancsoló hang és a végtelen dicsőség, amely megmutatkozott a hegyen.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1875. április 29.)

„Az izraelitákat Isten rabszolganépből emelte ki és helyezte minden nép fölé, hogy a királyok Királyának legnagyobb kincsei, az Ő választottai legyenek. Isten elkülönítette őket a világtól, hogy rájuk bízassa szent törvényét. Törvénye letéteményeseivé tette őket. Az volt a szándéka, hogy általuk őrizze meg az emberek között az önmagáról adott kijelentéseket. Így kellett a menny világosságának

felragyognia a sötétségbe burkolt világban, Isten minden néphez intézett szava így vált hallhatóvá a nemzetek között, hogy elfordítsa őket a bálványok imádatától, és rávezesse őket az élő Isten szolgálatára. Ha az izraeliták hűségesek maradtak volna megbízatásukhoz és örökségükhöz, akkor nagy hatalommá válnak ebben a világban. Isten lett volna a védelmezőjük, minden más nép és nemzet fölé emelve őket. Isten világossága és igazsága láthatóvá vált volna általuk, s az Ő bölcs és szent uralma alatt nyilvánvalóvá lett volna, hogy Fenségének imádata mennyire felette áll minden bálványtiszteletnek. (...) Isten népének tagjai az Ő képviselői e földön, akikkel az a szándéka, hogy világító fényforrások legyenek e világ erkölcsi sötétségében. Elszórtan egy országban, a városokban, falvakban Isten tanúiként és eszközeiként közvetítsék akaratának ismeretét és kegyelmének csodáit a világnak. Az a terve, hogy mindazok, akik az üdvösség részesei, az Ő misszionáriusai legyenek. A keresztyének életszentsége az, aminek alapján a világias emberek az evangéliumról ítélkeznek. A türelemmel elviselt hitpróbák, a hálásan fogadott áldások, a szokászerűen megnyilvánuló szelídség, szívesség, irgalom és szeretet fényt áraszt a világra, és megmutatja a különbséget a természetes szív önzéséből fakadó sötétséghez képest.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 134., 314. o.)

3 Kikre bízta Krisztus az evangélium hirdetését? Miért volt szükség a változtatásra? Hogyan végezték szolgálatukat az apostolok?

■ Zsid 8,10; Mt 28,18–20; Jel 2,2–3; Ap csel 4,31

.....

.....

Miután Izráel mint Isten népe nem töltötte be Istentől kapott feladatát, Isten új szövetséget kötött azokkal, akik elfogadták Krisztust. Egyszerű, a vallási elit által lenézett embereket választott ki Jézus, akik azonban tanítható lelkületűek voltak, és szerették Őt. Az új szövetség megtérésén, önkéntes engedelmisségen alapul, nem beleszületésen.

„Az izraeliták többsége kegyetlenül gyűlölte Jézus tanítványait, elvetetve a kegyelem utolsó hívását. Isten ezután visszavonta védelmét tőlük, hatalmával nem fékezte többé Sátánt és angyalait. A nemzet annak a hatalmába került, akit vezetőül választott magának. (...)

Jézus azért hívta el tanítványait, hogy tanúbizonyságként küldhesse szét őket, hirdetni a világnak, amit tőle hallottak és láttak. Isten munkatársaivá kellett lenniük a világ megmentésében. Mint ahogy az Ótestamentumban a tizenkét pátriárka Izráel képviselője volt, úgy kellett a tizenkét apostolnak képviselnie az evangéliumi egyházat. (...) Krisztus nem angyalokat választott, hogy képviseljék Őt, hanem embereket, akiknek indulatai a megmentendőkhöz hasonlatosak. Krisztus emberré lett, hogy elérhesse az embert. Az istenségnek emberi természetre volt szüksége, mert a világ megváltásához az emberi és az isteni is kellett. Az istenségnek szüksége volt az emberi természetre, hogy az ember egy csatornán kapcsolatba léphessen Istennel. Így van ez Krisztus szolgálóival, hírvivőivel is. Az embernek rajta kívül és felette álló erőre van szüksége, ami helyreállíthatja benne Isten képmását, és képessé teszi munkájának végzésére. Ez azonban nem teszi szükségtelessé az emberi eszközt. Az ember megragadja az isteni erőt, és hit által Krisztus a szívében lakozik. Az emberi erő az isteni-vel együttmunkálkodva képessé válik a jóra. (...)

Az Üdvözítő tanítványainak adott megbízása kiterjed minden hívő emberre. Magába foglal minden Krisztusban

hívó embert, az idő végéig. Végzetes tévedést követnénk el, ha azt feltételeznénk, hogy mások megmentésének a munkája egyedül csak a felszentelt lelkészekről függ. Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a mennyei ismeret. Krisztus mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik el magukat, hogy együtt munkálkodnak Krisztussal. »A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel!« (Jel 22,17) Mindenkinek, aki hallja, meg kell ismételnie a meghívást. Legelső kötelessége az legyen, hogy másokat megnyerjen Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes a nagy összejöveteleken prédikálni, de munkálkodni tud egyes emberekért. El tudja mondani nekik azt a tanítást, amelyet Urától kapott.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 291., 296–297., 822. o.)

4 Milyen változás történt nem sokkal az apostoli kor után? A hitehagyás évszázadai során hogyan őrizte meg Isten az Ő beszédének ismeretét?

■ Jel 2,13–19; 3,8

A kezdeti csodálatos indulást követően sajnos Sátánnak sikerült elérnie azt, hogy a keresztények egy része eltávolodjon a Bibliától. Az ahhoz hűségesek pedig a puszta üldözött egyházává legyenek. A majd kétezzer év során Sátán nem tudta tel-

jesen megsemmisíteni a Bibliát, mert minden korban voltak őszinte emberek, akik hitük és tanításuk alapjának tekintették az Igét. Nekik köszönhető a különböző előreformációs, a nagy reformáció korabeli és a későbbi ébredési mozgalmak. Isten szava és törvénye a legsötétebb korban is világosságot gyújtott, és a 19. század eleji adventváró mozgalom idején tömegeket szabadított ki a tudatlanságból. Emberek és közösségek sokaságának történetei lelkesíthetnek bennünket, hogy mi is állhatatosan ragaszkodjunk Istenhez és törvényéhez.

„Sátán ezek után úgy próbált Isten kormányzata ellen sikerebben harcolni, hogy zászlaját a keresztény egyházban tűzte ki. Ha Krisztus követőit rá tudja venni, hogy Isten szemében gyűlöletes dolgot cselekedjenek, akkor erejük és bátorságuk alábbhagy, állhatatosságuk megtörik, Sátán pedig könnyűszerrel foglyul ejtheti őket. (...)

Sátán csellel próbálta elérni azt, ami erőszakkal nem sikerült. Az üldözés megszűnt, helyébe a földi jólét és dicsőség veszélyt rejtő varázsa lépett. Számos bálványimádó elfogadta a keresztény hit egyes tanításait, miközben megtagadott más fontos igazságokat. Azt mondták, hiszik, hogy Jézus Isten Fia, és hisznek halálában és feltámadásában is, de nem ismerték el bűnös voltukat, és nem érezték, hogy szükségük van megtérésre, életük megváltozására. Tettek néhány engedelményt, és azt javasolták, tegyék ezt a keresztények is, és legyen egyesülésük alapja a Krisztusba vetett hit. (...)

Az a hit, amelyet a valdens keresztények századokon át vallottak és tanítottak, éles ellentétben állt Róma tanításaival. Vallásos hitüket Isten szavára, a kereszténység igazi rendszerére alapozták. De azok az egyszerű parasztok, akiket eldugott rejtekhelyükön, a világtól elzárva, nyájuk és szőlőjük között lekötött a mindennapi munkájuk, nem maguktól jöttek rá arra, hogy a hitehagyó egyház dogmaival és eretnekségeivel szemben mi az igazság. Nem új val-

lásuk volt. Vallásos meggyőződésüket atyáiktól örökölték, és kiálltak az apostoli egyház hitéért – azért »a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott« (Júd 3). A »pusztai egyház«, és nem a »világ nagy fővárosában« trónoló büszke papi kormány szervezet volt Krisztus igaz egyháza, az igazság kincseinek őrzője. Isten e kincseket azért bízta népére, hogy továbbadják a világnak. (...)

Luther tanításai egész Németországban magukra vonták a gondolkodó emberek figyelmét. Prédikációiból és írásaiból olyan fény áradt, amely emberek ezreit ébresztette és világosította fel. Az egyházat oly sokáig fogva tartó halott formalizmus helyét élő hit foglalta el. Az emberek egyre kevésbé bíztak a katolicizmus babonáiban. Az előítélet emelte korlátok megrendültek. Isten Igéje, amelynek mérlegén Luther minden tanítást és követelményt megvizsgált, kétélű kardhoz volt hasonlatos, amely utat vág magának az emberi szívekhez. Az emberek vágytak a lelki felemelkedésre. Mindenütt olyan éhség és szomjúság támadt az igaz élet után, amelyre századok óta nem volt példa. Az emberek figyelme, amely oly régóta emberi rítusokra és földi közbenjárókra irányult, most bűnbánattal és hittel a megfeszített Krisztus felé fordult. (...)

William Miller mélységes érdeklődéssel tanulmányozta Dániel és a Jelenések könyvét. Értelmezésüknél ugyanazokat az elveket alkalmazta, mint a többi igehelynél, és nagy örömmel tapasztalta, hogy a profetikus szimbólumokat meg lehet érteni. Láta, hogy az addig beteljesedett próféciák szó szerint teljesedtek; hogy a különböző képek, metaforák, példázatok, hasonlatok stb. magyarázata mind megtalálható, mert más igehelyek tisztázzák, és e magyarázatok alapján szó szerint érthetők. »Meggyőzöttem tehát arról – mondja –, hogy a Biblia a kinyilatkoztatott igazságok oly világosan és egyszerűen feltárt rendszerre, hogy a vándornak, még ha együgyű is, nem kell elté-

vednie benne.« Fáradozása nyomán egyik igazság a másik után bontakozott ki előtte, amint lépésről lépésre nyomon követte a próféciák nagyszerű vázát. Mennyei angyalok kalauzolták, hogy a Szentírást megértse. (...)

»Amikor szent meggyőződésemmé vált, hogy a Szentírásban megjövendölt nagy jelentőségű események nem-sokára beteljesednek, szíven ütött a világ iránti kötelességem.« – Miller érezte, hogy ismertetnie kell másokkal is azt a világosságot, amit ő kapott. El volt készülve a hitelenek ellenszegülésére, de bízott abban, hogy minden keresztényt örömmel fog eltölteni a Megváltóval való találkozás reménye, akit vallomásuk szerint szeretnek.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 38., 39., 61., 122., 287., 295. o.)

5 A végidőben kikre bízta Isten az evangélium hirdetését, időszerű igazságának megszólaltatását?

- Jel 10,11; 12,17; 14,6–7; 3,15–17
-
-
-

„Jelenések 14. fejezetének három angyala jelképezi azt a népet, amely elfogadja Isten üzeneteinek világosságát, és az Úr eszközeként előrehalad, hogy az egész föld színén hirdesse a figyelmeztetést. Krisztus kijelenti követőinek: »Ti vagytok a világ világossága.« (Mt 5,14) A golgotai kereszt ezt kiáltja mindenkinek, aki elfogadja Jézust: »Ekkora ára van egyetlen embernek!« »Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.« (Mk 16,15) Semmi nem akadályozhatja ezt a munkát! Ez

a legfontosabb feladat ebben az időben, messze kell hatnia, egészen az örökkévalóságig! Minden követőjét munkára készíti Jézus szeretete, amelyet a megváltásunkért hozott áldozatával tanúsított.” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, V., 455–456. o.)

„A legfontosabb a harmadik angyal üzenete, amely magában foglalja az első és a második angyal üzeneteit is. Mindannyiunknak értenünk kell e három üzenetben foglalt igazságokat, és a mindennapi életünkben be kell mutatnunk ezeket. Komolyan, imában kell tanulnunk, hogy e magasztos igazságokat megérthessük – bizony erőfeszítéseket kell tennünk ezért.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 131–132. o.)

6 Hogyan ér majd célba Isten munkája a történelemben?

- Mt 24,12–14. 45–51; 20,1–16; Eféz 5,25–27; 2Thess 1,10–12
-
-
-

„»Hit által vitetett fel Énók, hogy ne lásson halált, (...) mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.« (Zsid 11,5) Az istentelensége miatt pusztulásra ítélt világban Énók olyan bensőséges közösségben élt Istennel, hogy nem válhatott a halál martalékvá. Istenfélő jelleme annak az életszentségnek az előképe, amelyre mindazoknak el kell jutniuk, akik »áron vétetnek meg a földről« Krisztus második eljövetelekor (Jel 14,3).

Krisztus országa és a törvény

Akkor – csakúgy, mint az özönvíz előtti világban – a gonoszság megsokasodik. Romlott szívük késztetéseit és megtévesztő eszmék tanításait követve az emberek felázadnak a menny tekintélye ellen. Azonban Isten népe Énókhhoz hasonlóan a szív tisztaságára és az Isten akaratával való összhangra fog törekedni, míg végül átalakulnak Krisztus képmására. Énók példáját követve az Úr második eljövételére figyelmeztetik a világot, és az ítéletre, mely a törvényszegőkre vár. Ahogy Isten Énókot a mennybe ragadta a világot elpusztító özönvíz elől, úgy ragadja el Isten az élő igazakat a földről, mielőtt azt tűzzel megsemmisítené.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 88–89. o.)

„Az emberek saját maguk alkotta törvényeikkel biztosan Isten törvénye ellen munkálkodnak majd. Igyekeznek nyomást gyakorolni mások lelkiismeretére, és saját törvényeik érvényességét kieroszakolni, hogy azok segítségével elnyomhassák embertársaikat. Az Isten törvénye elleni háború, amely a mennyben kezdődött, az idők végéig folytatódik. Mindenki próbára tétetik. Engedelmség vagy engedetlenség – ez az a kérdés, amelyről az egész világnak döntenie kell. Mindenkinek választania kell Isten törvénye és az emberi parancsolatok között. Mindenki megmutatja majd, hogy az Isten iránti hűséget választotta-e, vagy a lázadást. Ezután Isten igazolja, érvényesíti törvényét, és megszabadítja népét. Sátán és mindazok, akik csatlakoztak hozzá a lázadásában, elvesznek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 763. o.)

Az e beti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– *Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

Ajánlott olvasmány:

- Ellen G. White: *Jézus élete*, Elvégeztetett c. fejezet

1 Hogyan ragadhatjuk meg Isten országa mibenlétét a Biblia meghatározása alapján?

- Mk 1,15; Lk 17,20–21; Jel 22,14–15

A Biblia többféle értelemben használja az *Isten országa*, *Krisztus országa* kifejezést. Egyrészt a mennyei alapelvek emberi lélekbe plántálását jelenti: az igazi tanítványság az, ha valaki Isten országának részese, illetve Isten országa benne él. Másrészt a mennyet jelöli, Isten uralkodásának helyét, és az újjáteremtett majdani Földet is, ahol „Isten lesz minden mindenben”. Összefoglalva talán úgy fogalmazhatjuk meg, hogy ott van Isten országa, ahol Ő uralkodik.

„Krisztus második eljövételének boldog reménységét az ünnepélyes valósággal együtt minél gyakrabban tárjuk Isten népe elé! Jézus hamarosan bekövetkező dicsőséges eljövételének várása arra a meggyőződésre vezet, hogy minden földi dolog jelentéktelen. Nincs értéke semmilyen evilági dicsőségnek és kitüntetésnek sem, mivel az igazi keresztény léptei a menny felé haladnak, idegen és vándor e földön, égi honpolgár. Szívébe rejti Jézus feddhetetlenségének sugarait, hogy ragyogó világosságul szolgálhasson a földi életet beárnyékoló sötétség közepette. Életében felismerhető a hit és a reménység, igaz szeretet és Isten iránti szent lelkesedés, amely határozottan elkülöníti őt a világtól. »Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mind ezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!« (Lk 21,36) »Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok.« (Mt 24,42) »Ímé, eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi a ruháit...« (Jel 16,15)» (Ellen G. White: *An Appeal to Our Ministers and Conference Committees*, 40. o.)

2 Milyen összefüggés van Isten országa és az Ő törvénye iránti engedelmesség között? Miért van ennek a kérdésnek különleges jelentősége számunkra Krisztus második eljövételére készülve?

■ Mt 4,8–10; Jn 14,30

.....

.....

Kezdetben Teremtőnk az embernek adta a Föld feletti uralom jogát. Az engedetlenséggel, a törvény megszegésével azon-

ban Ádám átadta ezt a jogot Sátánnak. Isten országának alapja az Úr által megalkotott törvények összessége. Ennek az országnak azok a polgárai, akik e törvényekkel összhangban élnek.

„Ez volt az a pont, ahol Sátán törbe akarta ejteni Jézust. Azt gondolta, hogy emberi természete miatt könnyű lesz győznie: »Ismét vitte őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatta néki a világ minden országát és azok dicsőségét, és mondta néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem.« (Mt 4,8–9) De Krisztus nem ingott meg. Érezte a kísértés erejét, de az emberiség érdekében szembeállt vele, és leküzdötte. Egyedül azt a fegyvert alkalmazta, amelyet mindenki más is használhat: a felséges Tanácsos Igéjét. »Meg van írva...« (Mt 4,4–10) A mennyei angyalok és az el nem bukott világok figyelték a küzdelmet, mely a törvény dicsőségének védelmére irányult. Nem csupán Földünk miatt, de az egész világegyetem érdekében is örök érvényűen el kellett dölnie a küzdelemnek. A sötétség szövetségesei várva várták, hogy Sátán diadalt arasson az emberiség Helyettesén, hogy a hitehagyó győzelemkiáltása felhangozzék, és a világ lakói az uralma alá kerüljenek. Ám az ördög Krisztusnak csak a sarkához tudott férkőzni, a fejét már képtelen volt megérinteni. Sátán felismerte az Üdvözítő halálakor, hogy vereséget szenvedett. Látta, hogy Jézus igaz jelleme világosan feltárult az egész menny előtt, így a mennyei lények és más teremtett világok is teljesen Isten oldalára fognak állni. Megértette, hogy a jövőre vonatkozó kilátásai végképp megghiúsultak. Krisztus emberi természetben aratott győzelme örökkévaló korokon át fogja hirdetni, hogy véglegesen eldőlt a nagy küzdelem.» (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 255. o.)

„Mivel Sátánnak nem sikerült elbuktatnia Jézust, változtatott a taktikáján, és elismerte, hogy ő a mindenkori láza-

dó, az emberi fejedelmek vezére, a Föld uralkodója. Felvitte Jézust egy magas hegyre, s felvonultatta előtte a világ országait. Megmutatta a világ dicsőségét, és azt ígérte, hogy szenvedés és veszélyek nélkül a hatalom birtokosává teszi Jézust, ha elismeri, hogy alacsonyabb rendű, mint ő, a kísértő, és hódolva meghajol előtte. Krisztus életét szomorúság, nélkülözés, nehézségek és szenvedések árnyékolták be. Nem volt otthona, sem barátai – s most a Föld hatalmas országait kínálták fel számára. Ahhoz, hogy átvehesse az uralmat világunk fölött, vérrel áztatott úton kellett járnia, amely a Getsemánén keresztül vezetett a Golgotáig, ám Ő mégsem pazarolta idejét a kísértőre. Így szólt ellenfeléhez: »Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!« (Lk 4,8)

Az ellenség dühösen és zavarodottan távozásra kényszerült a világ Megváltója mellől. Nem állhatott ellen Jézus tekintélyének, és kénytelen volt elismerni, hogy a Szabadító teljes mértékben győzedelmeskedett, ahogyan annak idején ő is abszolút módon legyőzte Ádámot. Krisztus kiállta a próbát, egy sokkal nagyobb próbát, mint amit valaha embernek kell kiállnia, s ez a kísértés annál nagyobb volt, minél magasabb és tisztább az Ő jelleme. Angyalok érkeztek, hogy szolgáljanak az eszméjét vesztett Fiúnak. Megerősödött az élelemtől, bátorságot nyert győzelmében és az Atya szeretetében, s szíve az emberiség iránti jóindulattal telt meg: elhatározta, hogy továbbmegy az úton, véghezviszi elkezdett munkáját, amíg el nem űzi az ellenséget, és meg nem váltja az embert.

Krisztus követői arra hívtak, hogy az Ő szenvedéseinek legyenek részesei. A gonoszság egyesült hatalmai sorakoznak fel azok ellen, akik a világ Megváltójának nyomdokaiba lépnek. A sötétség erős fejedelme ellen kell harcolnunk, ám Üdvözítőnk bátorít, hogy nem kell egyedül küzdenünk: az egész mennyi sereg a segítségünkre siet.

A gonosz világban bízunk Isten ígéreteiben, fogadjuk be az Isten trónjától áradó fényt, és árásszuk szét a mennyi világosságot a Föld végső határáig.” (Ellen G. White, *The Bible Echo*, 1892. november 15.)

3 Hogyan válhat valaki Isten országának állampolgárává, és mi a feltétele annak, hogy az is maradjon?

■ Jn 3,3–7; Lk 18,16–17; Mt 6,24

.....
.....
.....

Isten országába a tőle kapott „útlevelel” léphetünk be, s ez az útlevelel nem más, mint Jézus Krisztus. A Megváltó által nyert megtérés, hit, engedelmesség, jellem mind-mind az Ő ajándékai, azért, hogy felkészítse gyermekeit a mennyi életre. A Szentírás szerint ez a folyamat a kezdetektől a célig Isten kegyelmi munkája, akkor is, ha teljes közreműködésünket igényli: „Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne.” (Kol 2,6) Ezt a folyamatot azonban Sátán és követői állandóan akadályozni akarják, ezért – és a saját beteg, erőtlenségi természetük miatt – a hívő keresztényeknek újra és újra dönteniük kell Uruk mellett.

„Beszédünknek, magaviseletünknek és minden tettünknek olyannak kellene lennie, hogy azzal meggyőzzük családtagjainkat, szomszédainkat és az emberiséget: hamarosan egy jobb országba költözünk. Ezenkívül be kellene mutatnunk, hogyan kell felkészülniük azoknak, akik szeretnének a menny lakóivá válni. Cselekedeteinknek

egyezniük kellene hitünkkel, s akkor hitünk tökéletessé válik. Nem csupán kötelességtudatból, szükségszerűségből kell végeznünk a munkát, hanem fogadjuk örömmel a feladatot. Akiknek a hitét naponta igazolják a tetteik, megtanulják az önmegtagadást, az étvágy és a vágyak féken tartását, minden érzelem és gondolat mennyei akarat-hoz igazításával. Vigyázni fognak, hogy ne váljanak a bűnrabjaivá azzal, hogy a világhoz hasonlítanak, megtagadva hitüket az emberek előtt. Az ország, amely felé tartunk, minden tekintetben sokkal vonzóbb, mint Izráel népe számára volt Kánaán földje.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. november 29.)

„A világ történelmének végén járunk, s életünknek nem kellene egy pillangó létehez hasonlítania. Isten szolgálóiként erősödjünk meg. Nem maradhat láthatatlan a haszontalan tengődés és a szent cél által vezérelt élet közötti ellentét. Ne feledjük, hogy a menny honpolgárai vagyunk. Itt nincs maradandó városunk, hanem az eljövendőt várjuk. Emlékezzünk a felhívásra: »Menjete ki közülük, és szakadjatok el tőlük!« (2Kor 6,17) Ne alkalmazkodjatok a világ szokásaihoz, hanem ha van figyelmeztetés, meghívás és tanács a birtokokban, ne féljete elmondani az embereknek! Ne szalasszátok el a bizonyágtézés alkalmait! Minden kegyelem forrása Krisztus, és Ő drága olajat küld a gyermekeinek, hogy felkészítse őket a bátor bizonyágtézésre. Ha Istennek különítjük el az életünket, a Szentlélek felkínálja szent olaját, így mécseseink égni és világítani fognak.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1899. május 16.)

„Ámbár Isten népe, az igazi Izráel szétszóródott a népek és nemzetek között, itt a Földön csak vándorként él, mivel állampolgársága valójában nem ezen a világon, hanem a mennyben van. Az Úr családjába való bekerülés fel-

tétele az, hogy távol tartsuk magunkat a világ minden szennyező befolyásától. Isten népének nem lehet köze a bálványimádás egyetlen formájához sem. Magasabb szintre kell eljutniuk. El kell különülnünk a világtól, hogy majd ezt mondhassa nekünk az Úr: »Befogadlak szent családom tagjaként és a mennyei Király gyermekeként.« Az igazság híveként cselekedeteinknek élesen különböznie kell a bűnösök tetteitől. A mi hazánk a mennyben van. Világosabban meg kell értenünk Isten ígéreteit, jobban kell becsülnünk az értéküket, és jobban kellene értékelnünk azt a tiszteletet, amelyben Ő részesít bennünket. A Mindenható semmi mással nem tisztelhetné meg jobban a halandókat, mint hogy családjába fogadja és abban a kiváltságban részesíti őket, hogy Atyjuknak nevezhetik Őt.” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, 57. o.)

4 Hogyan kapcsolódik össze a hit és a törvény Isten uralma alatt?

■ Jn 1,14; 1Kor 6,9–11; Jel 22,14–15 és 14,12; Rm 3,28 és 31

Hit és törvény, hit és engedelmisség elválaszthatatlanok Isten országának polgárai számára. Az engedelmisség, avagy a törvény betöltése nem más, mint a hit cselekedete. Maga a görög *πισztisz* szó is többet jelent hitnél: hűséget, bizalmat, sőt egyes nyelvekben engedelmisséget is. Vagyis ha arról beszélünk, hogy valaki hívő ember, akkor azt feltételezzük róla, hogy engedelmes, hűséges az iránt, akiben hisz. Ha életünk-

ben a hit és az engedelmesség tettei különválnak, tartsunk önvizsgálatot, hogy ennek mi lehet az oka – örök sorsunk függhet ennek eredményétől.

„Isten szeretete és igazsága megnyitotta azt az egyetlen utat az ember előtt, amely által megszabadulhat az Atyától való elidegenedéstől. Ez az út a Krisztusba vetett hitnek és a törvény iránti engedelmességnek az útja. Az ember szívében munkálkodó Isten Lelke sosem készítet arra, hogy kevésbé tartsuk fontosnak Isten törvényét. E mennyei befolyás által megvilágosodva alázattal tekintünk magasztos elvárásaira, és rettegéssel a bűn szörnyű voltára.

Az Ige szerint »ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus« (1Jn 2,1). Őhöz járul a megtérő lélek, Üdvözítője vérének érdemeiért. Igaz, hogy Megváltónk vére elegendő a megtérő ember számára, azonban Krisztus nem szolgálja a bűnt. Aki figyelmen kívül hagyja Isten törvényeit, és lábbal tiporja igazságos előírásait, annak nem lesz része békességben és reménységben. A megtérő vétkes érzi, hogy az lenne a legnagyobb megfontolatlanúság részéről, ha a saját jó cselekedeteiben bízna. Sátáni ámítás az a feltételezés, mely szerint egy kevés jótett vagy a feladatok elvégzése eltörli az élet során elkövetett bűnöket. A kísértő e tévhittel meggyengíti az erkölcsi tartást, és rávesz, hogy önmagamban bízzak.» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1887. december 15.)

„Jézus által nyilvánult meg Isten irgalma az emberek számára. Ez az irgalom azonban nem teszi félre az igazságosságot. A törvény feltárja az Atya jellemtulajdonságait. A törvényen semmit sem lehet változtatni azért, hogy az emberek elesett állapotukban eleget tehessenek az előírásainak. Isten nem változtatta meg törvényét, hanem felál-

dozta önmagát Fiában az emberek megváltásáért. »Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot.« (2Kor 5,19) A törvény megköveteli az igazságosságot – az igazságos életet, a tökéletes jellemet. Persze az emberek képtelenek eleget tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Jézus azonban, aki emberként jött a Földre, szent életet élt, és tökéletes jellemet fejlesztett ki – s ingyen ajándékként felajánlja mindazoknak, akik meg akarják kapni. Szolgálatát kezkesedik az emberek életéért. Így Isten türelme folytán az övék lesz a múltban elkövetett bűneik bocsánata. Sőt, még több is: a Megváltó átítatja az embereket Isten tulajdonságaival. Az emberi jellemet a mennyei jellem hasonlóságára építi fel, lelkierővel és szépséggel ruházza fel teremtményeit. Így a törvény igazságossága beteljesedik a Krisztusban hívőkben. Érvényes Isten szava, „hogy igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való” (Rm 3,26).

Isten szeretete nem kevésbé fejeződött ki igazságosságában, mint irgalmasságában. Trónjának alapja az igazságosság, és gyümölcse a szeretet. Sátánnak az volt a szándéka, hogy elválassza az irgalmasságot az igazságtól és az igazságosságtól. Igyekezett bebizonyítani, hogy a mennyi törvényének igazságossága a békesség egyik ellensége. Krisztus azonban rámutatott, hogy az Örökkévaló tervében ezek elválaszthatatlanul összekapcsolódnak. Az egyik nem létezhet a másik nélkül. »Irgalmasság és hűség össze találkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.« (Zsolt 85,11) Jézus bebizonyította életével és halálával, hogy Isten igazságossága nem semmisítette meg irgalmasságát. Isten megbocsáthatja a bűnt, emellett a törvény szent, igaz és jó, és tökéletesen engedelmeskedhetünk kívánalmainak. Sátán vádjai megdőltek. A Mindenható félreérthetetlen bizonyítékát adta szeretetének.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 762. o.)

5 Miben különbözik Krisztus országa minden más birodalomtól, és mi a biztosítéka ennek?

■ Dn 7,27; Jel 22,5; 1Jn 3,4

.....

.....

.....

Jézus Krisztus azért jött e világra, hogy helyreállítsa az eredeti kapcsolatot Isten és az ember között, „az ördög munkáit lerontsa”, és hazahívja, majd hazavigye övéit. Isten országa azért örökkévaló, mert ott minden Isten tökéletes szeretettörvényével összhangban él és működik, igazság és jogosság az alapja, ezért nincs, ami megrontsa, tönkretégye. Nincs benne bűn, ezért nincs benne halál, mulandóság, fájdalom sem.

„Sátán azt állította, hogy az ember képtelen engedelmeskedni Isten parancsolatainak. Bár saját erőnkől valóban nem tudunk engedelmeskedni, Krisztus azonban eljött emberi alakban, és tökéletes engedelmisségével bebizonyította, hogy az emberi az istenivel egyesülve a törvény minden előírásának meg tud felelni. (...) Krisztus földi élete Isten törvényének tökéletes ábrázolása volt. Amikor azok jelleme, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, hasonló lesz Krisztuséhoz, akkor engedelmeskedni fognak Isten parancsolatainak. Az Úr bízhat bennük, és azok közé sorolhatja őket, akik mennyei családját alkotják. Krisztus igazságának dicsőséges palástjába öltözötten helyük lesz a király lakomáján.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 215. o.)

„A Föld az a hely, ahol felkészülhetünk a mennyre. Az itt töltött idő a keresztyén ember számára a telet jelenti. Itt a

szenvedések hideg szele fúj, és a gondok hullámai csapnak át felettünk. Ám a közeljövőben, amikor Krisztus visszatér, örökre megszűnik a bánat. Akkor elérkezik a keresztyén ember nyara. Minden megpróbáltatása befejeződik, s nem lesz több betegség és halál. »Isten eltöröl minden könnyet a szemükről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.« (Jel 21,4)” (Ellen G. White: *The Upward Look*, 331. o.)

„A megváltottak otthonában nem lesz több könny, sem gyász. »Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.« (Ésa 33,24) Örök öröm lesz egy örökkévalóságon át. (...) A lehető legkomolyabban gondoljunk az eljövendő világra. Hitünk hatoljon át bármilyen sötét felhőn, és tekintsen Jézusra, aki meghalt a világ bűneiért. Megnyitotta a menny kapuit mindazok előtt, akik hit által elfogadták Őt. (...) A mai megpróbáltatásaink és szenvedéseink által tanuljunk meg a cél felé igyekezni, hogy elnyerjük Krisztus elhívásának jutalmát. Bátorítson az a tudat, hogy az Úr nemsokára eljön. Ez a reménység vidámítsa szívünket. (...) Megyünk hazafelé. Aki annyira szeretett, hogy meghalt értünk, most egy várost készít nekünk. Az új Jeruzsálem a nyugalom helye lesz. Isten városában nem lesz szomorúság, nem hallatszik majd sóhaj és sírás a romba dőlt remények és eltemetett érzelmek miatt. Nemsokára menyegzői öltözékre cseréljük a szomorúság ruháját. Hamarosan tanúi leszünk Királyunk megkoronázásának. Akik elrejtették életüket Krisztusban, és megválták a hit nemes harcát ezen a világon, a mennyek országában a Megváltó dicsőségében fognak ragyogni. Nincs messze az a nap, és meglátjuk azt, akibe örök életünk reménységét vetettük. Jézus jelenlétében e földi élet minden szenvedése és megpróbáltatása jelentéktelennek tűnik majd. (...) Nézzetek az égre, nézzetek az égre, és fo-

lyamatosan növekedjen a hitetek! Ez a hit vezérelje lépteiteket a keskeny ösvényen, mely Isten országának kapuihoz, a csodálatos eljövendő világhoz, a dicsőséges, véget nem érő jövőhöz vezet, amelyet az Úr a megváltottainak készített.” (Ellen G. White: *Our Father Cares*, 89. o.)

6 Mely törvények kapcsán szól a Biblia arról, hogy az örökkévalóságon át fennmaradnak?

■ **1Móz 2,16–17; Ésa 66,22–23; Jel 3,10–12; Jel 14,4–5**

.....

.....

.....

„Láttam, hogy Isten törvénye örökké érvényben marad, az új Földön is, az örökkévalóságon át.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, 217. o.)

„A királyi széktől tiszta vizű folyam ered, s a folyó két partján áll az élet fája. (...) Gyümölcsei dicsőségesek, mint ha aranyból és ezüsből lennének. Édenben az élet fájának gyümölcsei az örök életet biztosították az ember számára. Ez a gyümölcs volt a halál ellenszere. (...) A bűnbetés után a mennyei Gazda az égi Paradicsomba ültette át a fát.

Amikor a megváltottak, akik szerették Istent és megtartották parancsolatait, belépnek a kapukon a városba, joguk lesz az élet fájához (Jel 22,14). Fogyaszthatnak a gyümölcséből, amint őszüleink is megtehették a bűneset előtt. E hatalmas fa levelei a népek gyógyítását szolgálják. Akkor minden nehézség elillan. Többé nem ismernek be-

tegséget, szenvedést és halált, mert az élet fájának levelei gyógyították meg őket. Jézus látni fogja lelki gyötrelmeinek gyümölcsét, és örül, amikor a megváltottak – akik fájalmakat, nehézségeket szenvedtek el, és az átok alatt sínylődtek – körülállják az élet fáját, hogy egyenek halhatatlan gyümölcséből. Ezt a jogukat őszüleink elveszítették, amikor semmibe vették Isten parancsolatait. Azonban többé sosem áll fenn e jog elvesztésének veszélye, mert aki megkísértette őszüleinket, megsemmisült a második halállal.

Az élet fájának gyümölcsei a legszebbek lesznek, amelyeket a szentek fogyaszthatnak. (...) Még a legnemesebb nyelv sem írhatja le a menny dicsőségét, és Megváltónk szeretetének felbecsülhetetlen mélységeit.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, 355. o.)

*Az e beti adomány a médiaosztályt támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez
és az osztály működtetéséhez.*

Április

1. kedd	Jn 6,66–68	
2. szerda	Fil 2,3	
3. csütörtök	2Thess 2,3	
4. péntek	1Kor 16,13	Napnyugta: 19.15
5. szombat	Jn 15,5	
6. vasárnap	Hós 2,19	
7. hétfő	Sof 2,2–3	
8. kedd	1Tim 6,12	
9. szerda	1Tim 1,15–16	
10. csütörtök	Fil 2,15–16	
11. péntek	Jel 3,10	Napnyugta: 19.25
12. szombat	Zsid 10,19. 22	
13. vasárnap	1Jn 1,9	
14. hétfő	Jn 3,14–15. 17	
15. kedd	Fil 3,9	
16. szerda	2Pt 3,18	
17. csütörtök	1Kor 4,20	
18. péntek	Zsolt 107,8	Napnyugta: 19.35
19. szombat	2Thess 3,4–5	
20. vasárnap	Eféz 6,11	
21. hétfő	Ésa 49,6	
22. kedd	1Kor 6,20	
23. szerda	Jn 9,4	
24. csütörtök	Jak 5,16–7	
25. péntek	Hós 12,4	Napnyugta: 19.45
26. szombat	Lk 12,32	
27. vasárnap	Mt 6,13	
28. hétfő	Jób 26,14	
29. kedd	Péld 30,3. 6	
30. szerda	Mt 6,11; 1Tim 6,8	

Az igék a „Felettebb
tisztá a Te beszéded”
című könyvből valók.

Május

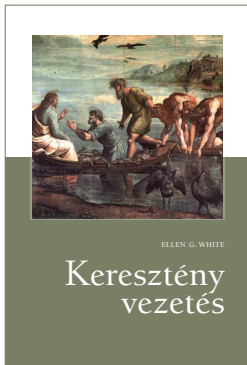
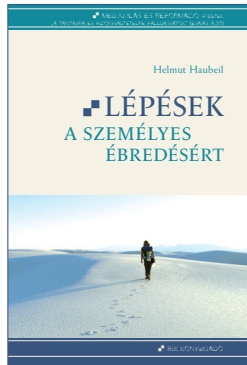
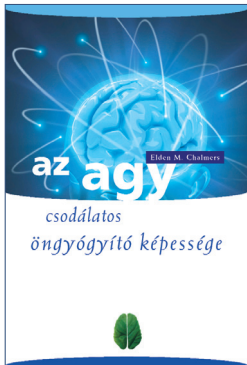
1. csütörtök	Hós 10,12	
2. péntek	Lk 8,15	Napnyugta: 19.55
3. szombat	Ésa 61,11	
4. vasárnap	Zsolt 148,1–3. 5–6	
5. hétfő	Mt 13,33	
6. kedd	1Kor 10,30	
7. szerda	1Kor 6,19	
8. csütörtök	Jak 5,16	
9. péntek	Márk 2,5. 12	Napnyugta: 20.04
10. szombat	Zsolt 31,16	
11. vasárnap	Jer 17,5–7	
12. hétfő	Zsolt 118,8–9	
13. kedd	1Pt 3,14	
14. szerda	Agg 2,4	
15. csütörtök	Ezsd 7,10	
16. péntek	Zsolt 119,33–34	Napnyugta: 20.13
17. szombat	Jn 10,4. 11	
18. vasárnap	Zsolt 71,3	
19. hétfő	1Kor 4,7	
20. kedd	Neh 4,14. 20	
21. szerda	Neh 6,9	
22. csütörtök	2Kor 4,9	
23. péntek	Ef 6,18	Napnyugta: 20.22
24. szombat	3Móz 19,2. 11	
25. vasárnap	5Móz 16,20	
26. hétfő	Zak 7,9–10	
27. kedd	Zsolt 37,39–40	
28. szerda	Zsolt 118,13–14	
29. csütörtök	Ésa 32,8	
30. péntek	Zsolt 55,22–23	Napnyugta: 20.29
31. szombat	Lk 18,1	

Június

1. vasárnap	Jel 3,17–18	
2. hétfő	Lk 19,10	
3. kedd	1Móz 18,19	
4. szerda	Préd 5,18	
5. csütörtök	Gal 6,9–10	
6. péntek	Ésa 27,5	Napnyugta: 20.36
7. szombat	Préd 5,6	
8. vasárnap	Zsolt 112,4–5	
9. hétfő	Lk 16,10	
10. kedd	2Móz 4,10–12	
11. szerda	Zsid 3,7–8	
12. csütörtök	2Móz 15,2. 13	
13. péntek	Zsolt 18,30	Napnyugta: 20.41
14. szombat	5Móz 23,14	
15. vasárnap	Jn 7,37–39	
16. hétfő	1Kor 10,12	
17. kedd	5Móz 32,3–4	
18. szerda	Mt 6,21	
19. csütörtök	Gal 3,13	
20. péntek	Mt 7,1–2	Napnyugta: 20.44
21. szombat	Péld 4,24	
22. vasárnap	1Kor 4,3–4	
23. hétfő	Jak 5,19–20	
24. kedd	1Tim 2,4	
25. szerda	Lk 14,13–14	
26. csütörtök	1Krón 29,17–18	
27. péntek	Zsolt 81,11	Napnyugta: 20.45
28. szombat	Péld 3,5–6	
29. vasárnap	Péld 3,11–12	
30. hétfő	Zsolt 149,4	

Könyvajánló

www.bikkiado.hu

BIBLIÁSKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ
1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46. • 06-1/267-3947
06-20/379-6020 • megrendeles@bikkiado.hu

Hangfelvétel-újdonságok

Jézus Krisztus nagy apokaliptikus beszéde
MP3-CD • 800 Ft

A gondolkodás elvesztett művészete • 8 részes előadás-sorozat
• MP3-CD • 900 Ft

Bővebb információ:
twitter.com/Bibliaora

Amikor a hétköznapokat nehezen éljük meg
8 részes sorozat
MP3-CD • 800 Ft

Kiadványaink megrendelhetők: 30/364-0428 • bibliaora@freemail.hu